ÎNVĂŢĂTURA
LUI
BUDDHA

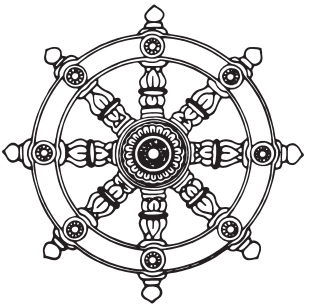

ROATA DHARMEI

Roata Dharmei este traducerea cuvântului Sanskrit, “Dharmachakra.” Asemănător unei roți de căruță care se rotește în continuu, ea simbolizează învățătura lui Buddha care continuă să fie răspândită în mod universal, la nesfârșit. Cele opt spițe ale roții reprezintă Calea Nobilă cu Opt Ramuri, cea mai importantă modalitate de a practica budismul. Cele Opt Ramuri se referă la modul corect de a vedea, de a gândi, de a vorbi, de a acționa, de a trăi, de a se strădui, de a conștientiza și de a medita. În vremurile vechi, înainte ca statui sau alte imagini de-a lui Buddha să fie create, Roata Dharmei servea ca obiect de cult. În zilele de astăzi, Roata Dharmei este folosită international ca symbol al budismului.

Copyright© 1966, 2019 by BUKKYO DENDO KYOKAI
Orice parte a acestei cărţi poate fi citată fără permisiune, menționând **Bukkyo Dendo Kyokai**, Tokyo, şi trimițând un exemplar al publicaţiei la adresa Fundației. Mulţumim.

BUKKYO DENDO KYOKAI
(Fundaţia pentru Promovarea Budismului)
3-14, Shiba 4-chome,
Minato-ku, Tokyo, Japan, 108-0014
Tel: (03) 3455-5851
Fax: (03) 3798-2578
E-mail: bdk@bdk.or.jp http://www.bdk.or.jp
Ediţia a treia, 2020.

Tipărită de
Tipografia Kosaido Co., Ltd.
Tokyo, Japonia

Înțelepciunea lui Buddha este imensă ca oceanul și Spiritul Lui este plin de o vastă Compasiune.

Buddha nu are o formă definită dar se manifestă El însuși prin Perfecțiune și ne ghidează cu întregul Său suflet de Compasiune.

Cartea de față este prețioasă pentru că conține esența Învățăturilor lui Buddha așa cum au fost repertoriate în peste cinci mii de volume. Aceste învățături au fost păstrate și transmise de-a lungul a două mii cinci sute de ani în întreaga lume, depășind frontierele și barierele rasiale.

Cuvintele lui Buddha din această carte se aplică la toate aspectele vieții și gândirii umane, dându-le sens.

DHAMMAPADA

*Ura nu este niciodată învinsă de ură. Numai dragostea poate învinge ura. Aceasta este o lege eternă. (5)

*Este mai bine să fii prost și să cunoști acest fapt decât să fii prost și să te crezi înțelept. (63)

*Dintre cel care a învins mii de oameni în bătălie și cel care s-a învins pe sine însuși, cel din urmă este adevăratul învingător. (103)

*A trăi o singură zi și a vedea Adevărul Sublim e mai de preț decât a trăi o sută de ani fără a-l cunoaște. (115)

*Nu este ușor când ești născut om; ne este ușoară viața muritorilor de rând; nu este ușor a auzi Adevărul Sublim; nu este ușor a percepe pe Buddha. (182)

*A nu face rău, a cultiva binele, a-ți purifica spiritul; aceasta este învățătura lui Buddha. (183)

*Pe pragul morții, nimeni nu te poate apăra; nici fiu, nici mamă, nici tată. (288)

CUPRINS

BUDDHA

CAPITOLUL UNU, Buddha Shakyamuni 2
I. Viaţa lui Buddha 2
II. Ultimele Învăţături ale lui Buddha 10

CAPITOLUL DOI, Eternul şi Glorificatul Buddha 14
I. Compasiunea şi Legămintele Sale 14
II. Ajutorul lui Buddha şi metodele Sale de Salvare.. 18
III. Eternul Buddha..... 22

CAPITOLUL TREI, Manifestarea lui Buddha şi
Virtuţiile Sale 25
I. Cele trei aspecte ale lui Buddha 25
II. Apariţia lui Buddha 29
III. Virtuţile lui Buddha 32

DHARMA

CAPITOLUL UNU, Legea Cauzalităţii..... 38
I. Cele Patru Adevăruri Nobile..... 38
II. Cauzalitatea 41
III. Înlănţuirea cauzelor..... 43

CAPITOLUL DOI, Teoria Cugetului Solitar şi
starea reală a lucrurilor 46
I. Impermanenţa şi absenţa Ego-ului 46
II. Teoria Cugetului Solitar 49

III. Starea reală a lucrurilor 52
IV. Drumul de Mijloc..... 57

CAPITOLUL TREI, Sursele Iluminării 65
I. Cugetul Pur 65
II. Natura lui Buddha 71
III. Natura lui Buddha şi absenţa Ego-ului 75

CAPITOLUL PATRU, Pasiunile 79
I. Impurităţile Cugetului 79
II. Natura omului 86
III. Pilde despre realitatea vieţii umane 88
IV. Rătăcirea umană 94

CAPITOLUL CINCI, Salvarea oferită de Buddha..... 100
I. Legămintele lui Buddha Amida 100
II. Ţara Pură a lui Buddha Amida 108

PRACTICA BUDISMULUI

CAPITOLUL UNU, Drumul spre Iluminare 112
I. Purificarea Cugetului 112
II. Maniera bună de a se comporta 120
III. Învăţătura pildelor vechi 131

CAPITOLUL DOI, Drumul de urmat 145
I. Căutarea Adevărului..... 145
II. Diversele Căi ale Practicii 158
III. Drumul Credinţei 171
IV. Cuvintele lui Buddha 178

COMUNITATEA CREDINCIOŞILOR

CAPITOLUL UNU, Datoriile confreriei 188
I. Viaţa credincioșilor 188
II. Drumul adepților laici..... 194
III. Ghid practic pentru un mod de viaţă corect 204

CAPITOLUL DOI, Construirea Ţării lui Buddha 216
I. Armonia Confreriei 216
II. Ţara lui Buddha 224
III. Cei care au fost glorificați în Ţara lui Buddha 229

Sursele citatelor cuprinse în "Învăţătura lui Buddha"..... 235

ANEXĂ

I. Scurtă istorie a budismului 248
II. Transmiterea Învăţăturii lui Buddha 257
III. Istoria "Învăţăturii lui Buddha" 261
IV. Index..... 264
V. Glosarul cuvintelor sanscrite 271

Fundaţia pentru Promovarea Budismului şi difuzarea "Învăţăturii lui Buddha" 278

BUDDHA

CAPITOLUL UNU

BUDDHA SHAKYAMUNI

I

VIAŢA LUI BUDDHA

1. La poalele lanţului muntos Himalaya, pe versantul meridional şi pe ţărmul fluviului Rohini, se afla Kapilavastu, capitala clanului Shakya. Regele lor, Śhunddhodana Gautama construise un castel mare şi guverna cu înţelepciune, câştigând aclamaţiile de bucurie ale poporului său.

Numele reginei era Māyā. Ea era fiica unchiului regelui care, era în acelaș timp regele unui district vecin al aceluiaşi clan Shakya.

Timp de douăzeci de ani de la căsătoria lor, cuplul regal n-a avut copii. Însă, într-o noapte, în urma unui vis ciudat, în care regina văzuse un elefant alb intrându-i în pântece prin partea dreaptă, regina Māyā rămase însărcinată. Regele şi poporul se pregătiră cu bucurie pentru naşterea copilului regal. Conform tradiţiei ţării, regina se întoarse să nască la părinţii săi. În drumul său, se odihni în grădina Lumbini sub un minunat soare de primăvară.

Înconjurată fiind de flori de Ashoka, cum şi-a întins mâna dreaptă pentru a lua o ramură, prinţul s-a născut. Lumea întreagă, Cerul și Pământul se bucurară din toată inima de gloria reginei şi a fiului său regal. Această zi memorabilă era ziua de 8 aprilie.

Bucuria regelui fu extrem de mare şi îşi numi fiul Siddhartha, ceea ce înseamnă: "îndeplinirea tuturor dorinţelor."

2. Cu toate acestea, în palatul regal bucuria a fost urmată de tristeţe căci, câteva zile după aceea, mult iubita regină Māyā muri pe neaşteptate. Sora ei mai mică, Mahprajapati luă locul mamei copilului şi-l crescu cu dragoste.

În acele vremuri, un sihastru pe nume Asita, care trăia în munţi, nu departe de palat, observă o aureolă luminoasă înconjurând locuinţa regală şi, interpretând-o ca o prevestire bună, coborî la palat să vadă copilul. El prezise: "Dacă acest prinţ rămâne la palat, va deveni un mare rege şi va domina lumea întreagă. Însă, dacă va abandona viaţa de curte şi va îmbrăţişa viaţa religioasă, el va deveni Buddha, Eliberatorul lumii."

La început, regele fu foarte fericit, auzind această profeție. Dar, puţin după aceea, începu să se neliniştească de eventualitatea în care unicul său fiu ar părăsi palatul pentru a deveni un sihastru fără locuință.

La vîrsta de şapte ani, Prinţul începu să studieze artele civile şi militare dar gândirea sa tindea, în mod natural, spre alte lucruri. Într-o zi de primăvară, ieşi din palat cu tatăl său şi, împreună, priviră un fermier lucrând. Prinţul observă atunci cum din văzduh coborî o pasăre şi prinse un vierme, care ieşise la suprafaţă din brazda întoarsă de plug. Prinţul stătu la umbra unui pom

şi reflectă asupra faptului de mai sus, zicându-şi în sinea sa:

"Vai! Oare toate creaturile vii ajung să se omoare unele pe altele?"

Atunci Prinţul, care-şi pierduse mama îndată după naşterea sa, se întristă profund de drama micilor vietăţi.

Pe măsură ce Prințul creştea, rana spirituală se adîncea de la o zi la alta. Asemenea cicatricei mici a unui pom tânăr, suferinţa vieţii umane se înrădăcina din ce în ce mai mult în inima sa.

Regele era din ce în ce mai îngrijorat din cauza profeţiei sihastrului şi se străduia prin toate mijloacele posibile a-l înveseli pe Prinţ şi a-l face să gândească altfel. Când Prinţul împlini vîrsta de nouăsprezece ani, regele aranjă căsătoria sa cu prinţesa Yashodhara. Aceasta era fiica lui Suprabuddha, seniorul castelului Devadaha, fratele răposatei regine Māyā.

3. Timp de zece ani, în diferitele pavilioane: cel al Primăverii, al Toamnei şi al Sezonului cu ploi, Prinţul fu cufundat într-un vîrtej de muzică, dans şi plăceri, dar gândurile sale reveneau întotdeauna la problema suferinţei şi se străduia să înţeleagă adevăratul sens al vieţii umane.

"Somptuozitatea palatului, sănătatea corpului, bucuriile tinereţii, ce semnifică toate acestea pentru mine?" gândea El. "Poate că într-o zi voi fi bolnav, apoi

voi îmbătrîni şi nu voi putea scăpa de moarte. Orgoliul tinereţii, orgoliul sănătăţii, orgoliul existenţei, ar trebui să fie lasate deoparte de toate fiinţele raţionale!"

"Este firesc pentru un om, care se luptă pentru existență, să caute ceva de valoare. Ori, există două căi de a căuta: una corectă şi alta greşită. Pe calea greşită, constatând că boala, bătrânețea și moartea sunt inevitabbile omul caută contrariul."

"Pe calea corectă omul descoperă adevărata natură a bolii, a bătrâneţii şi a morţii și caută un sens în ceea ce transcende toate suferinţele umane. În această viaţă de plăceri a palatului, am impresia că sunt pe calea incorectă."

4. Astfel, lupta spirituală avu loc în inima Prinţului până la vârsta de 29 de ani, când se născu Rahula, unicul său copil. Acest eveniment pare să fi adus lucrurile la apogeul lor pentru că atunci Prinţul a hotărât să abandoneze palatul şi să caute soluţia neliniștii sale interiore, în viaţa fără domiciliu a unui cerşetor. În aceași noapte îşi pune planul în aplicare: părăseşte palatul numai cu vizitiul său Chandaka, încălecând pe calul său bălan favorit, Kanthaka.

Totuşi, frământările din cugetul său nu încetau și mulţi demoni îl tentau, zicându-i: "Ar fi mai bine pentru tine să te întorci la palat şi să cauţi o altă soluţie, astfel lumea întreagă s-ar putea să-ţi aparţină." Dar El a fost capabil să reducă la tăcere aceste voci demonice,

dându-şi seama că nimic pe lume n-ar putea niciodată să-l satisfacă. Astfel, El îşi rase capul şi îşi îndreptă paşii spre sud, purtând un castronaş cu milostenii în mâini.

Prinţul a vizitat mai întâi pe sihastrul Bhagava şi a observat atent practicile sale ascetice; apoi, a mers spre Arada Kalama şi Udraka Ramaputra, pentru a învăţa metodele de meditație, dar după un timp de practicare a lor, s-a convins că acestea nu-l puteau conduce la Illuminare. În sfârşit, el a mers la Magadha şi a practicat ascetismul în pădurea Uruvilva, pe malurile Nairanjanei, râul care curge aproape de castelul Gaya.

5. Metodele sale de a practica meditația au fost incredibil de riguroase. El se încuraja cu următoarul raționament: "Nici un ascet în trecut, în prezent şi în viitor, n-a practicat, nu practică şi nu va practica cu mai multă rigoare decât mine.”

"Totuşi prinţul nu putea să-şi atingă scopul. După şase ani în pădure, el a renunţat la toată practica ascetică. Şi-a făcut baie în râu şi a acceptat un castron de lapte de la Sujata, o servitoare ce locuia în satul vecin. Cei cinci însoţitori, care timp de şase ani trăiseră cu prinţul împărtăşind viaţa sa de austeritate, fură scandalizaţi văzându-l acceptând lapte din mâna unei servitoare. Ei credeau că acesta a decăzut şi l-au părăsit.

Prinţul rămase astfel singur. Era încă slab, dar, cu riscul vieţii sale, încercă o nouă perioadă de meditaţie, zicându-și în sine: "Chiar dacă sângele meu se va epuiza și carnea mi se va descărna de pe oase, chiar dacă oasele îmi vor cădea în ţărână, eu nu voi părăsi acest loc până când nu voi găsi drumul Iluminării."

A fost o luptă intensă şi incomparabilă. Cugetul său era disperat şi plin de gânduri confuze; umbre întunecate îi acoperiră cugetul şi fu înconjurat de toate tentațiile demonilor.

Cu grijă şi răbdare, el le-a examinat una câte una şi le-a eliminat unele după altele. Aceasta fu într-adevăr o luptă dură: sângele său se epuiză, carnea sa slăbi, oasele sale crăpară.

Dar, când Luceafărul apăru pe cerul oriental, lupta se terminase şi gândirea prinţului era la fel de limpede şi strălucitoare ca lumina zilei. În sfârşit, el găsise drumul spre IIluminare. Era în 8 decembrie, la vârsta de 35 de ani, când prinţul a devenit buddha.

6. Din acel timp, Prinţul fu cunoscut sub diverse nume. Unii îl numiră Buddha, alţii Cel Atot-Iluminat; unii îl numeau încă Shakyamuni, "Înţeleptul clanului Shakya"; în sfârşit, alţii l-au numit Onoratul Lumii.

La început, el s-a dus în Parcul Gazelelor (Mrigadava) la Varanasi, unde se instalaseră cei cinci cerşetori care trăiseră cu el în timpul celor şase ani ai

vieţii sale austere. La început ei căutară să-l evite, apoi, după ce le vorbi, îi dădură crezare şi deveniră primii lui discipoli. După aceea, se înapoie la Castelul Rajagriha şi converti pe regele Bimbisara, care fusese dintotdeauna prietenul său. De acolo, parcurse toată ţara, trăind din milostenie şi convingând oamenii să accepte modul său de viaţă.

Oamenii îi răspunseră asemenea celor însetaţi ce caută apă sau ca înfometaţii în căutarea mâncării. Doi mari discipoli, Shariputra și Maudgalyayana veniră la el cu două mii de elevi ai lor.

La început, tatăl lui Buddha, regele Shuddhodana, încă mâhnit în sinea sa din cauza hotărârii ce-o luase prinţul de a părăsi palatul, stătuse deoparte, dar după un timp, a devenit discipolul său credincios; Mahaprajapati, mama vitregă a lui Buddha şi prinţesa Yashodhara, soţia sa, şi toţi membrii clanului Shakya crezură în el şi-l urmară. Şi mulţi alţi oameni deveniră discipolii săi devotaţi şi credincioşi.

7. Timp de partruzeci şi cinci de ani, Buddha parcursese ţara propovăduind şi convingând oamenii să adopte felul lui de viaţă dar, când fu la 80 de ani, aflându-se la Vaisali, pe drumpul ce duce de la Rajagriha la Shravasti, el căzu bolnav şi prezise că trei luni mai târziu va ajunge la Nirvana. Călători încă până la Pava, unde fu lovit mai grav de boală, ca urmare a unei mese oferită de fierarul Chunda. Eventual, în ciuda

marii sale suferinţe şi a stării sale de slăbiciune, ajunse în pădurea ce se învecinează cu Kusinagara.

Acolo, lungit între doi arbori mari Sala, el continuă să-i înveţe pe discipolii săi până în ultimul moment. Apoi, când își termină opera ca unul dintre cei mai mari dascăli spirituali ai umanităţii, el intră în Perfecta Linişte.

8. Sub îndrumarea lui Ananda, discipolul lui favorit, prietenii lui Buddha i-au incinerat corpul la Kusinagara.

Regele Ajatashatru împreună cu alţi şapte regi din vecinătate au cerut ca cenuşa să fie împărţită între ei. La început, regele din Kusinagara refuză ideea şi acest fapt a dat naștere la o dispută ce era pe punctul de a se termina cu război. Totuşi, la sfaturile înţeleptului Drona, disputa s-a disipat şi cenuşa sa a fost împărţită între cele opt regate. Cenuşa rugului funebru şi recipientul din pământ, ce a conținut osemintele, au fost donate altor doi regi cu scopul de a fi în mod egal onoraţi. Astfel au fost construite cele zece Stupas, mari bastioane comemorative, monumente funerare pentru a se păstra cu sfinţenie cenuşa şi moaştele lui Buddha.

II
ULTIMELE ÎNVĂŢĂTURI ALE LUI BUDDHA

1. În timp ce era lungit între arborii Sala, la Kusinagara, Buddha se adresă pentru ultima dată discipolilor săi, zicându-le:

"Fiţi voi înşivă lumina voastră, fiţi voi înşivă salvarea voastră; să nu depindeţi de nimeni altul. Fie ca învăţătura mea să fie lumina voastră, să fie salvarea voastră; să nu depindeţi de-o altă învăţătură.

Analizaţi-vă corpul şi gândiţi-vă la impurităţile lui. Ştiind că plăcerea şi durerea corpului reprezintă în egală măsură cauza suferinţei, cum vă puteţi lăsa conduşi de dorinţele lui?

Analizaţi-vă gândirea şi observați cât e de schimbătoare! Cum puteți. cădea în iluzie, cum puteţi întreţine orgoliul şi egoismul, atunci când voi ştiţi că aceste sentimente vă conduc inevitabil la suferință? Examinaţi toate lucrurile; puteţi voi găsi în ele ceva care să fie durabil? Sunt ele altceva decât conglomerate, care mai devreme sau mai târziu se vor distruge şi vor fi dispersate? Să nu vă speriaţi constatând universalitatea suferinţei dar, chiar și după moartea mea, urmaţi-mi învăţătura și veţi fi eliberați de suferinţă. Faceţi acest lucru şi veţi fi cu adevărat discipolii mei! "

2. "Discipolii mei! Învăţăturile, pe care vi le-am dat, nu va trebui să le uitaţi niciodată nici să le lăsaţi să se piardă. Ele trebuie păstrate întotdeauna, trebuie să fie întotdeauna cugetate, întotdeauna practicate. Dacă veţi continua învăţăturile mele, veţi fi întotdeauna fericiţi.

Esenţialul învăţăturii mele, este controlul propriul cuget. Respingeţi lăcomia şi veţi rămâne integrii, veți avea cugetul pur şi cuvintele sincere. Dacă gândiţi continuu despre caracterul trecător al vieţii voastre, veţi fi capabili să puneţi capăt lăcomiei şi mâniei, veţi fi capabili să evitaţi orice rău.

Dacă constataţi că gândul vostru este tentat sau ispitit de lăcomie, trebuie să suprimaţi lăcomia şi să vă controlaţi tentaţia: fiţi voi înşivă stăpânii gândului vostru.

Cugetul însuşi este acela care face dintr-un om un buddha sau care-l face un animal. Înşelat de eroare, devii un demon; iluminat, devii un buddha. Prin urmare, controlaţi-vă cugetul şi nu-l lăsaţi să devieze de la drumul drept."

3. "Conform învăţăturii mele, aveţi respect unii faţă de alţii şi evitaţi disputele. Nu fiți ca apa şi uleiul care se resping reciproc, dar mai de grabă ca apa şi laptele, care se amestecă perfect.

Studiaţi împreună, învăţaţi împreună, practicaţi împreună. Nu vă irosiţi cugetul şi timpul în lenevie şi

dispute. Bucuraţi-vă de florile Iluminării în sezonul lor şi culegeţi fructele drumului drept.

Învăţăturile, pe care vi le dau, le-am dobândit urmându-mi propriul drum. Trebuie ca voi să continuaţi aceste învăţături şi să vă conformaţi spiritului lor în toate împrejurările.

Dacă le neglijaţi, înseamnă că nu m-aţi întâlnit cu adevărat niciodată, înseamnă că, în realitate, voi sunteţi departe de mine, deşi acum sunteţi aşezaţi alături de mine. Dacă, dimpotrivă, acceptaţi şi practicaţi învăţăturile mele, chiar dacă veţi fi la alt capăt al lumii, veţi fi foarte aproape de mine."

4. "Discipolii mei! sfârşitul mi se apropie, despărţirea noastră este aproape, dar nu vă tânguiţi. Viaţa e o schimbare continuă şi nimeni nu scapă de la descompunerea corpului. Sunt pe cale de a vă arăta acest lucru prin propria mea moarte; corpul meu se va distruge ca o şaretă deteriorată.

Nu vă tânguiţi în zadar: mai de grabă miraţi-vă de această lege a transformării şi astfel învăţaţi cât de goală este viaţa umană. Nu întreţineţi dorinţa absurdă de a vedea neschimbat ceea ce este trecător.

Demonul dorinţelor caută întotdeauna mijlocul de înşela cugetul. Dacă o viperă vieţuieşte în camera voastră, nu veţi putea dormi liniştiţi decât după ce o veţi şti izgonită.

Trebuie să rupeți legăturile plăcerilor mondene şi să le izgoniţi aşa cum aţi face cu o viperă. Trebuie să vă apăraţi cu înverșunare cugetul."

5. "Discipolii mei! Ultimul meu moment a venit, dar nu uitaţi că moartea este numai dispariţia corpului fizic. Corpul este născut din părinţi, fiind hrănit el s-a dezvoltat; boala şi moartea sunt la fel de inevitabile.

Adevăratul Buddha nu este un corp uman: este Illuminare. Un corp uman trebuie să dispară, dar înţelepciunea Iluminării există veşnic în adevărul Dharmei, în practica Dharmei. Cel ce percepe numai corpul meu, nu mă vede cu adevărat. Numai cel ce acceptă învăţătura mea, mă vede într-adevăr.

După moartea mea, Dharma va fi dascălul vostru. Urmaţi Dharma şi astfel îmi veţi fi fideli.

În timpul ultimilor 45 de ani ai vieţii mele, eu n-am ţinut nimic ascuns din învăţătura mea. Nu există învăţătură secretă, nici cu sens ascuns. Totul a fost predat deschis şi limpede. Dragii mei discipoli, acesta este sfârşitul. Într-o clipă voi ajunge în Nirvana. Iată învăţăturile mele!"

CAPITOLUL DOI

ETERNUL ȘI GLORIFICATUL BUDDHA

I

COMPASIUNEA ŞI LEGĂMINTELE SALE

1. Spiritul lui Buddha este cel al marii bunătăţi și al compasiunii. Marea bunătate plină de iubire este voinţa de a salva, prin orice mijloace, omenirea întreagă. Marea compasiune este sentimentul care îndeamnă să fii bolnav cu bolnavii, să suferi cu cei ce suferă.

"Suferinţele voastre sunt suferinţele mele şi fericirea voastră este fericirea mea", spune Buddha, şi întocmai cum o mamă îşi iubeşte întotdeauna copilul, nu va fi nici o clipă în care El să uite această gândire, fiindcă natura însăşi a lui Buddha este de a fi compătimitor.

Spiritul de compasiune a lui Buddha se manifestă în funcție de nevoile oamenilor; credinţa omului este reacţia la acest spirit şi ea conduce la Iluminare, aşa cum o mamă realizează maternitatea sa iubindu-şi copilul; astfel copilul, reacţionând la această iubire, se simte apărat şi la adăpost.

Cu toate acestea, fiinţele umane nu înţeleg acest spirit al lui Buddha şi continuă să suporte iluziile şi dorinţele ce survin din ignoranţa lor; ei suferă datorită propriilor lor fapte acumulate prin pasiuni mondene şi

rătăcesc prin munţii de iluzii cu povara grea a faptelor lor rele.

2. Să nu credeți că mila lui Buddha există numai în viaţa prezentă, ea este o manifestare a compasiunii eternului Buddha, fără limite de timp. Ea este activă, de când omenirea a căzut în rătăcire datorită ignoranţei.

Eternul Buddha a apărut oamenilor întotdeauna sub forme foarte amicale şi le-a adus cele mai înţelepte metode de mântuire.

Buddha Shakyamuni, născut prinţ în familia Shakya, a abandonat conforturile casei sale pentru a trăi o viaţă de ascet. Prin practica meditaţiei liniştite, el a realizat Iluminarea. El a propovăduit Dharma (învățătura) printre semenii săi şi a manifestat-o în final, prin moartea Sa terestră.

Activitatea lui Buddha este la fel de nemuritoare, aşa cum ignoranţa umană este fără sfârşit; cum profunzimea ignoranţei este fără margini, la fel şi compasiunea lui Buddha este fără limite.

Când Buddha a decis a se rupe de viaţa mondenă, el a făcut patru mari legăminte: a) să salveze toată omenirea; b) să renunţe la toate dorinţele pământeşti; c) să înveţe toate învăţăturile şi d) să obţină perfecta Iluminare. Aceste legăminte erau manifestări ale iubirii şi compasiunii, care sunt calităţi fundamentale ale stării buddha.

3. Buddha s-a instruit mai întâi să fie bun și să evite păcatul de a omorî orice creatură vie; apoi, el a dorit ca toate fiinţele să cunoască fericirea unei vieţi lungi.

Buddha s-a instruit să evite păcatul de a fura şi a dorit ca toate fiinţele să poată avea tot ceea ce au nevoie.

Buddha s-a instruit să evite adulterul; după aceea, prin acest act virtuos, el a dorit ca toate fiinţele să poată cunoaşte fericirea unui spirit pur şi să nu mai sufere din cauza dorinţelor nesățioase.

Urmărindu-și idealul, Buddha s-a instruit pentru a rămâne liber de orice decepție; apoi, a dorit ca toate fiinţele să poată cunoaşte liniştea spiritului care se naşte prin exprimarea adevărului.

El s-a instruit a evita orice făţărnicie; apoi a dorit ca toate fiinţele să poată cunoaşte bucuria de a se asocia celor care urmau învăţătura Sa.

El s-a instruit să evite a insulta pe alţii şi a dorit ca toţi să poată avea cugetul senin care decurge din faptul de a trăi în pace cu alţii.

El a evitat cuvintele goale şi a dorit ca toţi să poată cunoaşte fericirea unei înţelegeri binevoitoare.

Buddha, vizând idealui său, s-a instruit să fie liber de lăcomie, și prin acest act virtuos, el a dorit ca toate fiinţele să poată cunoaşte pacea care survine cu această eliberare.

El a învăţat să evite mânia și a dorit ca toți oamenii să se poată iubi unii pe alții.

El s-a instruit să evite ignoranţa și a dorit ca toţi oamenii să poată înţelege și lua în considerare legea cauzalităţii.

Astfel, compasiunea lui Buddha a îmbrăţişat toţi oamenii şi preocuparea perseverentă a lui a fost pentru fericirea lor. El iubeşte oamenii aşa cum părinţii îşi iubesc copiii şi el le doreşte cea mai înaltă fericire, și anume, ca ei să fie capabili a trece dincolo de acest ocean al nașterii şi al morţii.

II
AJUTORUL LUI BUDDHA ŞI METODELE SALE DE SALVARE

1. Este foarte dificil ca vocea lui Buddha să ajungă de la marginea ţărmului Iluminării până la oamenii scufundaţi în marea de iluzii. De aceea, Buddha trebuie să pătrundă El însuşi printre ei şi să utilizeze metoda lui de ai salva.

"Acum, vă voi spune o pildă", zise Buddha. Trăia o dată un om înstărit a cărui casă luă foc. Acest om lipsea de-acasă şi, întorcându-se, îşi găsi copiii în casă, atât de absorbiţi în jocurile lor că ei nici nu observaseră focul. Tatăl strigă: "Fugiţi, copiii mei! Ieşiţi din casă! Repede!", dar copiii nu-l luară în seamă.

Atunci tatăl, îngrijorat, strigă din nou: "Copii! Am aici nişte jucării minunate, ieşiţi din casă şi veniţi să le luaţi!" De data aceasta, luându-i în seamă chemarea, copiii alergară afară din casa cuprinsă de flăcări.

Această lume este o casă arzând iar oamenii, inconştienţi de incendierea casei, sunt în pericolul de a fi arşi şi de a muri. Aşadar Buddha, în compasiunea sa, îşi imaginează mijloacele de a-i salva.

2. Buddha zise: "Vă voi povesti o altă pildă. O dată, unicul fiu al unui om înstărit părăsi locuinţa sa şi căzu într-o extremă sărăcie.

Când tatăl plecă în călătorie departe de casă pentru a-şi căuta copilul, ei îşi pierdură reciproc urmele. Tatăl făcu totul pentru a-și putea găsi fiul, dar în zadar.

În acest timp, fiul, ajuns demn de compătimire, rătăcea în apropierea locului unde trăia tatăl său.

Tatăl își recunoscu imediat fiul și trimise servitorii să aducă vagabondul acasă. Dar, fără să realizeze că era casa tatălui său, impresionat de înfăţişarea impunătoare a casei şi crezând că servitorii îşi bat joc de el, fiul nu vru să meargă cu ei.

Tatăl trimise din nou servitorii săi, ordonându-le să-i ofere nişte bani, dacă ar fi dorit să devină şi el la fel un servitor în gospodăria bogatului lor stăpân. Atunci fiul acceptă această ofertă şi se întoarse cu servitorii la casa tatălui său şi deveni servitor.

Tatăl îi acordă treptat avansarea până când îi încredinţă funcţia de a avea în grijă toate proprietăţile şi comorile sale; cu toate acestea, fiul nu-şi recunoştea încă propriul tată.

Tatăl, satisfăcut de fidelitatea fiului său, când i se apropie sfârșitul vieţii, reuni familia şi prietenii săi şi le zise: "Prieteni, acesta este unicul meu fiu, pe care l-am căutat mulţi ani. Începând de-acum, toate posesiunile și comorile mele îi aparţin."

Fiul fu uimit de confesiunea tatălui său şi zise: "Nu mi-am găsit numai tatăl, dar toate posesiunile şi comorile sale îmi aparţin acum."

În această pildă, omul înstărit îl reprezintă pe Buddha şi fiul rătăcitor este reprezentantul tuturor oamenilor. Compasiunea lui Buddha îmbrăţişează pe toţi oamenii cu iubirea unui părinte pentru unicul său fiu. În această dragoste, el îşi imaginează cele mai înţelepte metode pentru a ghida, a învăţa şi a îmbogăţi oamenii cu comoara Iluminării.

3. Aşa cum ploaia cade în mod egal asupra vegetaţiei, tot aşa şi compasiunea lui Buddha se extinde în mod egal asupra tuturor oamenilor. Dar tot aşa cum diferitele plante primesc beneficii particulare de la aceeaşi ploaie, la fel oamenii de naturi diferite şi în circumstanțe diferite sunt binecuvântaţi în mod diferit.

4. Părinţii îşi iubesc copiii, dar iubirea lor este exprimată cu o tandreţe deosebită pentru un copil bolnav.

Compasiunea lui Buddha este egală pentru toţi oamenii, dar ea este exprimată cu o grijă deosebită pentru cei care, din cauza ignoranţei, poartă poverile mai grele ale necazurilor şi ale suferinţelor.

Soarele răsare la est şi destramă întunericul lumii fără prejudecată sau favoritism către o regiune în special. La fel şi compasiunea lui Buddha îi înconjoară pe toţi oamenii, încurajându-i în ceea ce e drept şi conducându-i împotriva răului; în felul acesta, El

îndepărtează întunericul ignoranţei şi conduce oamenii spre Iluminare.

Buddha este un tată prin compasiunea Sa şi o mamă prin bunătatea Sa plină de iubire. În ignoranţa şi legăturile lor cu dorinţele mondene, oamenii acţionează adesea cu un zel excesiv. Buddha este la fel de zelos dar, din compasiune pentru toţi oamenii. Fără compasiunea lui, ei sunt fără ajutor. Oamenii ar trebui să primească metodele Sale de salvare ca și copii ai lui Buddha.

III
ETERNUL BUDDHA

1. Oamenii obişnuiţi cred că Buddha a fost născut prinţ şi că a învăţat calea Iluminării ca un cerşetor. De fapt, Buddha a existat din totdeauna într-o lume care este fără început şi fără sfârşit.

În calitate de Buddha Etern, El a cunoscut toate felurile de oameni şi a aplicat toate metodele de salvare.

Nu există falsitate în Eternul Dharma, fiindcă Buddha cunoaşte toate lucrurile existente în lume, așa cum sunt, şi le transmite tutoror oamenilor.

Într-adevăr, este foarte dificil a înţelege cum e lumea cu adevărat, fiindcă deşi ea pare reală, nu este, şi deşi pare iluzorie, nu este. Ignoranţii nu pot cunoaşte adevărul despre lume.

Numai Buddha cunoaşte cu adevărat şi cu desăvârşire lumea aşa cum este şi nu spune niciodată că este adevărată sau iluzorie, bună sau rea. El ne descrie lumea așa cum este.

Ceea ce predică Buddha este următorul lucru: toţi oamenii ar trebui să cultive rădăcinile virtuţii conform cu natura lor, faptele lor şi credinţele lor. Această învăţătură depăşeste toată afirmarea și toată negarea acestei lumi.

2. Buddha învaţă nu numai prin cuvinte, dar de

asemenea prin viaţa sa. Cu toate că viaţa sa este fără sfârşit, pentru a instrui oamenii care aspiră la viaţa eternă și a le atrage atenția, El foloseşte mijloacele naşterii şi morţii.

"În timp ce un anumit medic era plecat de-acasă, copiii lui luară din întâmplare o otravă. Întorcându-se acasă, doctorul îşi dădu seama de boala lor şi pregăti un antidot. Unii dintre copiii săi, care nu erau grav otrăviţi, acceptară medicamentul şi se vindecară, dar alţii erau atât de grav afectaţi încât refuzară să ia medicamentul.

Medicul, împins de iubirea sa părintească, hotărî ca, printr-un şiretlic, să-i vindece. El le spuse copiilor: "Eu trebuie să merg departe într-o călătorie; sunt bătrân şi pot muri de la o zi la alta. Dacă aş fi cu voi, aş putea avea grijă de voi dar, dacă ar trebui să mor, vă veţi îmbolnăvi mai mult. Dacă auziţi că am murit, vă implor să luaţi acest antidot şi să vă vindecaţi de această subtilă otravă." Plecă apoi în lunga sa călătorie. După un anumit timp, trimise un mesager la copiii săi pentru a-i informa despre moartea sa.

Copiii, primind mesajul, fură profund afectaţi de gândul morţii tatălui lor şi îşi dădură seama că în viitor nu vor mai avea favoarea grijii sale binevoitoare. Amintindu-şi ultima sa rugăminte şi cu un sentiment de neputință și durere, ei luară medicamentul şi se vindecară.

Viclenia acestui tată medic nu trebuie condamnată; Buddha este ca acest tată. El foloseşte la fel ficţiunea vieţii şi a morţii pentru a salva oamenii care sunt sclavii propriilor lor dorinţe.

CAPITOLUL TREI

MANIFESTAREA LUI BUDDHA ȘI VIRTUȚIILE SALE

I

CELE TREI ASPECTE ALE LUI BUDDHA

1. Nu căutaţi să cunoaşteţi pe Buddha prin înfăţişarea sa sau prin însuşirile sale; căci nici înfăţişarea, nici însuşirile nu sunt adevăratul Buddha. Adevăratul Buddha este Iluminarea însăşi. Metoda veritabilă de a cunoaşte pe Buddha este de a înţelege Iluminarea.

Dacă cineva vede o excelentă reprezentare a lui Buddha şi atunci crede că îl cunoaşte pe Buddha, el face greşeala unui ignorant, deoarece veritabilul Buddha nu poate fi încorporat într-o înfăţişare şi nu poate fi văzut de ochii umani. Nimeni nu-l poate cunoaşte pe Buddha printr-o descriere perfectă de însuşiri. Nu este posibilă o descriere a însuşirilor sale cu cuvinte omeneşti.

Cu toate că vorbim despre înfăţişarea sa, Eternul Buddha nu are aspect definit, dar poate să se manifeste sub toate formele. Deşi descriem însuşirile sale, Eternul Buddha nu are însuşiri definite, dar se poate manifesta prin toate însuşirile perfecte.

Astfel, dacă cineva vede distinct forma lui Buddha sau dacă sesizează clar caracteristicile sale şi cu toate

acestea nu se leagă nici de înfăţişarea sa, nici de caracteristicile sale, acela are capacitatea de a-l vedea şi de a-l cunoaşte pe Buddha.

2. Corpul lui Buddha este Iluminarea însăşi. Fiind fără formă şi fără substanţă, el a existat din totdeauna şi va exista veşnic. Nu este un corp fizic, care trebuie hrănit cu alimente. Este un corp nemuritor a cărui substanță este Înţelepciunea. Aşadar, Buddha n-are nici teamă, nici nelinişte; el este veşnic imuabil.

Deci, Buddha nu va disparea atât timp cât există Iluminarea. Iluminarea apare ca lumină a înţelepciunii care trezeşte oamenii într-o nouă viaţă și care le provoacă renaşterea în lumea lui Buddha.

Cei ce înteleg aceasta devin copiii lui Buddha; ei continuă Dharma Sa, ei onorează Învățăturile Sale si le transmit posterităţii. Nimic nu poate fi mai miraculos decât puterea lui Buddha.

3. Buddha posedă un triplu corp. Există un aspect al Esenţei sau Dharmakaya; există aspectul Desăvârşirilor spirituale sau Sambhoga-kaya și aspectul Manifestărilor sale Nirmana-kaya.

Dharma-kaya este substanţa lui Dharma, adică substanţa Adevărului însuşi. Ca aspect al Esenţei, Buddha nu are nici aspect, nici culoare; El vine de niciunde și se duce nicăieri. Asemenea cerului albastru,

El acoperă complet toate lucrurile şi fiindcă este întruchiparea tuturor lucrurilor, Lui nu-i lipseşte nimic.

El nu există pentru că oamenii gândesc că El există; nici nu dispare, dacă oamenii îl uită. El nu este supus nici unei obligaţii particulare să apară atunci când oamenii sunt fericiţi şi în siguranţă şi nici nu este necesar ca El să dispară atunci când oamenii sunt neatenţi şi trândavi. Buddha depăşeşte orice direcție imaginabilă a gândirii umane.

Sub acest aspect, corpul lui Buddha umple fiecare colţ al Universului; se extinde pretutindeni, El există veşnic indiferent dacă oamenii cred sau se îndoiesc de existenţa Lui.

4. Sambhoga-kaya semnifică natura lui Buddha, care este fuziunea compasiunii şi a înţelepciunii, o idee fără formă, care se manifestă prin simbolurile naşterii şi ale morţii, ale emiterii Marilor Legăminte, ale practicilor şi ale revelaţiei Numelui Său sacru, cu scopul de a conduce toţi oamenii la salvare.

Astfel, Marea Compasiune este Esenţa corpului Său şi în spiritul Său, Buddha întrebuinţează toate procedeele pentru a-i pune în libertate pe toţi cei care sunt pregătiţi pentru Eliberare. Asemenea focului ce, o dată aprins, nu se stinge până la epuizarea combustibilului, tot aşa şi compasiunea lui Buddha nu va ezita niciodată până la epuizarea tuturor pasiunilor pământeşti. Aşa cum vântul spulberă pulberea, la fel

compasiunea lui Buddha în corpul Său împrăştie pulberea suferinţelor umane.

Nirmana-kaya semnifică, în scopul de a completa mântuirea oferită de Sambhoga-kaya, că Buddha a apărut în lume sub aspecte corporale şi a arătat oamenilor, conform naturii şi capacităţii lor, aspectele naşterii, ale renunţării la lumea aceasta şi dobândirea Iluminării. Cu scopul de a conduce oamenii, Buddha foloseşte în Corpul său toate mijloacele, ca: boala şi moartea.

Aspectul lui Buddha este la origine exclusiv Dharmakaya, dar cum natura oamenilor variază, aspectul lui Buddha este diferit. Deşi înfăţişarea lui variază conform diferitelor dorinţe, acţiuni şi abilităţi ale oamenilor, El nu se ocupă decât cu Adevărul Dharmei.

Cu toate că Buddha are un triplu corp, spiritul și scopul Său este unic - de a salva toţi oamenii.

Deşi în toate împrejurările Buddha este prezent în toată puritatea Sa, această manifestare nu este Buddha fiindcă Buddha nu este un aspect. Starea lui Buddha umple totul; corpul Său devine Iluminare şi, ca Iluminare, El apare tuturor celor ce sunt capabili de a percepe Adevărul.

II
APARIŢIA LUI BUDDHA

1. Este rar ca un Buddha să apară în lume. Atunci când un Buddha apare, El dobândeşte Iluminarea, introduce Dharma, rupe năvodul îndoielii, îndepărtează atracţia dorinţelor şi rădăcinile sale, astupă izvorul răului; atunci, absolut fără obstacole, El străbate lumea cum doreşte. Nu există nimic mai măreţ decât a cinsti pe Buddha.

Buddha apare în lumea suferinţelor fiindcă El nu poate abandona fiinţele suferinde; singurul Său scop este de a răspândi Dharma şi de a binecuvânta toţi oamenii prin Adevărul Său.

Este foarte dificil de a prezenta Dharma într-o lume plină de nedreptăţi şi de valori false, o lume care luptă în zadar cu dorinţe nesăţioase şi cu necazuri. Buddha face faţă acestor dificultăţi datorită Marii Sale Iubiri şi a Marii Sale Compasiuni.

2. Buddha este un bun prieten pentru toţi în această lume. Dacă Buddha întâlneşte un om suferind de povara grea a pasiunilor pământeşti, El simte compasiune şi împarte povara sa. Dacă El întâlneşte un om care suferă de amăgire, El îi va alunga amăgirea cu ajutorul luminii pure a Înţelepciunii.

Aşa cum un viţel apreciază viaţa alături de mama

lui, la fel cei care au ascultat învăţăturile lui Buddha nu mai doresc să-l părăsească pentru că învăţăturile Sale le aduc fericirea.

3. Atunci când luna merge la culcare, oamenii spun că luna a dispărut şi când luna răsare, ei spun că luna a apărut. Dar, de fapt, luna nici nu vine, nici nu pleacă, însă străluceşte pe cer fără a se schimba. Buddha este exact ca luna; El nici nu apare, nici nu dispare. El dă impresia de a face astfel din dragoste pentru oameni, ca să-i poată învăţa.

Oamenii numesc lună plină, o fază a lunii şi semilună, o altă fază; dar, în realitate, luna este întotdeauna perfect rotundă şi ea nici nu creşte nici nu descreşte. Buddha este exact ca luna. În ochii oamenilor, Buddha pare a se shimba dar, în realitate, Buddha rămâne neschimbat.

Luna apare pretutindeni deasupra unui oraş populat, a unui sat adormit, a unui munte, a unui fluviu, este vizibilă în adâncimile unui lac, într-un ulcior cu apă, într-o picătură de rouă ce atârnă pe-o frunză.

Dacă omul merge în sute de locuri, luna merge cu el. Oamenilor li se pare că luna se schimbă, dar luna nu se schimbă. Buddha este ca luna, urmând oamenii acestei lumi în toate împrejurările schimbătoare, se manifestă sub înfăţişări diverse, dar în Esenţa Sa, El nu se schimbă.

4. Faptul că Buddha apare sau dispare poate fi explicat prin cauzalitate: când cauzele şi condiţiile sunt propice, Buddha apare; când cauzele şi condiţiile nu sunt propice, Buddha pare a dispărea din lume.

Fie că Buddha apare sau dispare, starea lui rămâne întotdeauna aceeaşi. Cunoscând acest principiu, trebuie să ne ținem pe calea Iluminării pentru a ajunge la deplina înţelepciune fără a fi tulburați de schimbările aparente în aspectul lui Buddha, în condiţia lumii sau în fluctuaţia gândirii umane.

A fost explicat că Buddha nu este un corp fizic, dar că este Iluminare. Corpul poate fi închipuit ca un receptacul; atunci, dacă acest receptacul este umplut de Iluminare, el poate fi numit Buddha. De aceea, dacă cineva este legat corpului fizic al lui Buddha şi dacă plânge dispariţia Sa, el va fi incapabil de a vedea pe Adevăratul Buddha.

În realitate, natura adevărată a tuturor lucrurilor transcende discriminările de apariţie şi de dispariţie, de a merge şi de a veni, de bine şi de rău. Toate lucrurile sunt perfect omogene şi fără substanţă.

Astfel de discriminări sunt cauzate de judecăţile eronate ale celor care văd aceste fenomene. Adevărata înfăţişare a lui Buddha nu apare și nici nu dispare.

III
VIRTUŢIILE LUI BUDDHA

1. Buddha câştigă respectul lumii din cauza a cinci virtuţi: conduită superioară, punct de vedere superior, înţelepciune desăvârşită, capacitate superioară de a predica şi puterea de a conduce oamenii să practice Învăţătura Sa.

În plus, alte opt virtuţi permit lui Buddha să acorde binefaceri şi fericire oamenilor: aduce beneficii imediate în lume prin practica Învăţăturii Sale; judecă în mod corect binele şi răul, adevărul şi greşeala; conduce oamenii la Iluminare, învăţându-i adevăratul drum; conduce toţi oamenii prin mijloace adecvate; evită orgoliul şi lăudăroşenia; face ceea ce a spus şi spune, ceea ce a făcut şi astfel împlineşte legămintele inimii sale pline de Compasiune.

Prin practica meditaţiei, Buddha păstrează un spirit calm şi netulburat, radiind de iubire, de compasiune, de bucurie şi de stăpânire de sine. El acţionează în acelaşi fel faţă de toţi oamenii, purificându-le cugetul şi acordându-le fericirea într-o perfectă gândire unitară.

2. Buddha este şi tată şi mamă pentru toţi oamenii acestei lumi. În timpul celor şaisprezece luni de după naşterea unui copil, părinţii trebuie să-i vorbească folosind cuvinte copilăreşti; apoi treptat ei îl învaţă a

vorbi ca adulţii. Întocmai părinţilor, Buddha poartă la început grija oamenilor, apoi îi lasă să-şi poarte ei înşişi de grijă; El le aduce la început lucruri care să le satisfacă dorinţele și apoi îi conduce la un adăpost liniştit şi sigur.

Ceea ce Buddha predică în limbajul său, oamenii primesc şi asimilează în propriile lor limbi ca și cum le-ar fi fost în mod exclusiv destinat.

Starea de spirit a lui Buddha întrece gândirea umană; ea nu poate fi înţeleasă prin cuvinte; ea se poate numai sugera prin pilde.

Fluviul Gange este răscolit de mersul cailor și al elefanţilor și tulburat de mişcările peştilor și al ţestoaselor; dar fluviul curge limpede şi netulburat de aceste nimicuri. Buddha este ca marele fluviu.

Peştii şi broaştele altor învăţături înoată printre adâncimile sale şi împing contra curentului său, dar în zadar. Dharma lui Buddha curge limpede şi netulburat.

3. Înţelepciunea desăvârşită a lui Buddha se apără de extremele prejudecăţilor şi păstrează o moderaţie care este mai presus de orice descriere. Atotştiutor, Buddha cunoaşte gândurile şi sentimentele tuturor oamenilor şi realizează într-o clipă orice lucru în această lume.

Aşa cum stelele cerului sunt reflectate în marea liniştită, la fel gândurile şi sentimentele oamenilor

precum și toate împrejurările sunt reflectate în profunzimile Înţelepciunii lui Buddha. De aceea Buddha este numit "Iluminatul Perfect", "Atotştiutorul."

Înţelepciunea lui Buddha reîmprospătează cugetele aride ale oamenilor, îi luminează şi îi învaţă semnificaţia acestei lumi, cauzele şi efectele sale, apariţiile şi dispariţiile sale. De fapt, fără ajutorul lui Buddha, care aspect al lumii ar fi înţeles de oameni?

4. Buddha nu apare întotdeauna ca un Buddha. El apare ca o încarnare a răului, ca o femeie, ca un zeu, ca un Rege sau ca un om de stat; El apare într-un bordel sau într-o casă de joc.

În cazul unei epidemii, El apare ca un medic şi în război El predică răbdarea şi compasiunea pentru cei ce suferă. Pentru cei ce gândesc că aceste lucruri sunt eterne, El predică efemeritatea şi incertitudinea. Celor îngâmfaţi şi egoişti le propovăduie umilinţa şi sacrificiul de sine. Celor încâlciţi în pânza plăcerilor mondene, le dezvăluie mizeria lumii.

Menirea lui Buddha este de a manifesta în toate lucrurile şi în toate ocaziile pura esenţă a lui Dharmakaya (natura absolută a lui Buddha); astfel dragostea şi compasiunea lui Buddha emană din acest Dharma-kaya într-o viaţă fără sfârşit şi într-o lumină fără margini, aducând dezrobirea umanităţii.

5. Lumea este ca o casă în flăcări, care este fără întrerupere distrusă şi reconstruită. Oamenii, confuzi din cauza obscurităţii ignoranţei, îşi pierd cugetul în mânie, nesatisfacţie, gelozie, prejudecăţi şi pasiuni pământeşti. Ei sunt asemenea copiilor care au nevoie de-o mamă; oricine trebuie să se sprijine pe iubirea lui Buddha.

Buddha este un tată pentru toţi în această lume; toate fiinţele umane sunt copiii lui Buddha; Buddha este cel mai sfânt dintre toţi sfinţii. Lumea este consumată de decreptitudine şi moarte; suferinţa este omniprezentă, dar oamenii, acaparaţi de zadarnicile căutări de plăceri pământeşti, nu sunt destul de înţelepţi pentru a realiza aceasta.

Buddha a văzut că palatul plăcerii era în realitate o casă în flăcări; astfel, El a evadat şi a găsit refugiul şi pacea în liniştita pădure; acolo, în solitudine şi linişte, marea inimă a compasiunii îi veni şi El a învăţat să spună: "Această lume schimbătoare şi suferindă îmi aparține; aceşti ignoranţi, aceşti nechibzuiţi sunt copiii mei; eu sunt singurul care pot să-i salvez de deziluziile şi mizeriile lor."

Cum Buddha este marele suveran al Dharmei, El poate propovădui oamenilor aşa cum doreşte; astfel Buddha apare în lume pentru a binecuvânta oamenii. Cu scopul de a-i salva de suferinţe, El le propovăduie Dharma, dar urechile oamenilor sunt amorţite de lăcomie şi sunt neatenţi.

Dar cei ce ascultă Învăţăturile Sale sunt eliberaţi

de iluzii şi de mizeriile vieţii. El a zis: "Oamenii nu pot fi salvaţi sprijinindu-se pe propria lor înţelepciune, ci cu credinţă ei trebuie să pătrundă învăţătura mea." Aşadar, va trebui ascultată şi pusă în practică Învăţătura lui Buddha.

DHARMA

CAPITOLUL UNU

LEGEA CAUZALITĂȚII

I

CELE PATRU ADEVĂRURI NOBILE

1. Lumea este plină de suferinţă. Naşterea este suferinţă, bătrâneţea este suferinţă, boala şi moartea sunt suferinţe. A întâlni o persoană detestabilă, e suferinţă; a fi despărţit de persoana iubită, este suferinţă; a nu-ţi putea satisface dorinţele este suferinţă. Rezumând toate acestea, o viaţă care nu se poate elibera de dorinţe şi de pasiune implică întotdeauna suferința. Iată ceea ce se numește Adevărul despre Suferință.

Cauzele suferinţei umane, se găsesc, fără îndoială, in dorințele corpului fizic și pasiunile care asaltează inima omului. Dacă se caută originea acestor pasiuni, aceasta se găseşte înrădăcinată în toate dorinţele intense ale instictelor fizice. Aceste dorinţe, bazate pe o nevoie imperioasă de a trăi, caută să pună stăpânire pe tot ce este dezirabil, chiar dacă uneori este moartea. Acesta se numește Adevărul despre Originea Suferinţei.

Dacă dorința, care se află la originea tuturor pasiunilor umane poate fi înlăturată, atunci pasiunile se vor disipi și toate suferințele umane vor disparea. Acesta se numeşte Adevărul despre Suprimarea Suferinţei.

Pentru a intra în starea unde nu se află nici dorinţe

nici suferinţe, trebuie urmată Calea Nobilă cu Opt Ramuri: Vederea Corectă, Gândirea Corectă, Vorbirea Corectă, Comportarea Corectă, Viaţă Corectă, Străduinţa Corectă, Atenţia Corectă şi Concentrarea Corectă. Iată ceea ce se numeşte Adevărul despre Calea Nobilă către Suprimarea Cauzei Suferinţei.

Oamenii trebuie să păstreze clar în minte aceste adevăruri, deoarece lumea este plină de suferinţe şi dacă cineva doreşte să fugă de suferinţă, acesta trebuie să taie legăturile pasiunilor umane care sunt singura cauză a suferinței. Calea vieţii, care este liberă de orice pasiune şi de orice suferinţă, poate fi cunoscută numai prin Iluminare și Iluminarea se poate dobândi numai urmând Calea Nobilă cu Opt Ramuri.

2. Toţi cei ce caută Iluminarea trebuie să înțeleagă aceste Patru Adevăruri Nobile. Fără a le înțelege, ei vor rătăci la nesfârşit în labirintul iluziilor lumii. Cei care înţeleg aceste Patru Adevăruri Nobile, se spune că sunt oameni care au dobândit ochii Iluminării.

Aşadar, acei ce doresc din toată inima să urmeze Învăţătura lui Buddha ar trebui să-şi concentreze cugetul asupra acestor Patru Adevăruri Nobile şi să caute să le înţeleagă semnificaţia.

Din toate timpurile, un sfânt, care e sfânt cu adevărat, este cel care a înțeles şi a propagat aceste Patru Adevăruri Nobile.

Dacă o persoană înţelege clar aceste Patru Adevăruri Nobile, atunci Calea Nobilă cu Opt Ramuri îl va conduce departe de lăcomie. Și dacă o persoană se eliberează de lăcomie şi de pasiunile sale, atunci este în pace cu lumea; nu ucide, nu fură, nu comite adulter, nu minte, nu bârfeşte, nu măguleşte, nu invidiază, nu se înfurie şi fără a uita niciodată caracterul trecător al vieţii, nu se îndepărtează de la drumul bun.

3. A urma Calea Nobilă este ca şi cum s-ar pătrunde cu o făclie într-o cameră obscură. Obscuritatea dispare şi lumina umple camera.

Cei care înţeleg sensul Nobilelor Adevăruri şi care urmează Calea Nobilă posedă lumina înţelepciunii care alungă bezna ignoranţei.

Buddha îndrumă oamenii, sugerându-le cele Patru Adevăruri Nobile. Cei ce le înţeleg perfect câştigă Iluminarea. Acestea sunt adevăruri care au capacitatea de a conduce şi susţine pe alţii în această lume deşartă. Ele sunt demne de încredere. Când cele Patru Adevăruri Nobile sunt înţelese, toate izvoarele pasiunilor sunt secate.

Pe baza acestor Patru Adevăruri Nobile, discipolii lui Buddha vor dobândi toate celelate prțioase adevăruri; ei vor dobândi înţelepciunea prin care ei vor sesiza sensul profund al lucrurilor şi vor fi capabili să predice Dharma întregii omeniri.

II
CAUZALITATEA

1. Există o cauză a întregii suferinţe umane şi există de asemenea un mijloc de a-i pune capăt, fiindcă în această lume totul apare dintr-un imens concurs de cauze şi de condiţii şi totul dispare când aceste cauze şi condiţii se schimbă.

Ploaia, vântul care suflă, plantele care înfloresc, frunzele care cad și sunt purtate de vânt, sunt fenomene interdependente cu cauze și condiții care le provoacă și care dispar când cauzele și condițiile se schimbă.

Un copil este născut în anumite condiţii create de părinţi; după ce a fost născut, corpul său creşte datorită hranei şi cugetul său se dezvoltă datorită educaţiei şi experienţei.

Deci, corpul şi spiritul, ambele depind de cauze şi ele evoluează în funcție de schimbarea cauzelor.

Aşa cum ochiurile unui năvod sunt ţinute prin nodurile care le leagă, la fel totul în lume se conectează printr-o serie de noduri. Va fi o mare greşeală, dacă cineva gândeşte că un ochi al năvodului poate să se menţină independent.

Un ochi este ochi făcut datorită altor ochiuri. Fiecare ochi este necesar pentru existenţa altor ochiuri.

2. O floare înfloreşte prin concursul mai multor cauze și frunzele cad deasemenea prin concursul mai multor cauze. Fără aceste cauze floarea nu înfloreşte şi frunza nu cade. Floarea apare graţie anumitor cauze şi frunza cade graţie altor cauze. Totul este în continuă schimbare. Nici un lucru nu poate exista prin el-însuşi fără a se schimba.

Este nemuritoarea şi neschimbătoarea lege a acestei lumi ; totul este creat de o serie de cauze şi condiţii şi totul dispare urmând aceași lege; totul se shimbă, nimic nu rămâne constant.

III
ÎNLĂNŢUIREA CAUZELOR

1. Unde este izvorul suferinţei, al tristeţii, al durerii şi al neliniştii? În faptul că, în general, oamenii sunt ignoranţi şi plini de dorinţe.

Ei ţin cu încăpăţânare să trăiască în bogăţie şi onoare, în bunăstare şi plăcere, în agitaţie şi egoism, fără a şti că plăcerea însăşi a acestor lucruri este sursă de suferinţe.

Chiar de la începutul lumii, omul a fost lovit de toate felurile de calamităţi. Pe deasupra, el nu poate evita boala, bătrâneţea şi moartea, trei lucruri care sunt cauză de tristeţe şi de durere.

Dar, luând în considerare toate faptele, la baza tuturor suferințelor umane se găsește principiul dorinţelor şi pasiunilor. Dacă lăcomia ar putea fi înlăturată, suferințele umane ar disparea.

Ignoranța se manifestă prin lăcomia și concepţiile greşite care umplu mintea omului.

Această ignoranţă şi aceste concepţii greşite provin din faptul că omul ignoră adevărata rațiune care prezidează succesiunea lucrurilor.

Din ignoranţă şi lăcomie se nasc dorințe impure pentru lucruri care sunt, de fapt, de neobținut, dar la care oamenii râvnesc și le caută orbeşte.

Din cauza ignoranţei şi a cupidităţii oamenii imaginează discriminări acolo unde în realitate nu există discriminări. Inerent, nu există discriminare a binelui şi răului în comportarea omenească; dar oamenii, datorită ignoranţei, îşi imaginează astfel de distincţii şi le judecă ca "bine sau rău".

Datorită ignoranţei, oamenii au întotdeauna gândiri greşite şi pierd modul just de a vedea. Din cauza ignoranţei se ataşează ego-ului lor și comit acțiuni greșite. Ca rezultat, ei se pierd într-o existență iluzorie.

Iată o comparaţie: domeniul faptelor (Karma) este un câmp; gândirea discriminantă este sămânţa; aceasta se acoperă cu ignoranţa; se stropeşte cu dorinţele deșarte şi cu egoism; se adaugă aici îngrăşământul lăcomiei: astfel se naşte eroarea.

2. În realitate, acest fapt se petrece în însuşi cugetul omului. Prin urmare, cugetul este acela care este cauza acestei lumi de iluzii, de suferinţe, de tristeţe, de necazuri şi de nelinişte.

Această întreagă lume iluzorie nu este altceva decât umbra cauzată de cuget, dar este acelaşi cuget de la care vine Iluminarea.

3. În această lume există trei gândiri greșite. Dacă un om se cramponează la aceste gândiri, atunci totul în lumea aceasta va trebui să fie negat.

Prima gândire greşită este aceea de a crede că totul în lume este condus de destin. A doua este aceea de a gândi că totul este creat de un Dumnezeu şi totul depinde de voinţa Sa. A treia este aceea de a afirma că totul se întâmplă din pură șană fără să existe nici cauză, nici condiţie.

Dacă totul depinde de destin, binele şi răul ar fi predestinate, la fel ca și fericirea şi nenorocirea; nimic n-ar exista care să nu fie predestinat. În acest caz tote planurile și eforturile omenirii pentru ameliorare și progress ar fi inutile iar umanitatea ar fi fără speranță.

A spune că totul este sub dependenţa unui Dumnezeu sau că nu există nici cauză nici legătură, înseamnă să te loveşti de aceeaşi obiecţie. Dacă aceasta ar fi situația, nu ar exista nici un motiv de a face eforturi pentru a evita răul şi a promova binele.

Deci aceste trei moduri de gândire sunt greşite, pentru că totul este o succesiune de fenomene a căror sursă este acumularea cauzelor şi condiţiilor.

CAPITOLUL DOI

TEORIA CUGETULUI SOLITAR ȘI STAREA REALĂ A LUCRURILOR

I

IMPERMANENŢA ŞI ABSENŢA EGO-ULUI

1. Deoarece corpul şi cugetul au apărut prin concursul de cauze şi de condiţii, rezultă că nu există individualitate permanentă. Din moment ce corpul este făcut din carne, el este un agregat de elemente, este nestatornic.

Dacă corpul era un Ego-individualitate, ar fi putut face acest sau acel lucru după propria lui voinţă.

Un rege are puterea de a răsplăti sau de a pedepsi după cum îi place, dar, împotriva voinţei sale, se îmbolnăveşte, îmbătrâneşte şi soarta nu corespunde decât rareori dorinţelor sale.

În plus, spiritul nu este un Ego-individualitate. De asemenea, spiritul uman este un agregat de cauze şi de condiţii. El este în continuă schimbare.

Dacă spiritul era un Ego-individualitate, el putea face acest sau acel lucru după propria lui voinţă. Dar spiritul se îndepărtează adesea deceea ce știe că este just, și aleargă fără să vrea, după ceea ce este dăunător. Și totuși, numic nu pare să se întâmple exact cum dorește Ego-ul.

2. Dacă cineva este întrebat "Corpul este constant sau nu?", va trebui să răspundă că este "inconstant".

Dacă cineva este întrebat dacă existenţa inconstantă este fericire sau suferinţă, în general, trebuie să răspundă că ea este "suferinţă".

Dacă cineva îşi imaginează că un lucru atât de nestatornic, întotdeauna schimbător şi plin de suferinţe, este un Ego-individualitate, acesta se înşeală grav.

Cugetul uman este la fel de inconstant şi plin de suferinţe: el nu are deci nimic care să-l poată face a se numi un Ego-individualitate.

Ca urmare, corpul şi cugetul, elemente ale vieţii individuale şi lumea exterioară ce pare a-l înconjura sunt departe de noţiunile de "ego" şi de "al meu".

Numai că, cugetul care este întunecat de dorinţele impure şi impermeabil înţelepciunii, persistă a gândi în termeni de "ego" şi "al meu".

Din moment ce corpul şi lucrurile ce-l înconjoară sunt create simultan de cauze și de condiţii, ele sunt în perpetuă schimbare şi niciodată n-au un sfârşit.

Cugetul uman, în perpetua sa schimbare, se aseamănă apei curgătoare a unui râu sau flăcării arzânde a unei lumânări; asemenea unei maimuţe, sare continuu dintr-un loc într-altul, fără a se opri niciodată.

Cel înţelept, văzând şi auzind aşa, trebuie să rupă orice ataşament corporal şi spiritual, dacă vrea, să obţină Iluminarea.

3. Există cinci lucruri imposibile în această lume: primul - de a înceta îmbătrânirea, când îmbătrâneşti; al doilea - de a înceta boala când ești bolnav; al treilea - de a opri moartea, când ești pe cale de-a muri; al patrulea – de a împiedeca descompunerea, când este prezentă şi al cincilea – de a împiedeca extenuarea.

În această lume, toţi oamenii obişnuiţi mai devreme sau mai târziu termină prin a întâlni aceste necesităţi şi majoritatea oamenilor ca rezultat suferă, dar cel ce a auzit Învăţătura lui Buddha nu va ·suferi, pentru că el ştie că acestea sunt lucruri inevitabile.

De asemenea, în lume există patru adevăruri: primul - acela că toate vieţuitoarele se nasc din ignoranță; al doilea - tot ceea ce se doreşte este inconstant, nesigur şi plin de suferinţe; al treilea - tot ceea ce există este inconstant, nesigur şi plin de suferinţe; al patrulea - în această lume nu există nimic pe care să-l poţi identifica ca "ego" sau să-l poţi numi "al meu".

Aceste adevăruri în care orice lucru este inconstant, trecător şi fără Ego, nu au legătură cu faptul apariţiei sau neapariţiei lui Buddha în această lume. Aceste adevăruri sunt incontestabile. Buddha ştie aceasta şi, prin urmare, propovăduie tuturor Dharma.

II
TEORIA CUGETULUI SOLITAR

1. Ignoranţa şi Iluminarea, ambele vin de la cuget și toate fenomenele rezultă din activităţi ale cugetului la fel ca obiectele care apar din mânecile unui magician.

Activităţile cugetului nu au limite; ele creează împrejurările vieţii. Un spirit impur se înconjoară el însuşi de lucruri impure şi un cuget pur se înconjoară de lucruri pure. De aici rezultă că tot ceea ce ne înconjoară nu are mai multe limite decât activităţile cugetului nostru.

Asemenea unui tablou lucrat de un pictor, la fel tot ceea ce ne înconjoară este produs de propriul nostru cuget. Mediul creat de Buddha este pur, dar cel creat de oameni este impur.

Într-un singur tablou există o infinită varietate de detalii. La fel, cugetul uman creează propriul său mediu. În această lume nu se află nimic care să nu fie produs de cuget. Asemenea cugetului omului, Buddha creează şi toţi ceilalţi oameni fac la fel; din acest punct de vedere, cugetul omului, Buddha şi toţi oamenii sunt la fel.

Buddha înţelege perfect tot ceea ce este creat de cuget. Aşadar, cel ce ajunge să înţeleagă acest lucru poate vedea pe Adevăratul Buddha.

2. Cugetul care creează propria sa lume nu este niciodată eliberat de umbra sa; el regretă trecutul, se teme de viitor şi se tânguie în prezent din cauza ignoranţei şi a pasiunilor sale.

Lumea iluziei naşte ignoranţa şi cupiditatea. Tot acest ansamblu de cauze şi de condiţii interdependente nu există decât în cuget şi în nici un alt loc.

Viaţa şi moartea se nasc din cuget şi există în cuget. Când cugetul moare, lumea vieţii şi morţii încetează odată cu el.

Un cuget ignorant şi rătăcit creează o viaţă de ignoranţă şi de rătăcire. Înţelegînd că lumea iluziei nu există în afara cugetului, cugetul rătăcit devine clar şi când încetează să creeze o lume impură, dobândeşte Iluminarea.

În acest mod, lumea vieţii şi a morţii este creată de cuget, aservită de el, guvernată de el. Cugetul este stăpân pe orice situaţie. Lumea suferinţei este născută de un cuget rătăcit.

3. În concluzie, totul este controlat şi guvernat în primul rând de cuget, totul este creat de cuget. Aşa cum roţile urmează boul care trage căruţa, la fel suferinţa urmează persoana care vorbește și acționează cu o gândire impură.

Dacă cineva vorbeşte şi acţionează cu un cuget bun, fericirea îl urmează asemenea umbrei sale. Cei

care au făcut rău sunt urmăriţi de gândul "am făcut rău" şi amintirea faptului făcut se înmagazinează în ei pentru a produce o inevitabilă retribuţie în vieţile următoare. Cei care acţionează din raţiuni bune se bucură de binele pe care l-au făcut şi se bucură şi mai mult gândindu-se la fericirea care va decurge în vieţile următoare.

Dacă cugetul este impur, drumul va fi dur şi penibil iar picioarele se vor împiedeca; vor exista multe prăbuşiri şi chinuri. Dar, dacă cugetul este curat, drumul va fi neted şi călătoria fără piedici.

Cel ce are corpul pur şi cugetul curat avansează spre starea de Buddha, distrugând năvodul de egoism, de gândiri impure şi de dorinţe rele. Cel ce are cugetul liniştit merge în pace şi este capabil de a cultiva cugetul său zi şi noapte, întotdeauna cu mai multă atenţie.

III
STAREA REALĂ A LUCRURILOR

1. Din moment ce orice lucru în această lume provine dintr-un concurs de cauze şi condiţii, nu pot exista deosebiri fundamentale între lucruri. Deosebirile aparente vin din gândirile absurde şi discriminante pe care le au oamenii.

În cer nu există distincţie între est şi vest; oamenii creează deosebirea în propriul lor cuget şi cred că este adevărat.

În matematică, numerele care merg de la unu la infinit toate sunt complete în ele înseşi şi fiecare dintre ele nu comportă în el însuşi cantităţi distincte; totuşi, oamenii fac diferenţieri între ele după convenienţa lor pentru a efectua diverse operaţii.

În procesul universal al devenirii nu există distincţie intrinsecă între procesul vieţii şi cel al distrugerii; oamenii sunt aceia care fac o discriminare numindu-le naştere şi moarte. În acţiune nu există deosebire între dreptate şi falsitate, dar oamenii sunt cei care fac această discriminare după propria lor convenienţă.

Buddha se fereşte de astfel de discriminări şi El consideră lumea ca un nor care trece. Pentru Buddha, fiecare lucru definit este iluzoriu; El ştie că tot ceea ce cugetul sesizează sau respinge este fără consistenţă;

astfel, El evită capcana aparenţelor şi a gândirii discriminante.

2. Oamenii se agaţă de lucrurile pe care şi le imaginează că le convin lor; tind spre sănătate, bogăţii, onoruri şi se agaţă disperaţi de viaţă.

Ei fac deosebiri arbitrare între existenţă și non-existenţă, între bine şi rău, adevăr şi eroare. Pentru oameni, viaţa este o succesiune de dorinţe şi de afecţiuni şi din cauza aceasta ei trebuie să îndure iluzia durerii şi a suferinţei.

Era o dată un om care făcea o călătorie lungă. Ajuns la marginea unui fluviu gândi în sinea lui: "Pe această parte a fluviului este foarte dificil şi periculos de mers; pe cealaltă parte mi se pare mai uşor de mers şi mai sigur; dar cum să fac pentru a-l traversa!"

Atunci, a construit o plută din crengi şi stuf, ajungând astfel sănătos şi teafăr pe celălalt mal al fluviului. El şi-a zis atunci în sine: "Această plută mi-a fost foarte utilă pentru a traversa fluviul: n-o voi abandona să putrezească pe mal, ci o voi lua cu mine." În felul acesta s-a împovărat cu o povară inutilă. Se poate spune că acest om era înţelept?

Această pildă arată că "chiar un lucru bun, devenind o povară inutilă, trebuie să fie abandonat și cu atât mai mult dacă e un lucru rău."

3. Lucrurile nu vin şi nu merg; ele nu apar şi nu dispar; de aceea omul nu are nimic de câştigat, nu are nimic de pierdut.

Buddha propovăduie faptul că lucrurile nici nu apar nici nu dispar, căci ele transcendă simultan afirmarea existenţei şi negarea existenţei. Aceasta înseamnă că fiecare lucru, fiind un concurs şi o succesiune de cauze şi de condiţii, nu există realmente în el însuşi, deci, se poate spune că este inexistent. Dar, în acelaşi timp, fiindcă el este rezultatul concursului de cauze şi de condiţii, nu se poate spune că el este inexistent.

A adera la un lucru din cauza frumuseţii lui este o sursă a iluziei. Dacă nu se atașează la frumuseţe, această falsă imaginaţie şi această iluzie absurdă nu vor avea loc. Iluminarea este înţelepciunea de a vedea acest adevăr şi de a evita o astfel de iluzie stupidă.

Lumea este, într-adevăr, ca un vis şi comorile ei sunt un miraj seducător. Precum perspectiva dintr-un tablou, lucrurile nu au realitate în ele înseşi, dar ele sunt ca o ceață de pe câmp.

4. A crede că lucrurile create printr-o serie incomensurabilă de cauze pot rămâne neschimbate, este eroare gravă, și se numeşte teoria permanenţei; de asemenea, este o eroare gravă a crede că lucrurile dispar complet; aceasta este numită teoria nonexistenţei.

Aceste noţiuni de viaţă eternă şi de moarte eternă, de existenţă şi de nonexistenţă nu se aplică naturii esenţiale a lucrurilor, ci numai înfăţişărilor lor în aşa fel încât ele frapează ochii impuri ai omului. Din cauza dorinţelor sale, omul se ataşează acestor aparenţe, dar în natura lor esenţială lucrurile sunt libere de toate discriminările şi de toate ataşamentele.

Din moment ce totul este creat de o serie de cauze şi de condiţii, aspectul lucrurilor se schimbă continuu. Aceasta înseamnă că ele nu posedă permanenţa pe care ar avea-o substanţele autentice. Această schimbare continuă de aspect ne face să percepem lucrurile ca un miraj sau ca un vis. Dar, în ciuda acestei schimbări continue de aspect, lucrurile, în natura lor esenţială, sunt constante şi nu se schimbă.

Unui om un fluviu i se pare un fluviu, dar pentru demonul înfometat, care percepe apa ca o văpaie, fluviul seamănă cu focul. Aşadar, a vorbi unui om despre existenţa unui fluviu, ar avea un anume sens, dar a vorbi demonului despre aceasta, n-ar avea sens.

În acelaşi mod, se poate spune despre toate lucrurile: "Lucrurile sunt ca iluziile, nu se poate spune nici că există nici că nu există."

În plus, este o eroare a identifica această viaţă trecătoare ca viaţă imuabilă a adevărului. Pe de altă parte, nu se poate spune că alături de această lume de schimbări şi de aparenţe există o altă lume imuabilă şi adevărată. Este, în acelaşi timp, o greşeală a privi

această lume ca o lume efemeră sau a o considera ca o lume reală.

Însă ignoranţii acestei lumi gândesc că lumea aceasta este reală și ei tind a acţiona după această concepţie absurdă. Dar cum această lume nu este decât iluzie, faptele lor, fiind bazate pe eroare, nu pot să conducă decât la rău şi la suferinţă.

Însă înţeleptul, recunoscând că lumea nu este decât iluzie, nu acţionează ca şi cum ea ar fi reală şi astfel scapă de suferinţă.

IV
DRUMUL DE MIJLOC

1. Pentru cei ce aleg drumul ce-i conduce la Iluminare, există două extreme pe care ar trebui să aibă grijă a le evita. Prima este extrema îngăduinţei plăcerilor corpului. A doua este extrema opusă: ea constă dintr-o regulă ascetică extremă rezultând într-o tortură a corpului şi a spiritului.

Nobilul Drum, care transcendă aceste două extreme și conduce la Iluminare, la înţelepciune, la pacea cugetului, poate fi numit Drumul de Mijloc. Ce este deci Drumul de Mijloc? Este Drumul Drept în opt părţi care sunt: Viziunea Corectă, Intenţia Corectă, Vorbirea Corectă, Comportarea Corectă, Modul de trăi Corect, Străduinţa Corectă, Atenţia Corectă şi Concentrarea Corectă.

Aşa cum s-a spus, toate lucrurile apar şi dispar datorită unei serii infinite de cauze. Cei ignoranţi gândesc viaţa în termeni de existenţă sau nonexistenţă. Cei înţelepţi, mai presus de ei, văd viaţa dincolo de existenţă şi nonexistenţă ca ceva care le depăşeşte şi pe una şi pe cealaltă. Acest mod de a vedea este de asemenea Drumul de Mijloc.

2. Să presupunem o buturugă care pluteşte pe un râu. Dacă nu se împiedică de un obstacol, ea nu se

scufundă, nu este prinsă de curenți sau nu este distrusă; atunci ea va sfârşi ajungând în mare. Viaţa este ca această buturugă în curentul unui mare râu. Dacă omul nu devine ataşat de o viaţă de automulţumire sau devenind ascet, nu se atașează de o viață de chin, dacă nu devine orgolios datorită virtuţilor sale, dacă nu este ataşat de fapte rele și dacă în căutarea Iluminării nu devine indiferent sau temător în fața iluziei, el urmează Drumul de Mijloc.

Când cineva urmează drumul Iluminării, esenţialul este să evite de a fi prins și antrenat de una dintre extreme; deci, întotdeauna trebuie urmat Drumul de Mijloc.

Știind că lucrurile nu sunt nici existente, nici inexistente şi amintindu-şi natura iluzorie a tuturor lucrurilor, omul trebuie să evite a se lăsa condus de orgoliu de elogiile datorate bunelor acţiuni; trebuie să evite a fi dus şi antrenat de orice altceva.

Dacă cineva vrea să evite a fi prins în curentul propriilor sale dorinţe, înainte de toate trebuie să înveţe să nu se agaţe de lucruri, de teama de a se obişnui cu ele şi de a li se ataşa. Omul nu trebuie să se ataşeze nici existenţei, nici nonexistenţei, la nimic care să fie dinăuntru sau dinafară, nici binelui, nici răului, nici adevărului, nici erorii.

Dacă cineva se ataşează lucrurilor, chiar numai pentru un moment, în clipa aceea începe viaţa de iluzie. Cel ce urmează Nobilul Drum al Iluminării nu trebuie să

păstreze nici regretul trecutului, nici teama viitorului, dar cu un cuget echitabil şi paşnic, va trebui să ia lucrurile aşa cum vin.

3. Iluminarea nu are formă definită nici natură prin care ea să se poată manifesta; aşadar, Iluminarea poate să se ilumineze ea însăşi, dar nu poate fi iluminată de nimic altceva.

Iluminarea există exclusiv în legătură cu ignoranţa şi deziluzia; dacă acestea dispar, dispare şi Iluminarea. Şi contrariul este la fel de adevărat: ignoranţa şi deziluzia nu există decât în legătură cu Iluminarea: când Iluminarea încetează, încetează deopotrivă şi ignoranţa şi deziluzia.

Prin urmare, omul trebuie să evite să gândească că Iluminarea ar fi un "obiect" de acaparat; în caz contrar, ea însăşi va deveni un obstacol. Când un spirit ce se găsea în obscuritate ajunge la Iluminare, el dispare şi cu această dispariţie, ceea ce noi numim "Iluminare" - dispare deopotrivă.

Atât timp cât doriţi Iluminarea ca un obiect de posedat, înseamnă că sunteţi încă prinși în iluzie; aşadar, urmând drumul Iluminării, nu trebuie să vă cramponaţi şi, dacă dobândiţi Iluminarea, trebuie să o transcendeți.

A obţine în acest sens Iluminarea, înseamnă că fiecare lucru este Iluminarea în sine, aşa cum este;

aşadar, oamenii trebuie să urmeze drumul Iluminării până când în gândirea lor pasiunile pământeşti și Iluminarea vor fi identice, aşa cum sunt ele în realitate.

4. Această concepţie de unitate universală, a şti că lucrurile, în natura lor esenţială, nu au semne distinctive iată ceea ce se numeşte Vacuitate (Shunyata). Vacuitate înseamnă ne-substanţialitate, ne-născută, absență de natură proprie, non-dualitate. Aceasta este pentru că lucrurile, în sinea lor, nu au nici formă nici caracteristici ca să putem spune despre ele că se nasc sau că sunt distruse. În natura esenţială a lucrurilor nu există ceva care să poată fi descris în termeni de discriminare: de aceea putem spune că lucrurile sunt fără substanţă.

Aşa cum a mai fost subliniat, toate lucrurile apar şi dispar datorită concursului de cauze și condiţii. Niciodată nu există ceva într-un mod total independent; fiecare lucru este în relaţie cu un alt lucru.

Pretutindeni, unde se află lumină, se găseşte întuneric; peste tot, unde se află lungime, se află scurtime; pretutindeni, unde se află albul, se află negrul. În acelaşi fel, cum natura proprie lucrurilor nu există într-un mod independent, se spune că lucrurile sunt fără substanţă.

În virtutea aceluiaşi raţionament, Iluminarea nu poate exista fără ignoranţă, nici ignoranţa fără Iluminare. Dacă lucrurile nu diferă în natura lor esenţială, nu poate

să existe dualitatea.

5. Oamenii gândesc că ei înşişi sunt conectați cu naşterea şi moartea, dar astfel de concepţii nu sunt conforme cu realitatea.

Când omul este capabil să înţeleagă acest adevăr, el a înţeles adevărul non-dualităţii naşterii şi morţii.

Pentru că oamenii au ideea unui Ego individualitate, ei se ataşează ideii de posesiune; dar, întrucât nu există ceva care să fie un Ego, nu poate exista ceva care să fie o posesiune. Când cineva este capabil să înţeleagă acest adevăr, el este capabil a înţelege adevărul non-dualităţii.

Oamenii se atașează de distincţia dintre pur și impur; dar o astfel de distincţie nu există în natura lucrurilor; ea provine numai din imaginile eronate şi absurde din cugetul lor.

În acelaşi mod, oamenii fac o distincţie între bine şi rău, dar binele şi răul nu există independent unul de altul. Cei care urmează drumul Iluminării ştiu că o astfel de dualitate nu există şi din cauza aceasta ei nu preaslăvesc binele, nici nu condamnă răul, nici nu dispreţuiesc binele şi iartă răul.

În mod natural oamenii privesc nenorocirea cu teamă şi aspiră la fericire; dar, dacă se examinează cu grijă această deosebire, nenorocirea se dovedește a fi noroc și norocul se dovedește a fi nenorocire. Înţeleptul

învaţă să abordeze circumstanțele schimbătoare ale vieţii cu un spirit egal, nefiind nici exaltat de succes nici deprimat de eşec. Astfel, el înţelege adevărul non-dualităţii.

Aşadar, toate cuvintele care exprimă o dualitate, și anume: existenţa şi nonexistenţa, pasiuni pământeşti şi adevărata cunoaştere, puritate şi impuritate, bine şi rău, toţi aceşti termeni, care se opun în gândirea oricui, nu sunt nici exprimaţi nici recunoscuţi în natura lor adevărată. Când oamenii se eliberează de astfel de termeni şi de emoţiile pe care le stârnesc, atunci se realizează adevărul universal de Shunyata, Vacuitatea.

6. Întocmai florilor de lotus, toate pure şi parfumate, care cresc mai de grabă în noroiul unei mlaştini decât în solul unui teren îngrijit, la fel pura Lumină a stării lui Buddha răsare din gunoiul pasiunilor mondene. Chiar părerile eronate ale celor care greşesc şi iluziile datorate pasiunilor pământeşti pot fi seminţele stării lui Buddha.

Un scafandru ca să se asigure că găsește perle, trebuie să coboare pe fundul mării, înfruntând cu curaj pericolele datorate coralilor zimţaţi şi rechinilor lacomi. Aşa şi omul trebuie să înfrunte pericolele pasiunilor pământeşti, dacă vrea să găsească perla preţioasă a Iluminării. La început, el trebuie să se piardă printre stâncile ascuţite şi abrupte ale egoismului şi orgoliului, înainte de a se trezi în el dorinţa de a găsi un drum spre

Iluminare.

Există o veche legendă care povesteşte că un sihastru avea o atât de mare dorinţă de a găsi Adevăratul Drum încât s-a urcat pe un munte de săbii şi s-a aruncat în foc, îndurând aceste încercări din cauza căutării sale interioare. Cel ce vrea să înfrunte pericolele drumului va găsi o briză răcoroasă pe munţii săbiilor ascuţite de egoism şi în văpăile urei şi va ajunge în sfârşit la rezultatul că egoismul şi pasiunile pământeşti, din cauza cărora a avut de luptat şi suferit, sunt Iluminarea însăşi.

7. Învăţătura lui Buddha ne conduce la non-dualitate, departe de gândirea discriminantă a două lucruri aflate în conflict. Este o eroare a căuta ceva presupus a fi bun şi just, și a fugi pentru a scăpa de ceva, presupus rău sau greșit.

Dacă cineva insistă asupra ideii că totul este vid şi trecător, se înşeală tot atât de amarnic ca atunci când insistă asupra ideii că totul este imuabil. Dacă o persoană se ataşează Ego-ului propriu, este o eroare pentru că nu se poate salva de suferinţă. Dacă el crede că nu există Ego, de asemenea este o eroare şi aceasta îl împiedică a pune în practică drumul Adevărului. Dacă se afirmă că totul este suferinţă, deasemenea este o eroare; dacă se pretinde că totul este fericire, este deasemenea o greşeală. Buddha ne învaţă Drumul de Mijloc care depăşeşte aceste două

concepte contrarii şi transformă dualitatea în unitate.

CAPITOLUL TREI

SURSELE ILUMINĂRII

I

CUGETUL PUR

1. Printre oameni, există diferite mentalități. Unii sunt înţelepţi, alţii stupizi; unii au caracter bun, alţii rău; unii sunt ascultători, alţii nu; unii posedă o inimă curată, alţii impură. Dar aceste diferenţe nu au mare importanţă, pe drumul pentru dobândirea Iluminării. Lumea este ca un iaz plin de numeroase varietăţi de lotuşi; există flori de diferite culori: unele sunt albe, altele roze, altele albastre, altele galbene; unele se dezvoltă sub apă, altele îşi întind frunzele pe suprafaţa apei, altele îşi ridică frunzele deasupra apei. Omenirea are mult mai multe diferenţe. Există de asemenea diferenţa sexului, dar aceasta nu este esenţială căci, din punct de vedere al instruirii, femeile pot dobândi Iluminarea tot atât de bine ca şi bărbaţii.

Pentru a fi un bun dresor de elefanți, un om trebuie să aibă cinci calităţi: sănătate bună, încredere în sine, sârguinţă, sinceritate în intenţiile sale şi înţelepciune. Pentru a urma Nobilul Drum al Iluminării arătat de Buddha, omul trebuie să posede calităţi asemănătoare. Dacă se posedă aceste calităţi, atunci fără deosebire de sex se poate dobândi Iluminarea. În acest sens, este necesar a se studia fără întîrziere Învățătura lui Buddha căci toţi muritorii posedă o natură care să-i ducă la Iluminare.

2. Când se urmează drumul Iluminării, oamenii văd pe Buddha cu proprii lor ochi şi cred în el cu propria lor inimă. Ochii care îl văd pe Buddha şi inima care crede în Buddha sunt aceiaşi ochi şi aceeaşi inimă ca a acelora care până în această zi au rătăcit în lumea nașterii și a morții.

Dacă un Rege este amenințat de bandiți, trebuie să descopere unde se ascund, înainte de a-i ataca. Astfel, când cineva este asediat de pasiunile pământeşti, trebuie să constate mai întâi originea lor.

Când un om este într-o casă și deschide ochii, va remarca înainte de toate ceea ce se găsește în cameră înainte de a privi pe fereastră ceea ce este afară. La fel şi noi, nu trebuie să deschidem ochii asupra lucrurilor exterioare fără a-i fi deschis întâi asupra a ceea ce este în interiorul nostru.

Dacă există un spirit în interiorul corpului, el trebuie să cunoască mai întâi ceea ce se află în corp. Dar, în general, oamenii sunt interesați mai mult de exterior şi tind să nu cunoască și să nu le pese pentru ceea ce se află în interiorul corpului.

Dacă cugetul ar exista în exteriorul corpului, el ar trebui să păstreze contactul cu necesităţile corpului. Dar, de fapt, corpul simte ceea ce cugetul cunoaşte şi cugetul cunoaşte ceea ce corpul simte. Aşadar, nu se poate spune că cugetul omenesc este în exteriorul corpului. Deci, unde există substanţa cugetului?

3. Din trecutul îndepărtat, oamenii au rătăcit în ignoranţă condiţionaţi de propriile lor fapte şi înşelaţi de două lucruri fundamentale.

Primul, ei cred că gândirea discriminantă, care este la rădăcina acestei vieţi de naştere şi de moarte, este adevărata lor natură; apoi, ei nu ştiu că chiar în interiorul acestei gândiri discriminante se ascunde cugetul pur de Iluminare care este adevărata lor natură.

Când cineva închide pumnii şi ridică braţele, ochii văd acțiunea şi cugetul o deosebeşte, dar cugetul care deosebeşte acest lucru, nu este adevăratul cuget.

Gândirea discriminatoare este destinată numai a deosebi diferenţele imaginare pe care le-au creat lăcomia şi celelalte pasiuni legate cu Ego-ul. Gândirea discriminatoare depinde de cauze şi de condiţii; ea este goală de toată substanţa şi se schimbă continuu. Dar, cum oamenii cred că acesta este cugetul lor veritabil, eroarea îi supune cauzelor şi condiţiilor care îi conduc la suferinţă.

Un om deschide mâna sa şi cugetul percepe acest lucru; dar ce se mişcă, spiritul, mâna sau nici una din ele? Dacă cea care se mişcă este mâna, spiritul se mişcă în acord cu ea, dar şi contrariul este la fel de adevărat. Totuşi, spiritul care se mişcă este numai o aparenţă superficială; el nu este spiritul adevărat şi fundamental.

4. Fundamental, cugetul fiecăruia este pur, însă in mod obişnuit, acest cuget este corupt de praful pasiunilor pământeşti care apare în diferite circumstanțe. Cugetul impur nu este natura esenţială a fiecăruia; ceva a fost adăugat ca un intrus sau un invitat într-o casă: el nu este stăpânul casei.

Luna este adesea acoperită de nori, dar nu este schimbată de ei: puritatea sa rămâne intactă. Aşadar, oamenii nu trebuie să se înşele gândind că acest cuget impur este propriul şi adevăratul lor cuget.

Ei trebuie să-şi amintească neîncetat acest fapt, trezind continuu în sine gândirea Iluminării pure şi constante. Pentru că ei sunt prinşi de cugetul impur şi schimbător, pentru că sunt înşelaţi de propriile lor idei greșite, ei rătăcesc în lumea de iluzie.

Tulburările şi impurităţile cugetului uman vin din cupiditatea şi în aceeaşi măsură din reacţiile sale faţă de împrejurările mereu schimbătoare.

Spiritul care nu este tulburat de lucruri când ele se întâmplă, care rămâne pur şi liniştit în toate circumstanţele, este adevăratul spirit şi trebuie să fie stăpân.

Nu se poate spune că un han dispare numai pentru ca clienţii nu se văd. De asemenea, nu se poate spune că Ego-ul veritabil a dispărut numai pentru că o gândire murdară, care este născută de împrejurări schimbătoare ale vieţii, a dispărut. Cugetul uman care

se schimbă în funcţie de schimbările circumstanţiale nu este adevărata natură a cugetului uman.

5. Să ne gândim la o sală de întruniri, care este luminoasă, când soarele străluceşte şi întunecată, când soarele a apus.

Putem spune că lumina pleacă cu soarele şi că întunericul vine cu noaptea, dar nu putem gândi acest lucru despre cugetul care percepe lumina şi întunericul. Cugetul, care este sensibil la lumină şi întuneric, nu poate fi atribuit decât naturii lui proprii, care este natura fundamentală a spiritului uman.

A crede că la răsăritul soarelui se face lumină și întuneric la apus, este o stare a cugetului temporar.

Este numai cuget temporar acela care se modifică din clipă în clipă în funcţie de împrejurările vieţii; acesta nu este spiritul adevărat. Spiritul fundamental şi veritabil care percepe lumina şi întunericul, iată adevărata natură a spiritului.

Astfel, sentimentele de bine şi de rău, de iubire şi de ură care se nasc şi pier prin cauze exterioare, nu sunt decât stări temporare acumulate de spiritul omenesc și comparabile cu praful depus pe o oglindă.

Natura noastră este original pură. Chiar dacă ar fi acoperită complet de praf, ea nu este nici afectată nici pătată. Dacă se pune apă într-un recipient rotund, ea devine rotundă.

Dacă se pune apa într-un vas pătrat, ea devine pătrată. Dar, în realitate, apa nu este nici rotundă nici pătrată şi oamenii uită că ea nu are formă, lăsându-se înşelaţi de forma pe care-o ia.

Oamenii văd binele şi răul, ei cred că iubesc sau detestă şi gândesc că un lucru este sau nu este: ei urmăresc aparenţele şi astfel suferă.

Dacă oamenii ar putea să renunțe la legăturile lor cu aceste discriminări false și imaginare şi să-și regăsească puritatea spiritului original, atunci, atât corpul cât şi spiritul lor, vor fi eliberate de suferinţe şi ei ar putea cunoaşte o pace pe care nimic n-ar putea-o tulbura.

II
NATURA LUI BUDDHA

1. Această inimă pură şi veritabilă, pe care noi am numit-o spirit fundamental, este natura lui Buddha, sămânţa stării lui Buddha.

Focul se poate produce, plasând o lentilă între soare şi moxa; dar de unde provine focul? Lentila este la o distanţă enormă de soare, dar numai prin ea moxa se aprinde. Totuşi, dacă moxa n-ar avea o natură inflamabilă, n-ar putea să se aprindă.

În acelaşi mod, dacă lumina Înţelepciunii lui Buddha este concentrată auspra inimii omului, adevărata natură a acestuia, care este starea de Buddha, se va aprinde. Aşa că această lumină străluceşte în inima omului şi îl trezeşte la credinţa în Buddha. Buddha ţine înaintea tuturor spiritelor umane lentila Înţelepciunii şi astfel credinţa lui poate să ilumineze.

2. Oamenii se răzvrătesc împotriva Înţelepciunii lui Buddha care este natura lor veritabilă şi se miră de limitele şi de suferinţele lor, care sunt legate prin aparenţe de bine şi de rău şi acoperite complet de praful pasiunilor.

De ce oamenii, care posedă acest spirit fundamental şi veritabil, se cramponează întotdeauna de imaginaţiile false și se condamnă ei însiși a rătăci

într-o lume de iluzii și suferințe chiar dacă aproape de ei se află lumina lui Buddha?

A fost o dată un om care, privindu-se în spatele oglinzii şi nevăzându-şi nici capul nici faţa, a înnebunit. Este necesar ca un om să înnebunească numai pentru că s-a uitat, din greșeală, în spatele oglinzii?

Este cu adevărat stupid şi zadarnic pentru cineva a se mâhni pentru că n-a obţinut Iluminarea acolo unde spera s-o găsească. Greşeala nu este a Iluminării; greşeala este a acelora care, de mult timp au căutat Iluminarea în gândirile lor discriminante, fără a înţelege că acestea nu sunt spiritul adevărat, ci un spirit iluzoriu, pe care ei înşişi l-au produs prin acumularea lăcomiei şi iluziei, acoperind şi ascunzând spiritul lor veritabil.

Dacă imaginile false acumulate dispar, Iluminarea apare. Cu toate acestea, lucru ciudat, când oamenii câştigă Iluminarea, ei înţeleg că fără aceste imagini false n-ar fi avut Iluminarea.

3. Natura lui Buddha este fără limite. Chiar dacă oamenii răi s-ar fi renăscut animale sau demoni înfometaţi sau ar fi căzut în iad, ei nu pierd niciodată această natură de Buddha.

Chiar îngropată în noroiul trupesc, chiar ascunsă sub rădăcinile dorinţelor pământeşti, chiar uitată, capacitatea pe care o are omul de a deveni un Buddha nu este niciodată pierdută.

4. Se povesteşte că un om a căzut într-o zi într-un somn adânc. Prietenul său a rămas alături de el atât cât a putut apoi, fiind nevoit să plece şi a ascuns o bijuterie în tivul hainei acestuia, crezând că prietenul său va avea nevoie mai târziu. Când s-a trezit, neştiind că prietenul său ascunsese bijuteria în tivul hainei, acel om a dus o viaţă de rătăcire în sărăcie şi foame. Mult mai târziu, când cei doi s-au reîntâlnit, prietenul a informat bietul om despre bijuterie şi l-a sfătuit s-o caute.

Ca omul adormit din această poveste, oamenii rătăcesc în mijlocul suferinţelor lumii de naştere şi de moarte fără să ştie că ei înseși, în natura lor veritabilă pură şi fără pete, au ascunsă comoara fără preț a naturii lui Buddha.

Chiar dacă oamenii ignoră faptul că fiecare poartă în sine această natură supremă, oricare ar fi ignoranţa şi corupţia lor, Buddha nu lasă credinţa să se piardă în ei, căci El ştie că în final toţi posedă virtuţile stării lui Buddha.

Astfel, Buddha trezeşte credinţa în cei care sunt înşelaţi de ignoranţă şi nu pot vedea propria lor natură de Buddha; El îi îndepărtează de iluziile lor şi-i învaţă că, la origine, nu există nici o deosebire între ei şi Buddha.

5. Buddha este o fiinţă care a realizat starea de Buddha şi oamenii de rând sunt cei care au capacitatea de a realiza starea de Buddha: iată toată diferenţa ce există între ei!

Totuşi, dacă cineva îşi imaginează că a câştigat Iluminarea, el însuşi se înşeală: de fapt, chiar dacă ar fi orientat spre ea, n-a realizat încă starea de Buddha.

Natura lui Buddha nu apare fără efort susținut plin de credinţă şi sarcina nu este niciodată terminată atât timp cât starea de Buddha nu va fi realizată.

6. A fost o dată un rege care a strâns mulţi orbi în jurul unui elefant. El le ceru să-i spună cu ce se aseamănă elefantul. Primul, care i-a atins un colţ, a răspuns că un elefant este ca un morcov mare; al doilea a atins o ureche şi a spus că elefantul se aseamănă cu un evantai mare; al treilea i-a atins trompa şi a răspuns că elefantul se aseamănă cu un mai (cu care se bătătoreşte pământul); al patrulea i-a atins coada şi a spus că elefantul se aseamăna cu o frânghie. Nici unul n-a fost capabil să indice regelui forma adevărată a animalului.

În acelaşi mod omul poate descrie numai parţial natura unui om, dar nimeni nu este capabil să descrie adevărata natură a omului, care este natura lui Buddha.

Singurul mijloc de a cunoaşte natura veritabilă a omului, care este natura lui Buddha, care nu poate fi instigată de dorinţele mondene sau distrusă de moarte; este numai prin înţelegerea lui Naturii lui Buddha și a Nobilei Sale Învăţături.

III
NATURA LUI BUDDHA ŞI ABSENŢA EGO-ULUI

1. Cum am mai spus, natura lui Buddha nu poate fi descrisă. Deşi ea pare fi identică cu esența altor doctrine, ea nu este.

Concepţia unui Ego-individualist este o invenție a unei gândiri discriminante care, la început, a acceptat-o, a devenit ataşată ei, dar trebuie s-o abandoneze. Dimpotrivă, Buddha este ceva indescriptibil care întâi trebuie a fi descoperit. Într-un sens, el se aseamănă unui Ego-individualist dar, de fapt, nu are nici o legătură cu noţiunile de "ego" şi de "al meu".

A se imagina că există un Ego permanent este un gând eronat, căci presupune existența a ceea ce nu există. În schimb, a nega Natura lui Buddha este greşit deoarece se presupune că nu există ceea ce există.

Aceasta poate fi explicată printr-o pildă. O mamă îşi duse copilul bolnav la doctor. Acesta i-a dat copilului un medicament lichild şi a sfătuit-o pe mamă să nu alăpteze copilul atât cât timp medicamentul nu va fi digerat.

Mama şi-a uns sânul cu o substanţă amară, cu scopul de a-şi îndepărta copilul. Când medicamentul s-a digerat, şi-a spălat sânul şi şi-a alăptat copilul. Dacă mama a procedat în felul acesta, a făcut-o numai din

dragoste pentru copil.

În acelaşi fel, Buddha pentru a îndepărta greşelile noastre şi pentru a rupe ataşamentul nostru de Ego-ul individualist, începe prin a nega existenţa unui Ego permanent. Când greşelile şi atașamentele noastre au dispărut, atunci El dezvăluie adevărata natură a spiritului nostru, adică Natura lui Buddha.

Ataşarea de Ego-ul individualist conduce la eroare, dar a crede în Natura lui Buddha duce la Iluminare.

Omul se poate asemăna cu femeia dintr-o poveste, care a primit în moştenire un cufăr. Neştiind că acest cufăr conţine aur, a continuat să trăiască în sărăcie până când cineva i l-a deschis şi i-a arătat aurul. La fel, Buddha deschide inima oamenilor și le arată propria lor Natură de Buddha.

2. Dacă toţi oamenii posedă această Natură de Buddha, cum se face că există atâtea suferinţe datorate înşelătoriei şi răutăţii? Deasemenea, cum se face că există atâtea diferenţe între oameni, unii fiind bogaţi, alţii săraci?

Se povesteşte că un luptător avea obiceiul de a-şl împodobi fruntea cu o piatră preţioasă. Într-o zi, pe când lupta, piatra i-a pătruns în carne. Crezând că a pierdut-o a mers la un chirurg pentru a-i trata rana. Ascunsă în carne, chirurgul a descoperit piatra. Atunci, a luat o oglindă şi a arătat piatra luptătorului.

Natura lui Buddha este ca această piatră preţioasă: ea este ascunsă în gunoi şi praf vederilor false şi oamenii cred că au pierdut-o, până într-o zi când un bun învăţător le va permite s-o vadă.

Natura lui Buddha există în fiecare, oricât de adânc să fie ascunsă sub lăcomie, mânie şi stupiditate sau încă acoperită de faptele şi retribuţia oamenilor. Natura lui Buddha nu poate fi nici pierdută nici distrusă: dacă se îndepărtează impurităţile, ea va apare mai devreme sau mai târziu.

Întocmai luptătorului din poveste căruia cu ajutorul unei oglinzi i s-a arătat piatra preţioasă pătrunsă în carnea şi în sângele său, la fel oamenii descoperă Natura lor de Buddha ascunsă sub dorinţele şi pasiunile lor cu ajutorul luminii lui Buddha.

3. Natura lui Buddha este întotdeauna pură şi liniştită, oricât de variate ar fi diversele împrejurări şi condiţii ale oamenilor. Aşa cum laptele este întotdeauna alb, chiar dacă vaca este roşcată, albă sau neagră, astfel Natura lui Buddha este mereu pură, oricare ar fi condiţia oamenilor și oricare ar fi faptele şi consecinţele lor.

Se povesteşte cum că în Himalaya se afla ascunsă în mijlocul unor ierburi înalte o plantă medicinală. Aceasta fusese căutată mult timp fără succes, dar într-o zi un înţelept o descoperi graţie parfumului ei. Atât timp cât acest înţelept trăi, culese această plantă medicinală într-o cuvă, dar după moartea sa preţiosul extract a

rămas ascuns prin munţi, apa din cuvă s-a deteriorat, shimbându-și gustul și devenind nefastă.

În acelaşi mod, Natura lui Buddha este ascunsă sub foarte înaltele ierburi ale pasiunilor şi oamenilor de rând le e dificil s-o descopere. El, Buddha a defrişat ierburile şi a dezvăluit Natura de Buddha, care posedă o dulce aromă naturală cu toate că gustul său se poate schimba în funcţie de fiecare om şi de pasiunile sale.

4. Natura lui Buddha se aseamănă cu diamantul: ea este dură şi nu se poate descompune. În timp ce nisipul și pietrele pot fi sparte, diamantul rămâne nevătămat.

Natura omenească, corpul şi cugetul pier, Natura lui Buddha nu poate fi distrusă. Natura lui Buddha este într-adevăr cea mai perfectă caracteristică a naturii umane.

Buddha ne învață că, deși natura umană există sub multiple forme, cum ar fi bărbatul și femeia, de exemplu, în ceea ce privește Natura lui Buddha nu există nici o discriminare.

Pentru a obţine aurul pur, trebuie topit metalul brut şi îndepărtate toate substanţele impure. În acelaşi fel, când se topesc pasiunile umane şi se îndepărtează impurităţile, fiecare om poate să descopere Natura lui Buddha care se află în el însuşi.

CAPITOLUL PATRU

PASIUNILE

I

IMPURITĂŢILE CUGETULUI

1. Există două feluri de pasiuni pământeşti care acopere puritatea Naturii lui Buddha.

Prima dintre aceste pasiuni este pasiunea de a face deosebiri, prin care oamenii devin confuzi în judecată. A doua pasiune este aceea pentru gustul emoţiilor prin care oamenii se rătăcesc, atribuind valori greşite lucrurilor.

Aceste două principale pasiuni trebuie să fie considerate ca baza tuturor celorlalte. Ele înseşi au la bază cele două tendinţe originale, care sunt ignoranţa şi dorinţa.

Obiceiul de a face discriminări are la bază ignoranţa, iar amăgirile emoţiilor se sprijină pe dorinţă. Aceste două tendinţe sunt izvorul tuturor nefericirilor.

Când omul este ignorant, nu poate judeca într-un mod corect și sigur. Când cedează cupidităţii, în mod inevitabil caută a se agăţa de toate lucrurile, a profita de ele, a li se ataşa.

Căutând a se agăţa de toate lucrurile plăcute pe care le vede sau le aude, omul este condus a se ataşa de toate emoţiile. El ajunge uneori chiar a ceda dorinţei de a muri.

Pasiunile

De ştiut că aceste pasiuni sunt la originea tuturor celorlalte, anume: lăcomia, mânia, stupiditatea, eroarea, ura, gelozia, măgulirea, înşelarea, orgoliul, dispreţul, necumpătarea, egoismul.

2. Lăcomia apare de la ideea falsă care pune la încercare satisfacţia de a pune stăpânire pe ceva. Mânia provine de la ideea greşită de a nu se putea accepta situația în care se trăiește sau evenimentele care survin. Stupiditatea apare la cel care nu ştie a se comporta corect. Eroarea apare din ideile greşite care decurg dintr-o învăţătură eronată.

Lăcomia, mânia și stupiditatea sunt numite cele trei focuri ce ard lumea. Focul cupidităţii încinge pe toţi cei care din cauza lăcomiei au pierdut modul just de a vedea. Focul mâniei arde pe toţi cei care şi-au pierdut cugetul lor adevărat prin mânie. Focul stupidităţii istoveşte pe toţi cei care, neaplecând urechea şi nedând atenţie Învățăturii lui Buddha au pierdut modul just de a vedea.

Într-adevăr, lumea aceasta se consumă în numeroase și diverse flăcări. Există flăcări ale lăcomiei, ale mâniei, ale stupidităţii, ale erorii şi ale egoismului, flăcările bătrâneţii, ale bolii şi ale morţii, flăcările tristeţii, ale tânguirilor, ale suferinţelor şi ale spaimei. Toate aceste flăcări bântuie. Ele ard nu numai propria persoană, dar sunt și pentru ceilalți cauză de suferinţă şi de fapte rele comise de gândire, de cuvinte sau de

corp. Din rănile provocate de aceste flăcări se scurge un puroi ce infectează şi otrăveşte toate fiinţele pe care le atinge, aruncându-le pe drumuri rele.

3. Lăcomia se naște din dorinţa satisfacţiei; mânia din nesatisfacţie; stupiditatea provine din gânduri impure. Din lăcomie rezultă o pată mică dar greu de şters; din mânie se naşte o impuritate mai mare, dar uşor de şters; dimpotrivă, din stupiditate apare o impuritate mare, pe care este foarte greu s-o faci să dispară.

Oricând şi oriunde apar aceste flăcări, oamenii trebuie să le stingă, judecând corect ceea ce dă adevărata satisfacţie, controlându-şi strict gândurile faţă de neplăcerile existenţei, amintindu-şi întotdeauna învăţătura de dragoste şi compasiune a lui Buddha. Dacă cugetul este plin de gânduri curate, înţelepte şi lipsite de egoism, va fi imposibil ca pasiunile să prindă rădăcini.

4. Lăcomia, mânia şi stupiditatea sunt ca febra. Dacă un om are febră, locuind chiar într-o cameră confortabilă, se va simţi rău şi va suferi de insomnii.

Când nu are febră, se poate bucura uşor de un somn liniştit chiar în timpul unei nopţi reci de iarnă, dormind pe pământ numai cu o cuvertură de frunze sau în timpul unei unei nopţi calde de vară într-o cameră mică şi închisă.

Lăcomia, mânia şi prostia sunt cele trei surse ale suferinţei umane. Pentru a dezrădăcina aceste trei surse de suferinţă, trebuie a lua în seamă preceptele, a practica meditarea cugetului şi a poseda înţelepciunea. Respectând poveţele, se alungă impuritatea lăcomiei; prin meditarea cugetului se îndepărtează impuritatea mâniei; prin înţelepciune se înlătură impuritatea stupidităţii.

5. Dorinţele omului sunt fără limite. Ele se aseamănă cu setea unui om ce bea apă sărată: această sete nu numai că nu este niciodată potolită, dar ea creşte continuu.

Deasemenea, cel ce caută să-și satisfacă dorinţele nu face decât să le sporească şi să atragă o suferinţă multiplă.

Satisfacerea dorinţelor nu este niciodată completă: ea lasă întotdeauna în urma ei o nelinişte şi o iritare care nu poate fi niciodată domolită. Pe de altă parte, dacă satisfacerea dorinţelor este contrariată, duce adesea omul la nebunie.

Pentru a-şi satisface dorinţele, oamenii se vor lupta unii cu alţii: rege cu rege, vasal cu vasal, părinţi cu copii, fraţi cu fraţi, surori cu surori, prieteni cu prieteni; pentru a-şi satisface dorinţele, oamenii vor ajunge chiar să se omoare între ei.

Oamenii ajung adesea până la a-şi compromite

viaţa, pentru a-şi satisface dorinţele. Ei vor fura, vor înşela, vor comite adulter şi apoi, când vor fi prinşi, vor trebui să îndure dezonoarea şi pedepsele.

Chiar când ştiu că satisfacerea dorinţelor le cauzează prejudicii, oamenii păcătuiesc cu propriul lor corp şi prin propriile lor cuvinte. Când ştiu foarte bine că satisfacerea dorinţelor lor le va aduce în cele din urmă suferinţă morală şi nenorocire, ei păcătuiesc contra propriului lor spirit. Dar forța dorințelor este mare. Ca să nu mai vorbim de chinurile pe care trebuie să le îndure în lumea viitoare și de spaima ce-o resimt, gândindu-se la urmările faptelor în celelalte vieţi?

6. Dintre toate pasiunile lumii, cea mai puternică este dorinţa excesivă (cupiditatea): toate celelalte pasiuni par s-o urmeze.

Cupiditatea pare a însămânţa solul în care înfloresc toate celelalte pasiuni. Pofta nemăsurată este întocmai căpcăunului din legendă, care devora toate acţiunile bune ale lumii. Pofta nemăsurată este ca o viperă printre florile unei grădini; ea muşcă pe cei care sunt în căutarea frumuseţii. Cupiditatea este ca o plantă parazită ce se caţără de-a lungul unui arbore acoperindu-i toate ramurile până în momentul când arborele piere; într-adevăr, ea îşi extinde ramificaţiile până în adîncul inimii umane şi-i alungă tot simţul bun, astfel încât floarea spiritului se ofileşte. Cupiditatea este ca o capcană pusă de un demon, în care oamenii

stupizi se lasă prinşi şi sunt târâţi astfel în adâncurile unei lumi de suferinţă.

Dacă se mânjeşte cu sînge un os descărnat, un câine îl roade până când oboseşte sau până când va fi epuizat. Pofta nemăsurată este ca osul de ros: omul caută saţietate până când se istoveşte.

Dacă se azvîrle o bucată de hoit la două animale sălbatice, ele se vor bate şi se vor sfâşia reciproc pentru a o acapara. Dacă un om nerod va duce o torţă aprinsă şi va merge contra vântului, el se va arde singur. Oamenii sunt ca aceste animale sălbatice, ca acest om nerod: se rănesc ei înşişi, se ard ei înşişi din cauza propriilor lor dorinţe.

7. Este uşor a-și proteja corpul de săgeţi otrăvite, dar este imposibil a-și proteja cugetul contra săgeților otrăvite care vin din sine însuşi. Lăcomia, mânia, prostia şi iluzia Ego-ului sunt patru săgeţi otrăvite care au originea lor în cuget, pe care-l infectează cu o otravă mortală.

Dacă un om are cugetul infectat de lăcomie, mânie şi prostie, el va fi determinat să mintă, să bârfească şi să înșele, să calomnieze şi, la nivelul corpului, să omoare, să fure şi să comită adulter.

Cele trei stări de spirit greșite, cele patru moduri greșite de a vorbi şi cele trei moduri greșite de a acţiona se grupează pentru a forma cele zece acţiuni greșite.

Cel ce va lua obiceiul de a minţi, va comite inconştient toate felurile de acţiuni rele. Înainte de a putea acţiona cu răutate, trebuie să mintă şi când minte, poate acţiona cu răutate fără nici un scrupul.

Lăcomia, pofta nemăsurată, teama, furia, iritarea, nesatisfacţia, toate vin de la prostie. Deci, prostia este cea mai rea dintre otrăvuri.

8. Când apare dorinţa pământească, acţiunea urmează; când apare acţiunea, suferinţa urmează: dorinţa, acţiunea şi suferinţa sunt ca o roată care se învârte fără oprire.

Din moment ce rotaţia acestei roţi nu are nici început, nici sfârșit, cum e posibil să scapăm ciclului naşterii şi al morţii? Într-adevăr, o viaţă urmează unei alte vieţi într-un ciclu veşnic.

Dacă cineva ar îngrămădi cenuşa şi oasele lăsate în cursul ciclului naşterii şi al morţii, ar rezulta un munte înalt; dacă cineva ar fi strâns toate picăturile de lapte pe care le-a supt de la sânul mamei sale în timpul acestor reîncarnări, ar rezulta cea mai adâncă dintre mări.

Deşi Natura lui Buddha este posedată de toţi oamenii, ea este atât de profund ascunsă în impurităţile pasiunilor încât de mult timp timp i-am pierdut amintirea. De aceea suferinţa este atât de universală şi de aceea cursul acestor vieţi mizere se scurge fără a se opri niciodată.

II
NATURA OMULUI

1. Natura omului este ca un tufiş des lipsit de acces în care este dificil de pătruns. În comparaţie cu ea, natura animalului este mai uşor de înţeles. Totuşi, în general, putem defini natura omului după patru diferențe evidente.

Întîi, se află cei care, din cauza unei învăţături proaste, practică austerităţile, făcându-se pe ei înşişi să sufere. Apoi, există cei care prin cruzime, jaf, ucidere sau prin altă acţiune rea, fac pe alţii să sufere.

În al treilea rând sunt cei care-i fac pe alţii să sufere şi în acelaşi timp se fac pe ei înşişi să sufere. În al patrulea rând, sunt cei care nu suferă şi îi salvează pe alţii de suferinţele lor. Aceştia din urmă, urmând Învăţătura lui Buddha, îşi înfrâng lăcomia, mânia şi prostia; ei duc o viaţă liniştită întemeiată pe iubire şi înţelepciune şi se ţin departe de asasinat şi jaf.

2. În lume există trei feluri de oameni. În primul rând, sunt acei care sunt ca literele gravate în stîncă: ei ajung uşor la mânie şi păstrează mult timp ranchiuna. Există apoi cei care sunt ca literele scrise pe nisip: ei ajung deasemenea uşor la furie, dar sentimentele lor de mânie trec rapid. Există, în sfârşit, cei care sunt ca literele scrise pe un curs de apă: ei nu se ataşează

gândurilor proprii; ei lasă să treacă insultele şi flecărelile neplăcute fără a le da atenţie: cugetul lor rămâne pur şi stăpân pe sine.

Mai există alte trei feluri de oameni. Primii, cei care sunt orgolioşi, acţionează cu cutezanţă şi nu sunt niciodată mulţumiţi: natura lor este uşor de înţeles. Apoi, cei care sunt modeşti şi acţionează întotdeauna cu chibzuinţă: natura lor este greu de înţeles. În sfârşit, sunt cei care şi-au învins complet dorinţele: natura lor este imposibil de înţeles.

Chiar dacă fiinţele umane se pot clasifica în diferite moduri, natura lor rămâne întotdeauna greu de înţeles. Numai Buddha îi înţelege foarte bine şi, graţie Înţelepciunii Sale, El îi poate conduce prin învăţături diverse.

III
PILDE DESPRE REALITATEA VIEŢII UMANE

1. Iată o pildă care descrie viaţa umană. Era o dată un om care se plimba cu barca pe un rîu. Un altul de pe ţărm îl avertizase: "Încetează să navighezi atât de bucuros pe acest curent tumultos; mai departe se află bulboane repezi şi periculoase; sunt crocodili şi demoni ascunşi în grotele stâncoase. Dacă mergi înainte, vei pieri."

În această pildă, curentul tumultos este viaţa de dorinţe excesive (patimi); a naviga bucuros înseamnă a da curs liber pasiunilor tale; curentul tumultos înseamnă suferinţele şi pedepsele care sunt consecinţe; vârtejul reprezintă plăcerea; crocodilii şi demonii simbolizează bătrâneţea şi moartea care urmează vieții de patimi şi de neglijenţe. Omul de pe ţărm, care dă avertismentul, este Buddha.

Există o altă pildă. Un om comisese o crimă și fugea cât putea. Cum poliţia îl urmărea, el încercă să se ascundă în fundul unui puţ, graţie unei iedere ce-i acoperea pereţii. Cum cobora el, zărind vipere în fundul puțului, se hotărî să se caţăre pe iederă pentru a fi în siguranţă. După un timp, resimţind oboseală în braţe, zări doi şoareci - unul alb şi altul negru, care rodeau iedera.

"Dacă iedera cedează, îşi zise el, voi cădea printre

vipere şi voi muri!" Ridicându-şi privirea, zări cam la înălţimea feţei sale un cuib de albine de unde cădea din când în când câte-o picătură de miere. Uitând de toate primejdiile sale, omul gustă mierea cu desfătare.

Semnificaţia este că omul este născut să sufere și să moară. Poliţia şi viperele simbolizează corpul cu toate dorinţele. Iedera semnifică continuitatea vieţii umane. Cei doi şoareci, cel alb şi cel negru, reprezintă succesiunea de zile şi de nopţi. Mierea se referă la plăcerile fizice care amăgesc suferinţele anilor ce trec.

2. Mai există o altă pildă. "Un rege aşezase patru vipere într-o cutie şi dăduse cutia unuia dintre servitorii săi s-o păzească. El îi dăduse acestuia ordin să aibă bine grijă de vipere şi îl avertizase că, dacă enerva pe una, va muri cu siguranţă. Fiindu-i frică, servitorul lepădă cutia şi fugi.

Regele trimise cinci gardieni să-l prindă. În primul rând, ei se apropiară de el într-un mod amical, sperând să-l ia prin surprindere, dar servitorul nu crezu în amabilitatea prieteniei lor şi fugi într-un alt sat.

Atunci, printr-o halucinaţie, auzi o voce care-l povăţui că acest sat nu era un adăpost sigur, întrucât şase bandiţi erau pe punctul de a-l ataca. În spaima sa, servitorul alergă în grabă până când ajunse la cursul unei ape tumultoase care-i bloca trecerea. Aducându-şi aminte de primejdiile care-l ameninţau din spate, făcu o plută şi ajunse să traverseze curentul volburos,

găsindu-se în cele din urmă sănătos şi teafăr pe celălalt mal."

"Cele patru vipere închise în cutie" sunt cele patru elemente: pământul, apa, focul şi aerul, care consitue corpul material. Corpul e sursa patimei şi prin aceasta e duşmanul cugetului. Aşadar, cugetul încearcă să scape de corp.

"Cei cinci gardieni, care se apropie în mod prietenesc", sunt cele cinci agregate care formează structura însăşi a ansamblului psiho-fizic, adică: forma, simţul, percepţia, voinţa şi conştiinţa.

"Adăpostul sigur" reprezintă cele şase simţuri, care de fapt, nu sunt cu devărat un adăpost sigur. Cei şase bandiţi sunt obiectele celor şase simţuri. Astfel, văzînd primejdiile care sunt în interiorul celor şase simţuri, fuge încă o dată şi soseşte la curentul tumultos al dorinţelor pământeşti.

Pluta înseamnă bunele învăţături ale lui Buddha; datorită ei omul ajunge sănătos şi teafăr pe celălalt mal al curentului tumultos al pasiunilor.

3. Sunt trei circumstanţe periculoase în care este imposibil ca un fiu să-şi ajute mama sau ca mama să-şi ajute fiul: inundaţia, incendiul şi furtul. Totuşi, chiar în aceste împrejurări atât de grave şi periculoase mai există o şansă de a se ajuta reciproc.

Există însă trei împrejurări din care este imposibil

ca o mamă să-şi salveze fiul şi, invers, fiul să-şi salveze mama, anume: boala, bătrîneţea şi moartea.

Cum ar putea un fiu să ia locul mamei sale, când aceasta îmbătrâneşte? Cum ar putea o mamă să ia locul fiului său când acesta este bolnav? Cum s-ar putea ajuta reciproc fiul şi mama, când soseşte momentul morţii? N-are importanţă cât de mult ei se iubeasc sau cât de apropiați să fi fost; în aceste cazuri, niciodată nu se pot ajuta reciproc.

4. Într-o zi, Legendarul Rege al Infernului, Yama întrebă un om, care căzuse în iad datorită faptelor rele pe care le comisese, dacă nu întâlnise vreodată în timpul existenţei sale cei trei mesajeri cereşti. Omul răspunse: "Nu, domnule, n-am întâlnit niciodată astfel de persoane."

Yama l-a întrebat: "N-ai întâlnit niciodată un bătrîn încovoiat de vârstă şi mergând cu un baston? " Omul a răspuns: "Bineînţeles, Domnule, am întâlnit adesea asemenea persoane!" Atunci, Yama îi zise: "Dacă acum te zbaţi în iad, e pentru că n-ai recunoscut într-un astfel de bătrân un mesager al Cerului, trimis pentru a te avertiza că trebuie să-ţi schimbi viaţa înainte de a îmbătrâni."

Yama îl mai întrebă: "N-ai întâlnit niciodată un biet om bolnav şi fără prieteni?" Omul răspunse: "Bineînţeles, Domnule, am întâlnit adesea astfel de persoane!" Atunci, Yama îi zise: "Tu ai ajuns în iad

fiindcă n-ai recunoscut în aceşti bolnavi pe mesagerii Cerului trimişi pentru a te avertiza de propria ta boală."

Yama îl întrebă a treia oară: "N-ai văzut niciodată un om mort? " Omul răspunse: "Bineînţeles, Domnule, m-am găsit de nenumărate ori în prezenţa morţilor! " Yama îi zise atunci: "Dacă ai ajuns aici, este pentru că n-ai recunoscut în aceste fiinţe pe mesagerii Cerului veniţi să te avertizeze că şi tu va trebui într-o zi să mori. Dacă i-ai fi recunoscut pe aceşti trei mesageri, dacă le-ai fi ascultat avertismentul şi ţi-ai fi schimbat viaţa, n-ai fi ajuns în acest loc de suferinţe."

5. Era o dată o femeie ce se numea Kisagotami. Ea era soţia unui om bogat, care-şi pierduse raţiunea datorită morţii fiului său. Ea luase copilul mort în braţe şi mergea din casă în casă pentru a implora oamenii să-l vindece.

Prea Fericitul îşi avea reşedinţa atunci în Grădina Jetavana, aproape de Sravasti şi astfel, această femeie şi-a adus copilul mort la Buddha.

Prea Fericitul o privi cu mare compasiune şi-i zise: "Pentru a-ţi salva copilul, am nevoie de seminţe de mac. Mergi şi cere patru sau cinci seminţe de mac în fiecare casă unde moartea n-a intrat niciodată."

Această femeie nebună merse şi căută o casă unde moartea nu intrase niciodată. Dar căută în zadar. În sfârşit, ea fu obligată să revină la Buddha. Văzându-l

profund calm şi senin, spiritul ei fu brusc luminat şi înţelese sensul cuvintelor Sale. Deci, luă corpul copilului său şi-l incineră. După aceea, a devenit una dintre discipolii lui Buddha.

IV
RĂTĂCIREA UMANĂ

1. În această lume, oamenii înclină spre egoism și răutate; ei nu ştiu cum să se iubească şi să se respecte unii pe alţii; ei rivalizează şi se ceartă pentru lucruri mărunte, numai pentru propriul lor chin şi nenorocire. Din cauza aceasta, viaţa este un trist cerc de suferinţă.

Indiferent dacă sunt bogaţi sau săraci, oamenii se frământă din cauza banilor: suferă pentru că sunt săraci sau suferă pentru că sunt bogaţi. Deoarece viaţa le este supusă dorinţei, nu sunt niciodată mulţumiţi, niciodată satisfăcuţi.

Bogatul se frământă din cauza situaţiei pe care o are, din cauza locuinţei sale şi a tot ceea ce posedă. El se chinuie la gândul c-ar putea să se întâmple un dezastru, casa i-ar putea arde, hoţii l-ar putea fura şi tâlharii l-ar putea ataca. Apoi, el se frământă gândindu-se la propria sa moarte şi la ce se va întâmpla cu bogăţiile sale. Întradevăr, când omul moare, este singur şi nimeni nu-l însoţește.

Săracul se chinuie întotdeauna din cauza neajunsului, care stârneşte dorinţe nesatisfăcute în ceea ce priveşte, de pildă, casa sau proprietatea. Arzând de patimi, se consumă în corpul şi cugetul său şi moartea îl loveşte la mijlocul vieţii.

Lumea întreagă i se pare ostilă şi moartea însăşi i

se pare o lungă călătorie pe care o are de făcut singur, fără a fi însoţit de prieteni.

2. Totodată, în lume există cinci fapte rele. Prima, - cruzimea: toate fiinţele, chiar insectele se arată a fi rivale una alteia. Cele puternice înfrâng pe cele slabe; cele slabe încearcă să le păcălească pe cele tari şi, reciproc, se invidiază; pretutindeni există luptă şi cruzime.

A doua, - nu există limită bine marcată între drepturile unui tată şi cele ale unui fiu, între drepturile unui frate mai mare şi cele ale unuia mai mic; în toate ocaziile, fiecare caută să fie superior altora şi să profite de ei. Se trişează între ei și de aici provine lipsa de sinceritate şi ipocrizia.

A treia, - nu există limită bine marcată între comportarea bărbaţilor şi cea a femeilor. Şi unii şi alţii sunt victime ale dorinţelor rele, fiind conduşi la fapte îndoielnice şi adesea chiar la dispute, la certuri, la nedreptate şi la răutate.

A patra, - oamenii au tendinţa de a nu respecta drepturile semenilor, de a-şi da importanţă exagerată lor înşişi, de a da exemple proaste prin comportarea lor cât şi prin raţionamentele lor nedrepte, prin fraudele lor, calomniile şi injuriile lor.

A cincea, - oamenii au tendinţa de a-şi neglija datoriile unii faţă de alţii. Ei nu gândesc decât la propria

lor bunăstare şi la propria lor satisfacţie; ei uită toate binefacerile primite de la semeni şi nu ezită a crea altora neplăceri şi nedreptăţi.

3. Oamenii ar trebui să aibă mai multă simpatie unii faţă de alţii, ar trebui să se respecte unii pe alţii şi să-şi dea ajutor unii altora la nevoie.

Însă, dimpotrivă, ei sunt plini de ei înşişi şi au inima de piatră; se dispreţuiesc unii pe alţii pentru păcatele lor şi displac pe alţii pentru avantajele lor. Aceste sentimente cresc continuu și sfârșesc prin a deveni intolerabile.

Astfel de sentimente conduc la violenţă. Ele otrăvesc viaţa prin ura şi furia ce le provoacă. Ele se incrustează atât de adânc în inimă încât oamenii poartă semnele lor mult timp în ciclul naşterii şi morţii.

Într-adevăr, în această lume de patimi, omul se naşte şi moare singur. Este tot atât de singur când trebuie să îndure consecinţele faptelor sale în ciclul naşterii şi morţii. Legea Cauzei şi Efectului este universală; fiecare trebuie să-şi ducă povara păcatelor şi să-și primească răsplata. Aceeaşi lege a cauzelor şi a efectelor guvernează deasemenea faptele bune. O viaţă de bunătate şi de simpatie tinde spre o soartă bună şi fericită.

4. În cursul anilor, când văd cât de strîns sunt legaţi

de dorinţe, de obiceiuri şi de suferinţă, oamenii se întristează şi se descurajează. Adeseori, din cauza descurajării lor, se ceartă cu aproapele lor şi astfel se afundă din ce în ce mai mult în rău, respingând efortul de a continua drumul bun. Adesea sucombă în mijlocul răutăţii lor şi apoi trebuie să îndure nesfârşite suferinţe.

A cădea astfel în descurajare din cauza greutăţilor şi a suferinţei nu este nicidecum conform naturii şi legii Cerului şi a Pământului; de aceea oamenii trebuie să sufere nu numai în această lume, ci şi în celelalte lumi după moarte.

Adevărul este că tot ce există în viaţa aceasta este trecător şi plin de incertitudine. Dar, este foarte regretabil că se ignoră acest fapt şi astfel oamenii se îndârjesc a recăuta plăcerea şi satisfacţia acestor dorinţe.

5. În această lume este firesc a gândi şi acţiona cu egoism; este, prin urmare, tot atât de firesc şi faptul că urmează suferinţa şi nenorocirea.

Oamenii nu se gândesc decât la ei înşişi şi-i neglijează pe alţii; ei lasă propriile lor dorinţe să-i ducă la lăcomie, patimă şi toate felurile de rele. Iată de ce ei sunt condamnaţi să sufere la nesfârşit.

Momentele de plăcere nu durează mult timp; ele dispar la fel de repede pe cât au venit. În această lume, nu e posibil ca cineva să se bucure mult timp de ceva.

6. Prin urmare, cât sunt tineri şi sănătoşi, oamenii ar trebui să respingă lăcomia şi ataşamentul de treburile pământeşti ale acestei lumi. Ar trebui să caute cu toată seriozitatea drumul Iluminării, căci nimeni nu poate avea linişte şi fericire fără Iluminare.

Totuşi, majoritatea oamenilor se înşeală şi ignoră Legea Cauzei şi Efectului. Ei urmează obiceiurile lor de lăcomie şi egoism, uitând că o faptă bună aduce fericirea şi o faptă rea nenorocirea. Ei nu cred cu adevărat că în timpul acestei vieţi propriile lor fapte condiţionează vieţile lor în viitor şi aruncă asupra altora responsabilitatea necazurilor ce rezultă din propriile lor fapte.

Ei se tânguie şi se plâng de propriile lor suferinţe, ignorând complet semnificaţia faptelor lor prezente pentru vieţile lor viitoare şi raportul care se află între suferinţele lor prezente şi vieţile lor trecute. Ei nu se gândesc decât la plăcerile lor prezente; nu se gândesc decât la suferinţele prezente.

Nimic nu e durabil în această lume; nimic nu rămâne; totul se transformă; totul este schimbător şi imprevizibil. Însă, oamenii sunt ignoranţi şi egoişti. Nu-i interesează decât dorinţele şi suferinţele unei clipe trecătoare. Ei nu ascultă bunele învăţături, nici nu încearcă a le înţelege. Ei se consacră numai lor înşişi și interesului prezent, adică bogăţiei şi plăcerii.

7. Din timpuri străvechi, nenumăraţi oameni sunt

născuţi în această lume de iluzii şi de suferinţe şi se nasc încă.

Un mare noroc, totuşi, este faptul că lumea posedă Învăţăturile lui Buddha şi că oamenii pot să creadă în ele şi astfel să fie ajutaţi.

Aşadar, oamenii trebuie să aibă o gândire profundă; ei trebuie să-şi păstreze inima pură şi să-şi menţină bine corpul; trebuie să respingă patima şi răul şi să caute binele.

Din fericire, cunoaşterea Învăţăturilor lui Buddha ne este accesibilă: trebuie, deci, ca noi să ne străduim a crede în ele şi să aspirăm la renaşterea în Pământul Pur al lui Buddha. Din moment ce cunoaştem Învăţăturile lui Buddha, nu trebuie să urmăm alte căi ce ne conduc la patimă şi alte acţiuni rele. Nu va trebui să păstrăm numai pentru noi înşine Învăţăturile lui Buddha, ci trebuie să le punem în practică şi să le comunicăm altora.

CAPITOLUL CINCI

SALVAREA OFERITĂ DE BUDDHA

I

LEGĂMINTELE LUI BUDDHA AMIDA

1. Cum am mai explicat, oamenii ostenesc sub greutăţile pasiunilor lor, acumulând greşeală după greşeală. Astfel, ei sunt incapabili a stinge pasiunile şi slăbiciunile lor prin înţelepciunea şi credinţa lor proprie. Dacă sunt incapabili a-şi învinge pasiunile, cum pot ei realiza adevărata lor natură, starea de Buddha?

Buddha, care cunoaşte perfect natura umană, a avut din vremuri străvechi o mare compasiune pentru oameni. El şi-a luat angajamentul de a face tot posibilul, chiar cu preţul unor mari greutăţi pentru a elibera oamenii de pasiunile şi suferinţele lor. În acest scop, el s-a manifestat. sub forma unui Bodhisattva şi a făcut urmatoarele legăminte:

(a) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi nicidecum perfect până când toate fiinţele născute pe Pământul meu nu vor realiza fără greş starea lui Buddha și dobândi IlIluminarea.

(b) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când lumina mea nu se va răspândi fără limite în tot Universul.

(c) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când viaţa mea nu se va prelungi la infinit în cursul epocilor şi nu va elibera mulţimile

nenumărate.

(d) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toţi Buddha, în zece direcţii, vor lăuda Numele meu. În caz contrar, prefer să nu devin Buddha.

(e) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toţi oamenii nu vor aspira să se nască în ţara mea şi vor proclama cu credinţă sinceră Numele meu de zece ori înainte de a renaște.

(f) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când oamenii de pretutindeni nu vor aspira la Iluminare şi săvârşi cu sinceritate fapte bune pentru a se naşte în ţara mea. Astfel eu doresc să le apar în clipa morţii lor înconjurat de o mulţime de Bodhisattva pentru a-i primi pe meleagurile Ţării Pure.

(g) "Chiar dacă voi ajunge Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când oamenii de pretutindeni, care-mi vor auzi Numele, nu se vor gândi la ţara mea şi planta semințele meritelor în speranţa sinceră de a se renaşte acolo, şi până nu vor fi în stare să-şi îndeplinească toate dorinţele inimii lor.

(h) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată complet până când toţi oamenii ce se nasc în Ţara mea Pură nu vor fi siguri că vor deveni Buddha în viața următoare, cu excepția celor care, din proprie inițiativă și pentru binele omenirii, poartă armura Marii Credințe, străduindu-se pentru pacea lumii, conducând

oamenii la Perfecta Iluminare și cultivând Marea Compasiune.

(i) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect pâna când Marea mea Compasiune nu va îmbrăţişa toţi oamenii întregului univers, purificându-i şi ridicându-i deasupra acestei lumi.

(j) "Chiar dacă voi deveni Buddha, nu voi fi niciodată perfect până când toţi oamenii întregului univers, care-mi vor auzi Numele, nu vor înţelege cu adevărat ce înseamnă naşterea şi moartea şi obţine Marea Înţelepciune ce le va păstra cugetul în pace chiar în mijlocul lăcomiilor şi suferinţelor acestei lumi.

"Astfel, promit a nu realiza Iluminarea decât atunci când toate aceste legăminte vor fi îndeplinite. Doresc a deveni un izvor de Lumină infinită, care va face să se propage Comoara de Înţelepciune şi de merit, luminînd toate meleagurile, trezind şi eliberând oamenii întregului Univers."

2. Astfel, acumulând nenumărate virtuţi, în timpul unei perioade incalculabile, El a devenit Amida sau Buddha Luminii Infinite şi al Vieţii Eterne, trăind intr-o lume de pace, iluminând toată omenirea.

În această Ţara Pură şi paşnică nu există dureri. Fiecare obţine ceea ce doreşte, ca de exemplu: îmbrăcăminte, hrană sau alte lucruri minunate. Când o boare plăcută se răspândeşte peste arborii încărcaţi cu

bijuterii, sunetul armonios al învățămintelor sfinte umple aerul și purifică cugetul tuturor celor ce-l aud.

În plus, această Ţară Pură este acoperită cu flori de lotus cu nenumărate petale în care străluceşte minunat raza Înţelepciunii lui Buddha. Atunci, cei care ascultă muzica învăţăturii sfinte sunt conduşi la pacea deplină.

3. Astfel toţi Buddha din cele zece direcţii ale Universului proclamă virtuţile acestui Buddha Amida, Buddha Luminii Infinite şi al Vieţii Eterne.

Cel ce aude numele acestui Buddha şi îl primește cu bucurie, cugetul lui devine același cu cel a lui Buddha și se va naște în minunata Țară a Purității.

Cei ce sunt născuţi în Ţara aceasta Pură a lui Buddha împărtășesc viaţa infinită de Amida; inima lor se umple dintr-o dată de compasiuni pentru toate victimile şi ei vor propaga pretutindeni mijloacele de salvare ale lui Buddha.

În spiritul acestor Legăminte, ei abandonează toate atașamentele pământeşti şi realizează impermanenţa tuturor lucrurilor; ei dedică meritele lor eliberării tuturor oamenilor; ei îşi integrează propriile lor vieţi cu ale tuturor celor ce trăiesc în suferinţă, împărţind iluziile şi suferinţele lor dar, în acelaşi timp, realizează eliberarea lor din legăturile şi ataşamentele acestor vieţi pământeşti.

Cunoscând limitele şi dificultăţile acestei lumi, ei ştiu că puterea compasiunii lui Buddha este nelimitată. Ei sunt liberi să meargă ori să vină, să înainteze sau să se oprească aşa cum doresc, dar ei aleg să rămână cu cei care îmbrăţişează compasiunea lui Buddha.

Aşadar, cel ce aude Numele lui Buddha Amida, cel ce este încurajat să evoce acest Nume cu deplină credinţă, va fi înconjurat de Marea Compasiune a lui Buddha. Deci, toţi oamenii ar trebui să asculte Învățătura lui Buddha și ar trebui s-o urmeze chiar dacă, în acest scop, ar trebui să treacă din nou prin supliciul acestei lumi de naştere şi de moarte.

Cei care aspiră sincer la realizarea Iluminării trebuie deci să se bizuie pe puterea acestui Buddha. Pentru un om de rând este imposibil să realizeze natura Sa supremă de Buddha fără ajutorul lui Buddha Amida.

4. Buddha Amida nu este departe de nici unul dintre noi. Deşi Ţara Sa Pură este descrisă ca fiind în regiunile îndepărtate ale Vestului, ea este tot atât de aproape de inima celor care, aspirând la Iluminare, se gândesc cu ardoare la Buddha Amida, proclamând Numele Său.

Când cineva şi-l imaginează şi vede figura lui Buddha Amida, acesta strălucește într-o lumină de aur, posedă 84.000 de aspecte diferite şi fiecare dintre ele emite 84.000 de raze de lumină, fiecare rază de lumină străluceşte în toate direcţille universului, iluminîndu-i pe toţi cei care proclamă Numele lui Buddha. Astfel, acest

Buddha încurajează pe toţi oamenii să profite de Salvarea ce le este oferită.

Imaginea acestui Buddha ne poate aşadar face capabili să realizăm cugetul lui Buddha. Cugetul lui Buddha este plin de o mare compasiune ce se extinde chiar asupra celor care-l ignoră sau îl uită şi, mai mult decât atât, asupra celor care-i păstrează o amintire plină de credinţă.

Celor în care această credință prinde rădăcini, El le oferă oportunitatea de a deveni una cu El. Cum cugetul lui Buddha pătrunde pretutindeni, el pătrunde în cugetul tuturor celor care se gândesc la el cu credinţă.

Astfel, cugetul celui care gândeşte la Buddha primeşte toate perfecţiunile purităţii, pacea şi fericirea cugetului lui Buddha. Cu alte cuvinte, cugetul lui devine Buddha.

Prin urmare, fiecare om în puritatea și sinceritatea credinței sale ar trebui să-și imagineze propria lui minte ca fiind mintea lui Buddha.

5. Buddha este dotat cu numeroase mijloace de transfigurare şi poate să se manifeste în mod diferit în conformitate cu abilitatea fiecărei persoane.

El își manifestă corpul pentru a acoperi tot Cerul şi a se extinde departe în spaţiile stelare nemărginite. El se manifestă deasemenea în natura lucrurilor extrem de mici, uneori în forme, alteori în energie, uneori în

aspecte ale spiritului şi uneori în individualitate.

Dar, într-un mod sau altul, El va apare cu siguranţă celor care proclamă Numele lui Buddha cu credinţă. Astfel, Amida apare întotdeauna însoţit de doi Bodhisattvas: Avalokitesvara, Bodhisattva al Compasiunii şi Mahasthamaprapta, Bodhisattva al Înţelepciunii.

Buddha Amida se manifestă în mod universal, dar numai cei în care s-a trezit credinţa pot să-l observe.

Cei ce sunt capabili să vadă manifestările Lui temporare obţin satisfacţie şi fericire permanentă. Mai mult decât atât, cei ce pot să-l vadă pe adevăratul Buddha realizează incalculabile bogăţii de bucurie şi pace.

6. Deoarece cugetul lui Buddha Amida, cu toate posibilităţile Sale nemărginite de iubire şi de înţelepciune, este compasiunea însăşi, Buddha poate salva pe oricine.

Cei mai slabi dintre oameni, cei care comit crime capitale, cei ale căror cugete sunt pline de patimă, de furie, de gândiri zadarnice, cei care mint, flecăresc, abuzează şi înşeală, cei care ucid, fură şi comit adulterul, toti cei ce se lasă ispitiţi de aceste greşeli trebuie să suporte la infinit pedepse dureroase.

Dar, spre sfârşitul vieţii lor, un înţelept devotat poate să apară pentru a le spune: "Voi sunteţi acum în

faţa morţii; voi nu puteţi să vă retrageţi viaţa din corupţie, dar puteţi lua refugiul în Compasiunea Luminii Infinite a lui Buddha, proclamând Numele Său."

Dacă aceşti oameni corupţi proclamă din toată inima Numele lui Buddha Amida, fiecare dintre greşelile lor vor fi alungate.

Dacă numai simplul fapt de a repeta Numele lui Buddha poate îndeplini aceasta, cât de mult amputea îndeplini concentrându-ne asupra lui Buddha cu credinţă în spiritul Său!

Cel care poate proclama numele sfânt la sfârşitul vieţii sale, va fi întâmpinat de Buddha Amida şi de cei doi Bodhisattva, Bodhisattva Compasiunii şi Bodhisattva Înţelepciunii, care îl vor conduce în Ţara lui Buddha, unde vor fi născuţi în Puritatea imaculată a lotusului alb.

Aşadar, fiecare om trebuie să păstreze în mintea sa cuvintele: "Namu-Amida-Butsu", adică: "Omagiu din toată inima lui Buddha Luminii Infinite şi al Vieţii Eterne! "

II
ŢARA PURĂ A LUI BUDDHA AMIDA

1. Buddha Luminii Infinite şi al Vieţii Eterne trăieşte și propagă întotdeauna Adevărul. În Ţara Sa Pură nu se află nici suferinţă nici întuneric şi acolo existenţa este fericire. De aceea această ţară este numită "Ţara Fericirii".

În această ţară se află un lac a cărui apă este curată, proaspătă şi strălucitoare. Valurile sale clipocesc uşor la malurile de nisip de aur. Peste tot cresc flori mari de lotus de toate culorile, late ca roata unei căruţe. Cele albastre radiază în albastru, cele galbene în galben, cele roşii în roşu, cele albe radiază în alb și parfumul lor se răspândeşte pretutindeni.

De jur împrejurul lacului se înalţă pavilioane decorate cu aur, cu argint, cu lapislazuli şi cristal, cu trepte de marmură ce duc pe malul apei. Balustradele din jurul lacului sunt acoperite complet cu perdele şi cu ghirlande de bijuterii. Între ele cresc boschete de arbori şi crânguri înflorite.

Pământul străluceşte de frumuseţe şi în cer răsună o muzică celestă. De şase ori pe zi şi de şase ori pe noapte se răspândesc din cer petale fine de flori multicolore. Toţi cei ce sunt născuţi în această ţară le culeg pentru a merge să le ducă drept ofrandă tuturor miriadelor de Buddha.

2. În această ţară minunată se găsesc păsări, printre care lebede albe ca zăpada, papagali, păuni cu culori sclipitoare, păsări ale paradisului şi puzderii de păsări mici care ciripesc încetișor. În Ţara Pură a lui Buddha aceste păsări cântă dulce Învăţăturile lui Buddha şi laudă virtuţile Sale.

Toţi cei care ascultă melodia cântecului lor aud cuvintele lui Buddha, care le reînnoieşte credinţa, bucuria şi pacea în mijlocul întregii comunităţi universale de discipoli.

Brize dulci suflă prin arborii acestei Ţări Pure şi fac să se mişte preţioasele ghirlande ale pavilioanelor, lăsînd în urma lor ritmuri dulci de muzică.

Toţi cei care ascultă această muzică celestă gândesc despre Buddha, despre Doctrina Sa (Dharma) şi despre Comunitate (Saṅgha). Toate aceste perfecţiuni nu sunt decât reflecţii ale aspectelor cele mai comune ale Ţării Pure.

3. De ce Buddha al acestei Țări Pure este numit Amida, Buddha al Luminii Infinite şi al Vieţii Eterne? Pentru că splendoarea Adevărului Înţelepciunii Sale radiază în toate celelalte lumi ale lui Buddha prin tot universul şi pentru că durata vieţii Sale de compasiune nu se termină niciodată de-a lungul anilor.

Aceasta pentru că numărul celor care sunt născuţi în Ţara Sa Pură și care obțin Perfecta Iluminare este

incalculabil şi ei nu se reîntorc niciodată în universul iluzoriu şi al morţii.

Deasemenea, pentru că numărul celor care se trezesc la această viaţă nouă, graţie luminii Sale, este incalculabil.

Prin urmare, toţi oamenii trebuie să-şi concentreze cugetele lor spre Numele Său și când ajung spre sfirşitul vieţii lor, chiar numai pentru o zi sau şapte zile, dacă proclamă Numele lui Buddha Amida cu credinţă deplină şi dacă fac acest lucru cu cugetul netulburat, vor fi născuţi în Ţara Purităţii lui Buddha, fiind conduşi de către Buddha Amida înconjurat de-o mulţime de discipoli care apar în acest ultim moment.

Cel care aude Numele lui Buddha Amida şi crede în Învăţătura Sa va realiza Perfecta şi Suprema Iluminare.

PRACTICA BUDISMULUI

CAPITOLUL UNU

DRUMUL SPRE ILUMINARE

I

PURIFICAREA CUGETULUI

1. Oamenii au pasiuni pământeşti care-i conduc la iluzii și suferinţe. Există cinci căi de eliberare din legătura pasiunilor pământeşti.

Prima cale, - omul trebuie să aibă idei juste despre lucruri, idei bazate pe o observaţie atentă şi, totodată, să înţeleagă cauzele şi efectele precum şi semnificaţia lor într-un mod corect. Deoarece cauza suferinţelor este înrădăcinată în dorinţele şi afecţiunile cugetului, deoarece dorinţele şi afecţiunile se întemeiază pe concepţii greşite privind Ego-ul individualitate şi pe neglijenţă în ceea ce priveşte sensul legii cauzelor şi a efectelor şi pentru că toate acestea provin din modurile greşite de a gândi lucrurile, pacea se poate obţine numai dacă cugetul este eliberat de aceste pasiuni pământești.

A doua cale: oamenii pot să se debaraseze de aceste concepţii greşite şi pasiuni pământeşti datorită unui control meticulos şi răbdător al cugetului. Printr-un control eficient al cugetului se pot evita dorinţele ce apar ca urmare a senzaţiilor legate de ochi, ureche, nas, limbă, corp şi activităţi mintale şi, procedând astfel, se taie adevărata rădăcină a tuturor pasiunilor pământeşti ce decurg din ele.

A treia cale: oamenii trebuie să aibă concepţii corecte cu privire la propriul lor mod de întrebuinţare a lucrurilor. Adică: cu privire la mâncare şi îmbrăcăminte, ei nu trebuie să le considere surse de bunăstare și plăceri, ci numai ca un mijloc de a face faţă cerinţelor legate de corp. Îmbrăcămintea este necesară pentru a proteja corpul contra unei călduri sau unui frig excesiv şi, deasemenea, pentru a prezerva pudoarea; mâncarea este necesară pentru a hrăni corpul atât timp cât omul se instruieşte în vederea obţinerii Iluminării şi a stării lui Buddha. Pasiunile pământeşti nu pot proveni dintr-un astfel de mod corect de a gândi.

A patra cale: oamenii trebuie să practice răbdarea; ei trebuie să înveţe a suporta neplăcerile căldurii şi frigului, foamei şi setei; ei trebuie să înveţe a fi calmi când sunt bârfiţi sau dispreţuiţi. Aceasta este practica răbdării în scopul stingerii focului pasiunilor pământeşti ce ard în corpul lor.

A cincea cale: oamenii trebuie să înveţe a evita toate primejdiile. La fel ca înţeleptul care stă departe de caii sălbatici şi de câinii care muşcă, aşa şi oamenii nu trebuie să se împrietenească cu cei răi, nici să se ducă în locurile evitate de înţelepţi. Dacă se practică înţelepciunea şi precauţia, focul pasiunilor pământeşti, care consumă forţele vii ale oamenilor, va pieri.

2. Există cinci grupuri de dorinţe pământeşti: cele care se nasc din aspectele văzute de ochi, cele care se

nasc din sunetele auzite de urechi, cele născute din miresmele mirosite de nas, cele care se nasc din gusturile savurate de limbă şi cele ce se nasc din senzaţiile atingerii. De la aceste cinci grupuri de dorinţe provine iubirea bunăstării fizice.

Influenţaţi de iubirea bunăstării fizice, mulţi oameni nu observă relele ce decurg din aceasta şi sunt prinşi într-o capcană diabolică aşa cum este prins un cerb în pădure în capcana unui vânător. Într-adevăr, aceste cinci grupe de dorinţe născute din simţuri sunt capcanele cele mai periculoase. Fiind prinşi în ele, oamenii sunt prinşi în mrejele pasiunilor pământeşti şi suferă. Ei trebuie să ştie cum să scape din încurcătura capcanelor acestor cinci grupuri de dorinţe.

3. Nu există decât o singură cale pentru ca cineva să se elibereze din capcana pasiunilor pământeşti. Presupune, de pildă, că ai prins un şarpe, un crocodil, o pasăre, un câine, o vulpe şi o maimuţă; să fie şase făpturi de naturi diferite, pe care le-ai legat cu o funie solidă şi le-ai dat drumul să meargă. Fiecare dintre aceste şase făpturi va căuta să se reîntoarcă la propriul său culcuş prin metoda proprie: şarpele va căuta iarba, crocodilul va căuta apa, pasărea va dori să zboare în aer, câinele va căuta un sat, vulpea va căuta un colţ solitar iar maimuţa va căuta copacii unei păduri. Din încercarea pe care fiecare o va face va rezulta o luptă, dar cum toate sunt legate de aceeaşi frânghie, cel mai

puternic le va târî pe toate celelalte.

Ca făpturile acestei pilde, omul este ademenit pe diferite căi de către dorinţele celor şase simţuri: ochii, urechile, nasul, limba, corpul şi cugetul, fiind condus de dorinţa predominantă.

Dacă cele şase creaturi sunt legate de un stâlp, ele vor căuta să evadeze până la oboseala lor extremă, dar vor sfârşi prin a se odihni la baza stâlpului. În acelaşi fel, dacă oamenii îşi exersează şi controlează propriul lor cuget, nu vor mai fi tulburaţi de celelalte simţuri. Dacă cugetul le este controlat, oamenii vor fi fericiţi nu numai în prezent dar şi în viitor.

4. Oamenii iubesc această plăcere egoistă ce rezultă din faima proslăvirii. Dar faima şi lauda sunt ca tămâia care se consumă ea însăşi şi dispare imediat. Dacă oamenii urmăresc onoruri şi aclamaţii, abandonând astfel drumul Adevărului, sunt într-o primejdie gravă şi pe calea de a-și cauza propriile lor decepţii.

Un om care urmăreşte faima, bogăţia şi plăcerile iubirii seamănă cu un copil care linge miere de pe lama unui cuţit. În timp ce gustă dulceaţa mierii, are riscul de a-şi tăia limba. Deasemenea, el seamănă cu un om ce merge contra vântului ţinând o torţă: cu siguranţă flacăra îi va arde mâinile şi faţa.

Omul nu trebuie să se încreadă în propriul său cuget, căci este plin de lăcomie, furie şi iluzii. Propriul

cuget nu trebuie lăsat să alerge liber, dar trebuie ținut sub un control strict.

5. Nu există nimic mai greu decât a ajunge la perfectul control al cugetului. Cei ce caută Iluminarea trebuie să evite focul tuturor dorinţelor. Dorința este un foc devastator și cel ce aută Iluminarea trebuie să evite focul dorinței aşa cum un om, ducând un mănunchi de fin, evită scânteile.

Însă ar fi o nebunie ca un om să-şi scoată ochii pentru a nu fi tentat de frumuseţile formelor. Cugetul este stăpân şi, dacă acesta este sub control, josnicele dorinţe vor dispare.

Este greu a urma drumul Iluminării. Dar este mai greu când cugetul n-a fost orientat spre căutarea acestui drum. Fără Iluminare, se va suferi la nesfârşit în ciclul naşterii şi al morţii.

Când un om caută drumul Iluminării, seamănă unui bou purtând o povară grea de-a curmezişul unui câmp cu noroi. Dacă boul se străduieşte să dea ce are mai bun fără a da atenţie altor lucruri, el va ieşi din noroi şi se va putea odihni. La fel, dacă cugetul este controlat şi păstrat pe drumul drept, nu va exista nămolul lăcomiei, care să-l împiedece și toate aceste suferinţe vor dispărea.

6. Cei ce caută drumul Iluminării trebuie mai întâi să

renunțe la mândria lor egoistă şi să vrea să accepte umil Lumina Învăţăturii lui Buddha. Toate comorile lumii, tot aurul său, argintul său, onorurile sale nu se pot compara cu înţelepciunea şi virtutea.

Pentru a se bucura de-o bună sănătate, a aduce adevărata fericire familiei sale şi a aduce pace tuturor, în primul rând trebuie a-și disciplina şi controla propriul cuget. Dacă un om poate să-şi controleze cugetul, el poate găsi drumul Iluminării: atunci, în mod natural, toată înţelepciunea şi toată virtutea vor veni spre el.

Cum bogăţiile ţâşnesc din pământ, astfel şi virtutea ţâşneşte din faptele bune şi din înţelepciune, dintr-un cuget pur şi paşnic. Pentru a merge în siguranţă prin labirintul vieţii umane, omul are nevoie de lumina înţelepciunii şi de ghidarea virtuţii.

Învăţătura lui Buddha, care arată oamenilor cum să elimine lăcomia, mânia şi prostia, este o învăţătură bună iar cei ce-o urmează ating fericirea unei vieţi bune.

7. Fiinţele umane au tendinţa de a merge în direcţia gândurilor lor. Dacă dau adăpost gândurilor lacome, ei vor deveni din ce în ce mai cupizi; dacă păstrează gândurile mâniei, ei vor fi din ce în ce mai mânioşi; dacă îndrăgesc gândurile răzbunării, picioarele lor îi vor purta în această direcţie.

În timpul recoltării, fermierii îşi ţin turmele închise în grajd de teamă ca acestea să nu rupă demarcaţiile

pentru a trece în câmpul cu recolte, să nu fie omorâte sau să nu cauzeze reclamaţii; în acelaşi fel, omul trebuie să păstreze cu grijă cugetul său pentru a-l feri de necinste şi de răutate. El trebuie să elimine gândurile care incită la lăcomire, la mânie şi la iluzie, dar să încurajeze în acelaşi timp gândurile care stimulează bunăvoinţa şi amabilitatea.

Când vine primăvara şi izlazurile sunt pline de ierburi înverzite, fermierii duc vitele la păscut; totuşi, chiar şi atunci ei le supraveghează bine. La fel şi cugetul oamenilor: chiar în cele mai bune condiţii, cugetul trebuie ţinut sub control.

8. La un moment dat, Buddha Shakyamuni locuia în oraşul Kausambi. În acest oraş se afla un om care îi purta pizmă şi incita băieţii răi să facă să circule tot felul de poveşti pe seama sa. În aceste condiţii era greu pentru discipolii săi să primească mâncare suficientă, când mergeau să ceară şi erau foarte mult insultaţi în acest oraş.

Ananda i-a zis lui Buddha: "Preferabil este a nu sta într-un oraş ca acesta; există alte oraşe mult mai bune unde am putea merge; ar fi mai bine să părăsim acest oraş."

Cel Binecuvântat a răspuns: "Presupunând că următorul oraş este la fel ca acesta, unde vom merge?"

"Ei, bine! Vom merge în altul!"

Cel Binecuvântat a spus: "Nu, Ananda, aşa nu va avea niciodată un sfârşit. Ar fi mai bine să rămânem aici, să suportăm cu răbdare injuriile, până când acestea încetează; și atunci vom merge altundeva!"

Şi a adăugat: "În această lume există câştig şi pierdere, onoruri şi dispreţ, proslăvire şi injurii; Cel Binecuvântat nu este legat de aceste lucruri exterioare; ele vor înceta tot atât de repede pe cât s-au ivit."

II
MANIERA BUNĂ DE A SE COMPORTA

1. Cei ce caută drumul Iluminării întotdeauna trebuie să-şi amintească faptul că este necesar a păstra constant pure corpul, gura şi cugetul lor. Pentru a se păstra corpul pur, trebuie să se evite uciderea vreunei vietăţi, trebuie să se evite furtul şi comiterea adulterului. Pentru a se păstra propria gură pură, trebuie ca omul să evite a minţi, a calomnia, a insulta şi să abandoneze vorbăriile zadarnice. Pentru a păstra propriul său cuget pur, omul trebuie să evite toată patima, mânia şi judecata greşită.

Dacă cugetul devine impur, faptele care vor rezulta vor fi impure. Dacă faptele sale sunt impure, omul va avea de suferit. Deci, este de cea mai mare importanță ca, cugetul şi corpul să fie păstrate curate.

2. Era o dată o văduvă bogată renumită pentru amabilitatea, modestia şi politeţea sa. Aceasta avea o servitoare înţeleaptă şi sârguincioasă.

Într-o zi, servitoarea gândi: "Stăpâna mea are o reputaţie excelentă; mi-ar place mult să ştiu dacă este bună prin natura sa sau datorită împrejurărilor. O voi încerca şi apoi voi înţelege!"

Dimineaţa următoare, servitoarea n-a apărut în faţa stăpânei sale decât spre prânz. Stăpâna fu foarte

ofensată de acest fapt şi nerăbdătoare, începu a o mustra. Servitoarea răspunse: "Dacă sunt leneşă numai o zi sau două, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi pierzi răbdarea! " Atunci, stăpâna deveni şi mai mânioasă.

Ziua următoare, servitoarea se sculă din nou foarte tîrziu. Acest fapt o înfurie pe stăpână şi lovi pe servitoare cu un ciomag. Incidentul acesta a devenit larg cunoscut în împrejurimi şi văduva bogată îşi pierdu astfel buna sa reputaţie.

3. Mulţi oameni sunt ca această femeie. Atât timp cât împrejurările le sunt favorabile, sunt cumsecade, modeşti şi calmi, dar este îndoielnic dacă ei se vor purta în acelaşi mod, când condiţiile se schimbă şi le sunt defavorabile.

Se poate spune că o persoană este într-adevăr bună numai când ea menţine un cuget curat şi calm, când continuă a acționa cu bunătate atunci când cuvinte neplăcute îi lovesc urechile, când alţii se arată înţepători faţă de el sau când nu are mâncare suficientă, îmbrăcăminte şi locuință.

Aşadar, cei ce fac fapte bune şi păstrează un cuget curat numai atât timp cât împrejurările le sunt favorabile, nu sunt cu adevărat buni. Numai cei ce-au primit Învăţătura lui Buddha şi au exersat cugetul lor și corpul lor graţie acestei învăţături, pot fi numiţi cu adevărat buni, modeşti şi liniştiţi.

4. În ceea priveşte potrivirea cuvintelor utilizate, există cinci perechi de cuvinte antonime: 1) cuvintele care sunt potrivite anumitor împrejurări şi cele ce nu sunt potrivite în asemenea împrejurări; 2) cuvintele ce se potrivesc faptelor şi cele care nu se potrivesc faptelor 3) cuvintele ale căror tonuri sunt plăcute și cele ale căror tonuri sunt grosolane; 4) cuvintele care fac bine şi cele care fac rău; 5) cuvintele care creează prietenie şi cele care dau naştere la duşmănie.

Oricare ar fi cuvintele pe care le folosim, trebuie să le alegem cu grijă căci oamenii le vor auzi şi vor fi influenţaţi de ele în bine sau în rău. Dacă cugetele noastre sunt pline de prietenie şi de compasiune, ele nu vor fi tulburate de cuvintele pe care le auzim. Nu trebuie să permitem cuvintelor nesăbuite să treacă printre buzele noastre, căci ele fac a se naşte sentimente de mânie şi ură. Cuvintele pe care le rostim trebuie să fie întotdeauna cuvinte de prietenie şi înţelepciune.

Să presupunem că un om, vrând să cureţe solul de murdărie, foloseşte o lopată şi un ciur şi se străduie cu perseverenţă să facă să dispară praful: dar este un lucru imposibil. Ca și acest nebun, noi nu putem spera să eliminăm toate cuvintele nechibzuite. Trebuie să ne antrenăm cugetul și să ne umplem inimile cu simpatie astfel încât să nu fim tulburați de cuvintele spuse de alţii.

Cineva poate să încerce a picta un tablou cu acuarele pe cerul albastru, dar este un lucru imposibil. La fel, este imposibil a seca un fluviu mare cu o torţă de

paie sau a produce un zgomot, frecând două bucăţi de piele de animal bine tăbăcită. Luând lecţie din aceste exemple, oamenii trebuie să-şi antreneze cugetul în aşa fel încât să nu mai fie tulburaţi, oricare ar fi cuvintele pe care le aud.

Ei trebuie să-şi antreneze cugetul şi să-l păstreze la fel de imens ca Pământul, la fel de luminat ca Cerul, la fel de profund ca un fluviu mare, la fel de agreabil ca o piele bine tăbăcită.

Chiar dacă duşmanul vostru vă izbeşte sau vă torturează, dacă îi purtaţi ură înseamnă că nu urmaţi învăţătura lui Buddha. Oricare ar fi circumstanţele, iată ce-ar trebui să învăţaţi a gândi: "Cugetul meu este neclintit. Cuvintele de mânie şi de ură nu vor trece printre buzele mele. Voi acoperi acest duşman cu gândurile de prietenie şi de compasiune care decurg dintr-un cuget plin de iubire pentru toate creaturile vii."

5. Un om găsi într-o zi un muşuroi de furnici ce ardea în timpul zilei şi fumega în timpul nopţii. Acest om merse la un înţelept şi îl întrebă ce trebuia să facă. Înţeleptul îl sfătui să scormonească în interiorul mușuroiului cu spada sa. Omul făcu aşa cum îi spuse înţeleptul. El găsi pe rând: un zăvor, bule de apă, o furcă, o cutie, o broască ţestoasă, un cuţit de măcelar, o bucată de carne. În sfârşit apăru un balaur. Omul îi spuse apoi înţeleptului ceea ce găsise. Înţeleptul îi explică semnificaţia tuturor lucrurilor şi îi zise: "Azvârle departe

toate aceste lucruri cu excepţia balaurului; lasă-l singur şi nu-l deranja!"

Aceasta este o parabolă. Furnicarul reprezintă corpul omenesc. Faptul că furnicarul arde ziua înseamnă că oamenii execută în timpul zilei ceea ce au gândit cu o noapte înainte. Faptul că furnicarul fumegă în timpul nopţii vrea să arate că oamenii îşi amintesc în timpul nopţii, cu plăcere sau regret, ceea ce au făcu în timpul zilei precedente.

În această poveste, omul reprezintă pe cel ce caută Iluminarea. înţeleptul nu este altul decât Buddha. Sabia este înţelepciunea pură. Actul de a scormoni în interior indică efortul ce trebuie făcut pentru a dobândi Iluminarea.

În continuare, zăvorul reprezintă ignoranţa; bulele de apă sunt suflările suferinţei şi ale mâniei; furca sugerează ezitarea si dificultătile; cutia semnifică acumularea cupidităţii, a mâniei, a prostiei, a inconstanţei, a regretului şi a decepţiei; broasca ţestoasă reprezinta corpul şi cugetul; cuţitul de măcelar semnifică sinteza dorinţelor provenind din cele cinci simţuri iar bucata de carne indică rezultatul dorinţei ce determină omul să râvnească după satisfacţie. Toate aceste lucruri sunt dăunătoare omului, de aceea Buddha spune: "Azvârle departe toate aceste lucruri!"

În sfârșit balaurul reprezintă cugetul care a eliminat toate pasiunile pământeşti. Dacă un om scormoneşte în interiorul lucrurilor cu sabia înţelepciunii,

va ajunge în sfârşit la dragon. "Lasă-l singur şi nu-l deranja!" - vrea să spună că trebuie a se căuta un cuget liber de dorinţele pământeşti.

6. Pindola, un discipol al lui Buddha, după ce a dobândit Iluminarea, s-a întors în locul său natal, la Kausambi cu scopul de a mulţumi celor care, acolo, îi dovediseră bunăvoinţă. Procedînd astfel, pregătea terenul pentru a semăna seminţele stării lui Buddha.

În suburbiile ţinutului Kausambi se afla un mic parc de-a lungul fluviului Gange, umbrit de rânduri nesfârșite de cocotieri şi unde un vânt răcoros sufla în continuu.

"Într-o zi caldă de vară, Pindola se aşeză în meditaţie la umbra răcoroasă a unui pom când regele Udyana veni în acest parc cu soţiile sale pentru a se relaxa și după muzică şi plăceri, el adormi la umbra unui pom.

În timp ce regele lor se odihnea, soţiile și doamnele sale de onoare se plimbară şi ajunseră pe neaşteptate în locul unde Pindola era aşezat meditând. Ele îl recunoscură ca pe un om sfânt şi îi cerură să le înveţe și ascultară predica sa.

Regele, când se trezi, porni în căutarea doamnelor și le găsi în jurul lui Pindola ascultându-i învăţătura. Fiind din fire gelos şi desfrânat, Seniorul începu să se supere şi îl insultă pe Pindola, zincându-i: "Este inadmisibil ca tu, un om sfânt să fii în mijlocul femeilor şi

să ai plăcerea de a conversa cu ele." Pindola închise încetişor ochii şi rămase liniştit.

În furia sa, regele îşi trase sabia şi-l ameninţă pe Pindola, dar omul sfânt rămase liniştit şi ferm ca o stâncă. Acest fapt îl înfurie şi mai mult pe rege astfel încât tăie un muşuroi de furnici şi aruncă rămăşiţe de furnici spre Pindola; dar acesta rămase liniştit aşezat în meditaţie şi îndură răbdător insulta şi chinurile.

Imediat, regele regretă purtarea sa răutăcioasă şi-i ceru iertare lui Pindola. În urma acestui incident, Învăţătura lui Buddha găsi drumul său în castelul acestui rege şi de acolo se răspândi în toată ţara.

7. Câteva zile mai tîrziu, regele Udyana se duse în vizită la Pindola în pădurea retrasă unde trăia şi-l întrebă: "Onorat Dascăl! Cum pot discipolii lui Buddha să-şi păstreze corpul şi cugetul lor pure şi neispitite de patimă, cu toate că majoritatea sunt tineri?"

Pindola răspunse: "Nobile senior, Buddha ne-a învăţat să respectăm toate femeile. El ne-a învăţat să privim toate femeile în vârstă ca mame ale noastre, toate femeile de vârsta noastră ca surori ale noastre şi toate femeile mai tinere ca fiice ale noastre. Iată de ce discipolii lui Buddha îşi păstrează corpul şi cugetul curate şi neispitite de patimă, atunci când sunt în plină tinereţe."

"Dar, Onorat dascăl, se pot avea gânduri impure

chiar faţă de femeile având vîrsta unei mame, unei surori sau a unei fiice! Cum pot discipolii lui Buddha să-şi controleze dorinţele? "

"Nobile senior, Binecuvântatul ne-a învăţat să privim corpurile noastre ca secretând impurităţi de toate felurile ca: sângele, puroiul, sudoarea sau grăsimile; gândind la aceste lucruri, chiar fiind tineri, noi suntem capabili a ne păstra curat cugetul."

"Onorat dascăl, - mai zise regele, poate fi uşor pentru voi să faceţi astfel pentru că aveţi corpurile şi cugetele antrenate şi aţi făcut să strălucească înţelepciunea voastră, dar va fi dificil pentru cei ce n-au fost supuşi niciodată unui astfel de antrenament. Ei se pot strădui mult să gândească despre impurităţi, însă ochii lor vor urmări uşor formele frumoase. Ei pot să se străduiască mult a gândi la ceea ce este slut, dar nu vor fi mai puţin ispitiţi de figurile frumoase. Trebuie să fie alt argument pentru care tinerii din mijlocul discipolilor lui Buddha sunt capabili a păstra pure faptele lor."

"Nobile senior, răspunse Pindola, Binefăcătorul ne învaţă a păzi uşile celor cinci simţuri ale noastre. Când vedem înfăţişări şi culori frumoase cu ochii, când auzim sunete plăcute cu urechile, când simţim parfumuri cu nasul nostru, când gustăm lucruri savuroase cu limba şi atingem lucruri plăcute cu mâinile noastre, noi nu suntem afectaţi de aceste lucruri atrăgătoare şi niciodată nu avem repulsie faţă de lucrurile respingătoare. Noi am învăţat să păzim cu grijă porţile

acestor cinci simţuri. Aceasta datorită învăţăturii date de Binefăcător, conform căreia chiar tinerii discipoli sunt capabili a păstra pure corpul şi cugetul lor."

"Învăţătura lui Buddha este într-adevăr minunată. Din propria mea experienţă ştiu că, dacă întâlnesc lucruri frumoase sau plăcute, dacă nu sunt sigur pe paza mea, sunt tulburat de impresiile venite de la simţuri. Deci, este de importanţă vitală faptul ca noi să pazim porțile celor cinci simţuri, în scopul de a păstra tot timpul curate faptele noastre."

8. Întotdeauna când omul exprimă gândurile sale în acţiuni, întotdeauna există o reacţie care le urmează. Dacă cineva te jigneşte, există tentaţia de a-i răspude la fel sau de a te revanşa. De acea, omul ar trebui să fie pe gardă contra acestei reacţii naturale. Este, de pildă, la fel ca atunci când cineva scuipă contra vântului şi nu murdăreşte pe nimeni decât pe el însuşi! Este, de pildă la fel ca atunci când cineva mătură praful în direcţia din care bate vântul; el nu se descotoroseşte de praf dar se murdăreşte pe el însuşi. Nenorocirea întotdeauna însoţeşte paşii aceluia care dă curs liber dorinţei de răzbunare.

9. O faptă bună este aceea de a alunga lăcomia şi de a îndrăgi un cuget de bunăvoinţă. Dar este şi mai bine ca omul să-şi păstreze cugetul său atent pentru a respecta Nobilul Drum.

Omul trebuie să se debaraseze de un cuget egoist şi să-l înlocuiască cu un cuget total preocupat a ajuta pe alţii. Faptul de a face fericit pe altul inspiră un altul să facă fericiţi pe alţii şi în felul acesta fericirea se naşte din astfel de fapte.

Mii de lumânări se pot aprinde cu o singură lumânare şi viaţa lumânării nu va fi scurtată. Fericirea nu se micşorează niciodată, când este împărtășită!

Cei ce caută Iluminarea trebuie să poarte grija primilor lor paşi. Cei ce sunt la înălţimea acestor aspiraţii, trebuie să fie atenţi la fiecare pas. Paşii pe drumul Iluminării trebuie să se efectueze în viaţa noastră de toate zilele.

10. La începutul drumului ce duce la Iluminare, există douăzeci de lucruri dificil de îndeplinit, în această lume. Acestea sunt următoarele: 1) Este dificil ca un om sărac să fie darnic. 2) Este dificil ca un om orgolios să înveţe drumul Iluminării. 3) Este greu a căuta Iluminarea cu preţul sacrificiului de sine. 4) Este greu a auzi învăţătura lui Buddha. 5) Este greu a se naşte într-o epocă în care Buddha este în lume. 6) Este dificil a păstra pur propriul cuget contra instinctelor corpului. 7) Este dificil a nu dori lucrurile frumoase şi atrăgătoare. 8) Îi este greu unui om puternic a nu-şi folosi forţa pentru a-şi satisface dorinţele. 9) Este greu ca cineva să nu se înfurie, când este insultat. 10) E dificil ca cineva să rămână inocent când este tentat de împrejurări neaşteptate. 11) Este

dificil ca cineva să se străduiască pentru studii vaste şi complete. 12) Este greu a nu dispreţui un începător. 13) Este greu ca cineva să se menţină în umilinţă. 14) Este dificil a găsi buni prieteni. 15) Este greu a suporta disciplina ce duce la Iluminare. 16) Este dificil a nu fi tulburat de condiţiile şi împrejurările exterioare. 17) Este greu a învăţa pe alţii, ţinând seama de capacităţile lor. 18) Este dificil a păstra un cuget paşnic. 19) Este greu a nu discuta despre adevăr şi despre greşeală. 20) Este dificil a găsi şi a învăţa o metodă bună.

11. Oamenii buni şi oamenii răi diferă unii de alţii prin naturile lor. Oamenii răi nu recunosc o faptă incorectă ca fiind incorectă; chiar când li se atrage atenţia asupra caracterului incorect al faptelor lor, ei nu încetează să le săvârşească şi nu le place ca greşelile lor să fie remarcate. Oamenii înţelepţi sunt sensibili la adevăr şi greşeală; ei se opresc a face ceva rău de îndată ce-şi dau seama că fac rău; ei sunt recunoscători aceluia care le-a atras atenţia asupra propriilor greşeli.

Astfel, oamenii buni se deosebesc de cei răi în mod fundamental. Oamenii răi nu apreciază niciodată amabilitatea ce li se arată, pe când oamenii înţelepţi, dimpotrivă, o apreciază şi sunt recunoscători. Cei înţelepţi se străduiesc să-și exprime aprecierea şi recunoştinţa , dând la rândul lor dovadă de amabilitate nu numai binefăcătorilor lor, ci tuturor celorlalţi.

III
ÎNVĂŢĂTURA PILDELOR VECHI

1. Cu mult timp în urmă, era o ţară care avea un obicei foarte caracteristic şi anume, acela de a abandona persoanele în vârstă în munţii îndepărtaţi şi inaccesibili.

Un oarecare ministru de stat găsi a fi un lucru prea dificil să procedeze astfel cu propriul său tată, construind un beci secret subteran unde şi-a ascuns tatăl şi i-a purtat de grijă.

Într-o zi, un zeu apăru în faţa regelui acestei ţări şi-i puse o întrebare încurcată, promiţând că, dacă nu putea răspunde acestei întrebări într-un mod satisfăcător, ţara sa va fi distrusă. Întrebarea era următoarea: "Aici sunt doi şerpi: arată-mi sexul fiecăruia dintre ei."

Nici regele, nici nimeni altul din palat nu putu să răspundă acestei întrebări. Atunci regele promise o mare recompensă aceluia din regatul său care ar putea răspunde acestei întrebări.

Ministrul merse în ascunzătoarea tatălui său şi-i ceru răspunsul acestei întrebări. Bătrînul răspunse: "E o întrebare uşoară. Aşează cei doi şerpi pe un covor moale: cel care se mişcă este masculul iar cel ce rămâne liniştit este femela." Ministrul merse şi duse răspunsul regelui şi în felul acesta problema fu

rezolvată cu succes.

Apoi zeul pusese alte întrebări dificile cărora nici regele, nici anturajul său nu puteau să răspundă, dar de fiecare dată, ministrul, după ce-şi consulta bătrânul tată, dădea răspunsul potrivit.

Iată câteva dintre întrebări şi răspunsurile lor: "Cine e acela care, aţipit fiind, este socotit treaz şi, fiind treaz, este socotit aţipit?" Răspunsul este următorul: "Este cel care se antrenează în vederea dobândirii Iluminării. El este treaz, când este comparat cu acei care nu sunt interesaţi de Iluminare; el este aţipit, când este comparat cu acei care au obţinut deja Iluminarea."

"Cum poţi să cântăreşti un elefant mare?" Iată răspunsul: se încarcă elefantul într-o şalupă şi se foloseşte o linie gradată pentru a marca la ce adîncime se cufundă în apă ambarcaţiunea respectivă. Apoi, se dă jos din şalupă elefantul şi se încarcă pietre până când şalupa se cufundă în apă la aceeaşi adâncime. Nu rămâne apoi decât să se cântărească pietrele!"

Ce semnificatie are dictonul: "O cupă plină cu apă valorează mai mult decât apa dintr-un ocean." Răspunsul este: "O cupă de apă dată de cineva părinţilor lui sau unui bolnav cu un cuget de compasiune are un merit veşnic, pe când apa dintr-un ocean va dispărea într-o anume zi."

Dumnezeu luă înfăţişarea unui înfometat, căruia nu-i rămăsese decât pielea şi oasele şi întrebă: "Există

cineva în lume mai flămând decât mine? " Răspunsul este: "E el care este atât de egoist şi de lacom că nu crede în cele Trei Comori ale lui Buddha, Sharma şi Saṅgha şi nu oferă nimic părinţilor şi mentorilor săi. El nu este numai mai flămând, dar va ajunge în lumea demonilor înfometaţi și acolo va suferi de o foamete veșnică ".

"Iată aici o planşetă pătrată de lemn Candana ; în care parte a fost baza copacului?" Răspunsul este: "Fă să plutească planşeta pe apă: extremitatea ce se scufundă puţin mai adânc în apă, aceea a fost cea mai aproape de rădăcină."

"Sunt aici doi cai aparent de aceeaşi vârstă şi aspect: care este mama şi care este copilul? " Răspunsul este: "Dacă le aduci paie, iapa-mamă va împinge paiele spre fiul său."

Fiecare răspuns la aceste întrebări dificile mulţumiră atât pe Zeu cât şi pe rege. Regele fu fericit să afle că răspunsurile veniseră de la un om în vârstă al cărui fiu îl ascunsese în beciul său. Apoi, suprimă obiceiul de a se abandona bătrânii în munţi şi ordonă să fie trataţi cu amabilitate.

2. Regina ţinutului Videha din India a visat o dată un elefant alb care avea şase colţi de fildeş. Ea îi râvnea cu o dorinţă vie şi l-a rugat pe rege să-i aducă colții. Deşi sarcina părea imposibilă, regele, care o iubea pe regină, oferi o recompensă mare vânătorului care l-ar

înştiinţa despre existența acestui elefant.

Ori, într-adevăr, exista un elefant cu şase colţi care trăia în munţii Himalaya şi acest elefant se antrena în vederea obţinerii Iluminării. Într-o zi, elefantul acesta salvase viaţa unui vânător, care se găsea într-o situaţie critică în profunzimea munţilor, aşa încât acesta putuse să se întoarcă sănătos şi teafăr la ai săi. Cu toate acestea, vânătorul fu orbit de perspectiva recompensei mari şi uită bunăvoinţa pe care i-o dovedise elefantul. Aşadar, el s-a întors în munţi cu scopul de a ucide elefantul.

Ştiind faptul că elefantul se instruia în vederea dobândirii Iluminării, vânătorul se deghiză în călugăr budist. Apropiindu-se de elefant şi pândindu-l, a tras în el cu o săgeată otrăvită.

Ştiind că sfârşitul îi era aproape şi că vânătorul era dominat de dorinţa pământească de a obţine recompensa, elefantul simţi compasiune faţă de vânător şi-l adăposti între membrele sale contra furiei altor elefanţi care vroiau să-l răzbune. Atunci, elefantul îl întrebă pe vânător de ce făcuse asemenea prostie. Vânătorul i-a spus că vroia cei şase colţi de fildeş pentru a primi recompensa. Elefantul îşi scoase numaidecât colţii, lovindu-i de un copac, şi-i dădu vânătorului, zicându-i: "Făcând acest dar, eu mi-am desăvârşit instruirea în vederea dobândirii stării lui Buddha şi voi merge să fiu renăscut în Ţara Pură. Când voi deveni un Buddha, te voi ajuta să te lepezi de cele

trei săgeţi otrăvite ale tale, anume: cupiditatea, furia şi stupiditatea.

3. Într-un tufiş de bambus, la poalele munţilor Himalaya era o dată un papagal care trăia cu numeroase alte păsări şi animale. Într-o zi, un vânt puternic începu să bată şi două ramuri de bambus, frecându-se una de alta, făcură să ia foc întregul tufiş. În spaima lor, păsările şi animalele se aflau într-o mare încurcătură. Papagalul, simţind compasiune pentru teama și suferințele lor si dorind să-i răsplătească pentru bunăvoinţa pe care i-au dovedit-o lăsându-l să se adăpostească în acest tufiş de bambus, se strădui din toate puterile să-i salveze pe toţi. Se cufundă el însuşi într-un iaz apropiat şi zburând deasupra focului începu a împrăştia stropi de apă pentru a-l stinge. A repetat sârguincios acest act cu o inimă plină de compasiune şi de recunoştinţă pentru tufişul care l-a adăpostit.

Acest spirit de bunăvoinţă şi de abnegaţie fu aflat de un Zeu. Acesta coborî din Cer şi zise papagalului: "Tu ai un spirit curajos, dar ce speri să realizezi, aruncând câteva picături de apă asupra unui foc atât de mare? " Papagalul răspunse: "Nu există nimic care să nu poată fi îndeplinit prin spiritul de bunăvoinţă şi abnegaţie! Vreau să-mi amplific eforturile până în viaţa viitoare!" Marele Zeu fu impresionat de cugetul papagalului şi împreună stinseră focul.

4. Era o dată în Himalaya o pasăre care avea un corp şi două capete. Într-o zi, unul dintre capete observă că celălalt mânca un anumit fruct delicios şi resimţi gelozia. El îşi zise în sine: "Eu voi mânca un fruct otrăvit." Aşadar, mâncând otravă, pasărea întreagă muri.

5. Odată, coada şi capul unui şarpe s-au certat pentru a şti care din ele trebuia să meargă în faţă. Coada îi zise capului: Întotdeauna tu eşti cel care conduci ; nu e drept! Ai putea bine să mă laşi uneori să conduc și eu! " Capul îi răspunse: "Este legea naturii noastre faptul că eu sunt capul; nu pot schimba locul cu tine."

Dar într-o zi, cearta a sjuns la punctul în care coada s-a agăţat într -un arbore şi în felul acesta a împiedicat capul să înainteze. Când capul a obosit de atâta luptă coada şi-a urmat propriul drum. Atunci, şarpele a căzut într-o gaură cu foc şi a pierit. În natură există din totdeauna o ordine bine stabilită şi fiecare lucru are funcţia sa proprie. Dacă ordinea este perturbată, modul de funcţionare este întrerupt şi întregul ansamblu se va ruina.

6. Era o dată un om ce se enerva foarte repede. Într-o zi, doi oameni se aflau în faţa casei lui şi discutau despre el, zicând: "Este un om drăguţ, dar este nerăbdător. Are un temperament cald şi se înfurie

repede." Furiosul a surprins această conversaţie, a ieşit ca un vârtej din casă şi s-a repezit asupra celor doi interlocutori, izbindu-i, dându-le şuturi cu picioarele şi rănindu-i.

Când unui om înţelept i se atrage atenţia asupra greşelilor sale, el reflectează asupra lor şi-şi schimbă comportarea. Când nechibzuitului i se demonstrează comportarea sa rea, el nu numai că dispreţuiește această părere, dar curând repetă aceeaşi greşeală.

7. Era o dată un om bogat, dar tâmpit. Văzând casa splendidă cu trei etaje a unui alt om, îl invidia și îi intră în cap ideea de a construi una asemănătoare, socotind că este tot atât de bogat ca celălalt. El a chemat un dulgher şi i-a ordonat s-o construiască. Dulgherul a acceptat şi a început de îndată lucrul, punînd temeliile şi ridicând mai întîi primul etaj, apoi al doilea şi în sfârşit al treilea. Văzînd acest lucru, bogatul s-a înfuriat şi a ţipat: "Nu vreau fundaţie, primul şi al doilea etaj! Ceea ce vreau eu este numai un al treilea etaj frumos. Construieşte-l repede! "

Nebunul se gândeşte numai decât la rezultate şi în nerăbdarea sa, neglijează efortul necesar pentru a ajunge la ele. Fără eforturi proprii, nici un bun nu poate fi dobândit, aşa cum este imposibil să fie construit un al treilea etaj fără să fie pusă temelia, primul şi al doilea etaj.

8. Era o dată un nebun care fierbea miere. Prietenul său apăru pe neaşteptate şi nebunul vru să-i ofere puţină miere. Însă, mierea fiind prea fierbinte, nebunul a început s-o vânture fără a trage vasul de pe foc. Tot astfel, nu se poate obţine mierea înţelepciunii calme, dacă nu se stinge la început focul pasiunilor mondene.

9. Erau o dată doi diavoli care îşi petreceau ziua întreagă certându-se și disputându-se din cauza unei cutii, a unui baston şi a unei perechi de pantofi. Trecând pe-acolo, un om i-a întrebat: "Din ce cauză vă gâlceviţi pentru aceste lucruri? Ce putere magică au ele ca voi să vă certaţi pentru a le poseda? "

Diavolii i-au explicat că, cutia le procura tot ceea ce-şi doreau, de pildă: mâncare, îmbrăcăminte, bogăţii; fără baston, nu puteau învinge toţi duşmanii lor şi că, fără perechea de pantofi, nu puteau călători prin aer. Auzind toate acestea, omul le zise: "De ce vă certaţi? Dacă vă retrageţi câteva clipe, mă gândesc c-aş putea să fac o justă repartiţie a lucrurilor între voi." Diavolii s-au îndepărtat. Îndată ce ei plecară, omul a încălţat pantofii, a luat cutia şi bastonul, și plecă mergând prin aer.

Diavolii reprezintă oamenii cu convingeri nebudiste. "Cutia" simbolizează darurile ce sunt făcute cu un cuget de miluire: oamenii nu înţeleg câte comori decurg din această dragoste dezinteresată. "Bastonul" semnifică folosirea concentrării mintale: oamenii nu înţeleg că,

folosind concentrarea mintală, pot înfrânge toate pasiunile pământeşti. "Perechea de pantofi" semnifică disciplina pură a gândirii şi a comportării, care situează oamenii deasupra tuturor dorinţelor şi a tuturor argumentelor. Ignorând aceste lucruri, oamenii se ceartă şi discută la infinit pentru o cutie, un baston şi o pereche de pantofi.

10. Era o dată un om care călătorea singur. Ajungând aproape de o casă părăsită, hotărî să-şi petreacă noaptea acolo. Către miezul nopţii intră un diavol cu un cadavru, pe care-l aşeză pe podea. După puţin timp, apăru un alt diavol şi pretinse că acel cadavru îi aparţinea. Cei doi diavoli începură să se certe fără să ajungă la un rezultat.

Atunci, primul diavol zise că era inutil să continue să se certe şi propuse a supune problema unui judecător care va decide care din ei era proprietarul cadavrului. A doilea diavol fu de acord şi văzând omul consternat într-un colţ, îi propuse să rezolve problema. Omul era înspăimântat atât de mult încât se gândea: "Oricare ar fi decizia pe care-aş lua-o, aceasta va irita pe demonul ce va pierde; acesta va căuta să se răzbune şi mă va omorî." Totuşi, el hotărî să arate cu toată sinceritatea ceea ce constatase.

Cum el se aşteptase, al doilea diavol se înfurie și-i înşfăcă un braţ, smulgându-l. Însă, primul diavol înlocui acel braţ cu un braţ al cadavrului. Diavolul cel furios îi

smulse celălalt braţ, dar primul diavol îl înlocui imediat cu celălalt braţ al cadavrului.

Şi procedară aşa în continuare până când cele două braţe, cele două picioare, capul şi corpul omului fură smulse și apoi înlocuite cu părţile corespunzătoare ale cadavrului. După aceea cei doi diavoli, văzând membrele omului imprăştiale pe podea, se năpustiră asupra lor, le devorară şi plecară râzând bucuroşi.

Bietul om, care se refugiase în această casă pustie, era tulburat de ghinionul său. Părţile corpului său, pe care diavolii le mâncaseră, erau acelea pe care i le dăduseră părinţii săi iar membrele ce le avea acum aparţineau unui cadavru. La urma urmei, cine era el? Incapabil de a rezolva această problemă, înnebuni şi începu a rătăci fără a avea casă. El merse la un templu, intră acolo şi povesti tristeţile lui călugărilor. Prin această istorisire, oamenii curaţi înţeleseră adevărata semnificaţie a doctrinei "non-Ego-ului".

11. O dată, o femeie frumoasă şi bine îmbrăcată vizită o casă. Stăpânul casei a întrebat-o cine era. Ea a răspuns că era zeiţa bogăţiei. Stăpânul casei fu încântat şi o trată cu amabilitate. Imediat, după ea apăru o altă femeie urâtă la vedere și sărăcăcios îmbrăcată. Stăpânul casei a întrebat-o cine era şi femeia i-a răspuns că era zeiţa sărăciei.

Stăpânul casei s-a îngrozit şi-a încercat s-o dea afară, dar femeia a refuzat, începând să spună: "Zeiţa

bogăţiei este sora mea. Avem între noi o convenţie conform căreia nu putem trăi separate. Dacă mă alungi, sora mea va merge cu mine." Şi într-adevăr, îndată ce femeia slută a plecat, a plecat şi cealaltă.

Naşterea merge cu moartea. Soarta bună merge cu soarta rea. Lucrurile rele urmează lucrurile bune. Omul ar trebui să cunoască acest fapt. Nebunii se tem de soarta rea şi aleargă după cea bună, însă cei ce caută Iluminarea trebuie să depăşească şi pe una şi pe cealaltă, să rămână liberi faţă de toate afecţiunile pământeşti.

12. Era o dată un pictor sărac care şi-a părăsit casa şi soţia pentru a merge să-şi caute norocul. După trei ani de străduinţe penibile, el economisise trei sute de monede de aur şi se hotărâse să se întoarcă acasă. Pe parcursul drumului a ajuns aproape de un mare templu în care se desfăşura o mare ceremonie de ofrande. Pictorul a fost foarte impresionat şi s-a gândit în sinea lui: "Până aici nu m-am gândit niciodată la altceva decât la prezent şi n-am privit niciodată cu atenţie fericirea mea viitoare. Este o parte a soartei mele bune faptul că am venit în acest loc. Trebuie să profit, pentru a planta seminţele meritului.

Gândind astfel, a donat templului tot ceea ce economisise şi s-a întors acasă fără un ban.

Soţia i-a reproşat soţului că nu i-a adus nici cea mai mică monedă pentru a subzista. Săracul pictor a

răspuns că a câştigat mult aur, dar că-l plasase într-un loc sigur. Când soţia l-a forţat să-i arate locul unde-l ascunsese, pictorul a mărturisit că-l donase călugărilor unui templu.

Acest fapt a determinat-o pe soţie să se înfurie şi să-şi certe soţul. În sfârşit, ea a dus problema în faţa judecătorului local. Când judecătorul i-a cerut pictorului să se apere, acesta a spus că nu acţionase într-un mod stupid, căci câştigase aurul după lungi şi penibile eforturi şi avusese ideea să-l folosească drept sămânţă pentru soarta bună viitoare. Când ajunsese la templu, i se păruse că acolo era ceea ce-i trebuia lui pentru a planta sămânţa soartei sale viitoare. Apoi a adăugat: "Când am donat aurul călugărilor, mi s-a părut că în acelaşi timp alungam lăcomia şi zgârcenia ce se găseau în inima mea; am înţeles că adevărata bogăţie nu este aurul, ci cugetul."

Judecătorul a lăudat concepţia justă a pictorului şi cei ce l-au auzit vorbind despre aceste lucruri l-au aprobat, ajutîndu-l în diferite feluri. Aşadar, pictorul și soţia sa au beneficiat de o permanentă soartă bună.

13. Un om, care locuia lângă un cimitir, a auzit într-o noapte o voce ceare-l chema dintr-un mormânt. Ori, el era prea timid pentru a merge singur să vadă ce era acolo. Dimineaţa următoare a povestit acest fapt unui prieten curajos, care-a avut ideea ca noaptea următoare să se ducă la locul indicat cu scopul de a afla de unde

provenea vocea.

În timp ce timidul tremura de frică, prietenul său a mers noaptea următoare la cimitir şi într-adevăr vocea s-a făcut auzită, venind dintr-un mormânt. Prietenul a întrebat cine era şi ce dorea. Vocea, ce ieşea din pământ, a răspuns: "Eu sunt o comoară ascunsă şi am hotărît să mă donez eu-însămi cuiva. Noaptea trecută am făcut oferta mea unui om, însă el era prea timid pentru a veni singur aici. De aceea, tu eşti acela care vei avea această comoară, căci tu eşti demn de ea. Mâine dimineaţă voi veni la tine acasă cu şapte asistenţi ai mei."

Prietenul a zis: "Te voi aştepta, dar te rog spune-mi cum ar trebui să vă tratez." Vocea a răspuns: "Noi vom veni îmbrăcaţi cu veşminte de călugări. Pregăteşte-ne o cameră cu apă, spală-te şi curăţă camera. Să ai scaune pentru noi şi opt castronaşe cu orez fiert. După masa de prânz, tu ne vei conduce într-o cameră închisă şi acolo noi ne vom transforma în urcioare cu aur."

Dimineaţa următoare, acest om şi-a spălat corpul şi a curăţit camera aşa cum i se spuse; apoi, a aşteptat să apară cei opt călugări. Aceştia au apărut la timpul stabilit şi omul i-a primit cu politeţe.

După ce au mâncat, omul i-a condus intr-o cameră închisă unde fiecare dintre ei s-a transformat într-un urcior plin cu aur.

În acelaşi sat se afla un om foarte lacom. Când a

aflat întâmplarea, a vrut să pună stăpânire pe urcioarele pline cu aur. A invitat opt călugări în casa sa. După ce le-a servit masa, i-a condus într-o cameră închisă, dar în loc de a se transforma în urcioare pline cu aur, ei s-au înfuriat, au mers şi s-au plîns la poliţie care, în cele din urmă, a arestat acest om lacom.

În ceea ce priveşte omul timid, când a aflat că vocea ieşită din mormânt umpluse de bogăţii pe omul curajos, a mers la casa acestuia şi, cu lăcomie, i-a cerut aurul precizând că de fapt el a fost primul la care se adresase vocea. Vrând să pună stăpânire pe urcioare, el n-a găsit înăuntru decât o mulțime de şerpi care-şi ridicau capetele spre el, gata să-l atace.

Aflând acest lucru, regele a decretat că aceste urcioare aparţineau omului curajos şi a pronunţat următoarea observaţie : "Astfel merg întotdeauna lucrurile în această lume. Cei nebuni sunt plini de dorinţe şi-şi doresc profituri dar ei sunt prea timizi pentru a le căuta şi de aceea ratează continuu. Ei nu posedă nici credinţa, nici curajul de a face eforturi spirituale necesare, prin care se obţin adevărata pace şi armonie."

CAPITOLUL DOI

DRUMUL DE URMAT

I

CĂUTAREA ADEVĂRULUI

1. În căutarea adevărului, există anumite probleme care n-au nici-o importanţă. Din ce este făcut Universul? Universul este veşnic? Universul are sau nu limite? În ce fel s-a creat această societate omenească? Care este organizarea ideală a societăţii umane? Dacă un om ar amâna cercetarea şi practicarea care duce la Iluminare până când asemenea probleme vor fi soluţionate, el ar muri înainte de a găsi drumul.

Să presupunem că un om a fost străpuns de o săgeată otrăvită; părinţii şi prietenii săi se vor uni desigur pentru a face să vină un chirurg pentru a-i extrage săgeata, a-i îngriji rana şi combate acţiunea de otrăvire.

Să presupunem că rănitul se opune, zicând: "Aşteptaţi puţin! Înainte de a-mi extrage această săgeată, aş vrea să stiu cine mi-a lansat-o: este bărbat sau femeie? Este nobil sau ţăran? Din ce era făcut arcul? Arcul cu care s-a lansat săgeata, era un arc mare sau mic? Era din lemn sau din bambus? Din ce era făcută coarda acestui arc? Era din fire sau din intestine?

Ce pene s-au folosit? înainte de a-mi extrage săgeata, ţin să ştiu totul despre aceste probleme." Ce se va întâmpla în acest caz?

Înainte ca aceste informaţii să-i fie date, într-un mod sigur şi neîndoielnic, otrava va avea tot timpul să acţioneze şi să circule prin vene în aşa fel încât acest om va muri. Primul lucru ce trebuie făcut este acela de a scoate săgeata şi a împiedica răspândirea otravei.

Când focul pasiunilor pune această lume în pericol, nu are mare importanţă faptul de a se cunoaşte din ce este făcută lumea aceasta. Deasemenea, nu este atât de important să înţelegi care este forma ideală a societăţii umane.

Problema de a şti dacă universul are limite sau dacă este etern, poate să aştepte până când este găsit mijlocul de a stinge flăcările naşterii, bătrâneţii, ale bolii şi morţii; în faţa amărăciunii, tristeţii, suferinţei şi chinului, trebuie să se găsească întâi modul de a se stinge acest foc şi a se dedica practicii Drumului.

Învăţătura lui Buddha proclamă ceea ce este important a se cunoaşte şi nu ceea ce nu are importanţă. Aceasta înseamnă că trebuie să se studieze ceea ce trebuie să fie studiat, a suprima ceea ce trebuie suprimat, a dezvolta ceea ce trebuie dezvoltat, a obţine cunoaşterea ce trebuie obţinută.

Prin urmare, oamenii trebuie mai întâi să deosebească ceea ce este de primă importanţă, care este problema care trebuie rezolvată în primul rând şi care este cea mai urgentă pentru ei. Pentru a face astfel, este necesar ca oamenii să se străduiască în primul rând a-şi exersa propriul cuget și a-şi controla propriile

raţionamente.

2. Să presupunem că un om merge în pădure pentru a-și procura o anumită esenţă (sevă) ce creşte în interiorul unui copac şi acesta se întoarce cu un braţ de ramuri şi frunze, crezând că a obţinut seva pentru care venise. Nu este stupid să se mulţumească cu scoarţă, cu alburnuri sau cu lemnul, în locul sevei pe care-a venit s-o caute? Dar, mulţi oameni procedează astfel.

Un om căută un drum pentru a scăpa de naştere, bătrâneţe, boală, moarte, de amărăciune, de tristeţe, de suferinţă şi de chin; și totuşi el urmează drumul până la un anumit punct şi, din clipa în care vede un oarecare progres, devine imediat încrezut, îngâmfat, autoritar. El se aseamănă cu cel care caută seva şi se mulţumeşte cu un braţ de vreascuri şi de frunze.

Iată de pildă un altul care se mulţumeşte cu progresul pe care l-a putut realiza cu un efort minim; curând, el îşi diminuează efortul, devenind încrezut şi îngâmfat; el este asemenea celui ce cară braţul de crengi şi de frunze în locul sevei căutate.

Încă unul, de pildă, care, constatând că spiritul său a devenit mai calm şi că gândurile îi sunt mai clare, îşi diminuează efortul, devenind orgolios şi îngâmfat. El obţine o povară de scoarţă în locul sevei căutate.

De pildă, un altul devine orgolios şi înfumurat, remarcând faptul că a obţinut o anumită viziune

interioară; acest fapt este ca şi cum ar purta o încărcătură de fibră lemnoasă în locul sevei. Toţi aceşti căutători, care se mulţumesc cu un insuficient efort şi devin orgolioşi şi aroganţi, îşi diminuează efortul şi cad uşor în lenevie. Toţi, astfel de oameni se află inevitabil în faţa suferinţei.

Cei ce caută Adevăratul Drum al Iluminării nu trebuie să se aştepte la nici un semn de respect, onoare sau devotament de la cei de care sunt înconjuraţi. În plus, ei nu trebuie să aspire spre un progres semnificativ în calm, cunoaştere şi înţelepciune, cu un minimum de efort.

Înainte de toate, trebuie să se aibă clar în minte natura fundamentală şi esenţială a acestei lumi de viaţă şi de moarte.

3. Lumea nu are substanţă şi permanenţă proprie. Ea nu este decât o imensă îmbinare de cauze şi de condiţii. Acestea îşi trag originea numai şi exclusiv din activităţile cugetului stimulat de ignoranţă, de imaginaţii false, dorinţe şi afecţiuni. Lumea este proiectarea falselor concepţii ce se află în cuget: nu are nici o substanţă. Lumea şi-a făcut apariţia prin procesul cugetului însuşi, cugetul proiectând propriile sale iluzii. Lumea îşi are fundamentul în dorinţele cugetului, în chinurile şi eforturile cauzate de suferinţa care rezultă din propriile sale dorinţe, mânii şi iluzii. Cei ce caută drumul Iluminării trebuie să se pregătească a combate un astfel

de cuget pentru a-şi atinge scopul.

4. Oh, cugetul meu! De ce rătăceşti fără repaus deasupra circumstanţelor schimbătoare ale vieţii? De ce mă faci atât de confuz şi fără odihnă? De ce mă împingi să strâng atâtea lucruri? Tu eşti ca un plug ce se rupe în bucăţi înainte de-a începe să are; eşti ca o cârmă, care se destramă tocmai în momentul când omul porneşte pe oceanul naşterii şi al morţii. La ce bun atâtea renaşteri, dacă tu nu te foloseşti bine de această viaţă?

Oh, cugetul meu! O dată tu m-ai făcut să fiu născut ca un rege şi apoi m-ai făcut să fiu născut ca un paria şi să-mi cerşesc mâncarea. Uneori mă faci să mă nasc în locuinţele celeste ale zeilor, în care sălăşluiesc în fericire şi extaz şi după aceea, mă cufunzi în celui mai adânc infern.

Oh, cugetul meu nebun, complet nebun! Tu m-ai condus în felul acesta pe nenumărate drumuri şi eu te-am ascultat cu supunere. Dar acum că am auzit Învăţătura lui Buddha, nu mă mai tulbura în plus, nu-mi mai produce frământări, să căutăm împreună Iluminarea cu smerenie şi răbdare!

Oh, cugetul meu! Dacă tu m-ai putea învăţa că totul este fără substanţă, că totul este trecător! Dacă ai putea să mă înveţi a nu mă crampona de lucruri, a nu dori lucrurile, a nu da curs liber nici cupidităţii, nici mâniei, nici prostiei! Atunci noi am putea călători în

linişte. Şi tăind legătura dorinţelor cu sabia înţelepciunii, nemaifiind tulburaţi de vicisitudini, de avantaje şi de dezavantaje, de bine şi de rău, de pierdare şi de câştig, de elogii şi de jigniri, noi am putea rămâne în pace.

Oh, cugetul meu drag! Tu erai cel care trezeai întâi credinţa în noi! Tu erai cel care inspirai căutarea noastră de Iluminare! Atunci de ce te laşi atât de uşor pradă cupidităţii, dragostei de bunăstare şi emoţiilor plăcute?

Oh, cuget al meu! De ce te avânţi ici şi colo fără un scop definit? Lasă-ne să traversăm această teribilă mare de iluzii. Până aici eu acţionam cum doreai tu, dar acum e rândul tău să acţionezi cum vreau eu şi împreună, noi vom urma Învăţătura lui Buddha.

Oh, cugetul meu drag! Aceşti munţi, aceste fluvii şi aceste mări sunt schimbătoare şi izvor de dureri. Unde deci, in a această lume de iluzie, ne vom găsi liniştea? Lasă-ne să urmăm Învăţătura lui Buddha şi să trecem pe celălalt ţărm, acel al Iluminării!

5. Cei ce caută cu adevărat Iluminarea impun limite cugetului lor. Apoi ei progresează cu hotărâre energică. Chiar dacă sunt insultaţi de unii şi dispreţuiţi de alţii, ei merg înainte fără a se tulbura. Ei nu se întristează, dacă sunt bătuți cu pumnii, loviți cu pietre sau spintecați de săbii.

Chiar dacă duşmanii lor le taie capul, cugetul lor

nu trebuie să se tulbure. Dacă ei îşi lasă cugetul să se întunece de lucrurile pentru care suferă, înseamnă că ei nu urmează Învăţătura lui Buddha. Orice evenimente li s-ar întâmpla, ei trebuie să se decidă să rămână fermi şi stăpâni pe sine, radiind întotdeauna gânduri de compasiune şi de bunăvoinţă. Să vină insulta, să vină nenorocirea şi, totuşi, cel ce caută Iluminarea trebuie să fie decis a rămâne nepăsător şi liniştit în cugetul său, fiind total pătruns de Învăţătura lui Buddha.

Cel care caută să obțină Iluminarea, trebuie să realizeze imposibilul şi să îndure ceea ce este de neîndurat. Trebuie să renunțe la tot ce are.

Dacă i se spune că, pentru a câştiga Iluminarea, trebuie să-și limiteze mâncarea la un singur bob de orez pe zi, el va mânca numai un bob de orez. Dacă drumul Iluminării îl conduce prin foc, el va merge înainte.

Însă aceste lucruri nu trebuie să fie făcute pentru un scop ulterior. Omul ar trebui să le facă pentru că așa este corect și înţelept de a le face. Omul trebuie să le facă într-un spirit de compasiune, aşa cum o mamă le-ar face pentru copilul său mic, aşa cum ea le-ar face pentru copilul său bolnav fără a se gândi a-şi cruţa forţele, fără a se gândi la bunăstarea proprie.

6. Era o dată un Rege care-şi iubea poporul şi ţara sa. El domnea cu atâta înţelepciune şi bunătate încât țara sa trăia în pace şi prosperitate. El era întotdeauna în căutarea unei mai mari înţelepciuni şi iluminări; el

oferise chiar recompense aceluia care l-ar fi putut conduce la aceste învăţături.

Devotamentul său şi înţelepciunea sa au atras în sfârşit atenţia zeilor şi aceştia au hotărât să-l pună la încercare. Astfel, un zeu a luat înfăţişarea unui diavol şi a apărut în faţa porţii palatului regal. El a cerut să fie condus în fața regelui, căci, spunea el, avea o învăţătură sfântă să-i comunice.

Regele, care se bucura să asculte acest mesaj, l-a primit cu curtoazie şi i-a cerut să-l instruiască. Diavolul a luat apoi o înfăţişare îngrozitoare şi a cerut mâncare spunând că nu-i poate învăţa pe oameni, dacă nu primeşte mâncarea pe care o doreşte. Diavolului îi fuseseră oferite mâncăruri alese, dar acesta insistase să i se ofere carne de om caldă şi sânge. Prinţul moştenitor i-a oferit propriul său corp, apoi pe al reginei, dar diavolul n-a fost satisfăcut, cerând corpul regelui însuşi.

Regele s-a arătat a fi de acord să-i ofere corpul său, dar i-a cerut ca la început să poată auzi învăţătura.

Zeul a pronunţat atunci următoarele învăţături înţelepte: "Chinul vine din dorinţă; teama provine din dorinţă. Cei ce îndepărtează dorinţa nu mai au nici chin, nici teamă." Numaidecât zeul a reluat înfăţişarea sa adevărată, în timp ce prinţul şi regina au reînviat cu aspectul lor iniţial.

7. Era o dată în Himalaya un căutător al Adevăratului Drum. El nu dădea importanţă nici comorilor pământului, nici măcar plăcerilor cereşti; ceea ce căuta era învăţătura care i-ar fi permis să alunge toată iluzia mintală.

Zeii, fiind impresionaţi de înflăcărarea şi sinceritatea acestui om, s-au decis să-l încerce. Unul dintre zei a luat înfăţişarea unui diavol şi-a apărut în Himalaya cântând: "Totul se shimbă, totul apare şi dispare."

Auzind acest cântec, căutătorul Adevărului s-a bucurat atât de mult ca și cum găsise un izvor de apă rece cu care să-şi potolească setea ori asemenea unui sclav aflându-se deodată liber. El şi-a zis în sine: "Cel puţin am găsit învăţătura adevărată pe care-am căutat-o atât de mult timp!" Urmări sunetul acestei voci şi găsi în curând locul unde se afla teribilul demon. Fără a fi total liniştit, se apropie de el şi-i zise: "Tu eşti acela care a cântat cântecul pe care l-am auzit? Te rog, mai cântă puţin!"

Demonul răspunse: "Da, eu cântam. Totuşi, nu pot cânta mai departe, atâta timp cât n-am ce mânca; sunt înfometat."

Omul îl imploră insistent, să cânte mai mult: "Acest cântec, zise el, are un sens sacru pentru mine şi căutam de foarte mult timp o astfel de învăţătură. N-am auzit decât o parte a acestui cântec; te rog, lasă-mă să ascult continuarea!"

Demonul zise încă o dată: "Eu sunt înfometat şi dacă nu pot gusta carnea şi sângele unui om, nu voi sfârşi cântecul."

Omul, în nerăbdarea sa de a asculta învăţătura, promise demonului că-i va da propriul său corp după ce a auzit învăţătura. Atunci demonul cântă poemul complet:

"Totul se schimbă.
Totul apare şi dispare.
Este perfecta linişte,
Când se depăşeşte viaţa şi moartea."

După ce l-a ascultat, omul scrise acest poem pe stâncile şi pomii din jur, apoi se căţără într-un pom şi se aruncă la picioarele demonului, dar demonul dispăruse şi în locul său se afla un zeu strălucitor care primi corpul acestui om teafăr şi nevătămat.

8. Era o dată un înflăcărat căutător al Adevărului numit Sadaprarudita. El respingea toată aspiraţia câştigului sau a onorurilor şi căuta drumul Adevărului cu riscul vieţii sale. Într-o zi, o voce din cer veni spre el, zicându-i: "Sadaprarudita! Mergi drept spre est. Nu te gândi nici la cald, nici la frig, nu da atenţie nici elogiilor, nici dispreţului lumii, nu te lăsa necăjit nici de bine, nici de rău, dar caută să mergi numai spre est. Când vei fi ajuns la hotarul Orientului, vei găsi un dascăl adevărat şi vei obţine Iluminarea."

Sadaprarudita fu foarte fericit de a primi această indicaţie precisă şi întreprinse îndată călătoria sa spre Est. De mai multe ori fu obligat să doarmă acolo unde îl surprindea noaptea, fie pe un câmp izolat, fie în munţii sălbatici.

Fiind un străin într-o ţară străină, el suferi tot felul de umilinţe; trebui chiar să se vândă o dată ca sclav. Altă dată, fiind înfometat, trebui să-şi vândă propria carne; dar în sfârşit, găsi dascălul veritabil şi îi ceru să-l instruiască.

Un dicton spune că: "Lucrurile bune sunt întotdeauna scumpe" şi Sadaprarudita îl găsi adevărat în acest caz, căci întâlnise multe dificultăţi în cursul călătoriei sale în căutarea Adevărului. El n-avea bani să cumpere flori şi tămâie pentru a le oferi mentorului său. Se strădui să-şi vândă serviciile, dar nu se găsi nimeni care să le vrea. I se părea că există un spirit rău ce-l împiedica de fiecare dată, când dorea să întreprindă ceva. Drumul Iluminării este destul de greu şi pe un om îl poate costa propria sa viaţă.

Sadaprarudita putu cel puţin să se prezinte mentorului său, dar atunci avu o nouă dificultate. El n-avea nici hârtie pentru a nota învăţăturile mentorului, n-avea nici pensulă, nici cerneală pentru a scrie. Atunci, se înţepă la încheietura mâinii şi-şi luă notiţele cu propriul sânge. În felul acesta, îşi asigură Prețiosul Adevăr.

9. Era o dată un băiat numit Sudhana, care aspira de asemenea la Iluminare şi căuta cu înflăcărare drumul care să-l conducă la aceasta. De la un pescar învăţă misterele mării. De la un medic învăţă să fie compătimitor faţă de bolnavi în suferinţele lor. De la un om bogat învăţă că economiile adunate treptat sunt sursa averii sale şi înţelese cât era de necesar faptul de a nu lăsa să se piardă nici o ocazie, oricât de mică ar fi fost ea, să înainteze spre Iluminare.

De la un călugăr meditând învăţă că spiritul purificat şi calm are minunata putere de a purifica şi de a linişti spiritul altora. Într-o zi, el întâlni o femeie cu o personalitate excepţională şi fu impresionat de spiritul său de bunăvoinţă: învăţă de la ea că generozitatea este fructul înţelepciunii. Altă dată întâlni un bătrîn hoinar care îi arătă că, pentru a ajunge la drumul drept, trebuia să escaladeze un munte de săbii şi să treacă peste-o vâlcea plină cu foc. Sudhana învăţă astfel din experienţă că învăţătura adevărată trebuie să se obţină din tot ceea ce se vede şi se aude.

El învăţă răbdarea de la o biată femeie infirmă; învăţă să guste fericirea simplă, privind copiii jucându-se pe stradă; de la diferiţi oameni amabili şi umili, care nu se gândesc niciodată să dorească ceea ce doreşte altul, învăţă secretul de a trăi în pace cu toată lumea.

Primi o lecţie de armonie, privind cum se unesc rotocoalele de tămâie şi o lecţie de gratitudine de la un aranjament floral. Într-o zi, traversând o pădure, se

odihni sub un copac maiestuos; observă de aproape un foarte mic vlăstar, care creştea pe un copac căzut şi uscat; acest fapt îi dădu o lecţie despre incertitudinea vieţii.

Lumina soarelui în timpul zilei şi strălucirea stelelor în timpul nopţii reîmprospătau continuu cugetul său. Aşadar, Sudhana trase profit din experienţele din cursul lungii sale călătorii.

Într-adevăr, cei ce caută Iluminarea trebuie să se gândească la cugetul lor ca la un castel şi trebuie să-l decoreze. Ei trebuie să deschidă lui Buddha larg poarta castelului inimii lor, să-l invite respectuos şi umil să intre în citadela interioară cu scopul de a-i oferi tămâia credinţei şi florile recunoştinţei şi bucuriei. Aceasta este ceea ce Sudhana învăţă în cursul lungii sale călătorii.

II
DIVERSELE CĂI ALE PRACTICII

1. Pentru cei ce caută Iluminarea există trei feluri de practici pe care trebuie să le înţeleagă şi îndeplinească: mai întâi, antrenarea pentru o bună conduită; în al doilea rând, concentrarea cugetului și în al treilea rând, înţelepciunea.

Ce este antrenarea? Toate fiinţele umane, fie un om de rând, fie un căutător al Adevărului, trebuie să urmeze preceptele unei bune comportări. El trebuie să-şi controleze simultan cugetul său şi corpul şi să-şi păzească porţile celor cinci simţuri. Trebuie să se ferească de tot ceea ce este greşeală oricât de neînsemnată și să se străduiască a îndeplini numai fapte bune.

Ce este concentrarea cugetului? Aceasta constă în a înlătura orice cupiditate şi dorinţă rea, apoi treptat, treptat se va ajunge la liniştirea şi păstrarea propriului cuget pur şi calm.

Ce este înţelepciunea? Ea constă în a înţelege perfect și a accepta pe deplin cele Patru Adevăruri Nobile: Suferinţa, Originea Suferinţei, Înlăturarea Suferinţei şi Nobilul Drum ce conduce la Suprimarea Suferinţei.

Cei ce se dedică acestor trei practici pot fi numiţi cu adevărat "discipolii lui Buddha."

Să presupunem că un măgar, care nu are nici înfăţişarea, nici glasul, nici coarnele unei vaci, urmează o turmă de vaci, zicind : "Uitați-vă, sunt și eu deasemenea o vacă!" Îl va crede cineva? Este la fel de incredibil ca atunci când o persoană care nu se dedică acestor trei practici pretinde că urmează Nobilul Drum sau că este un "discipol al lui Buddha."

Înainte ca ţăranul să-și adune recolta în toamnă, el trebuie, primăvara, să are, să însămânţeze, să irige pământul, şi să smulgă buruienile. La fel, cel e caută Iluminarea trebuie să urmeze aceste trei practici.

Un ţăran nu se poate aştepta să vadă germenii astăzi, plantele mâine şi să culeagă recolta poimâine. La fel cel ce caută Iluminarea nu trebuie să se aştepte să-și înlăture dorinţele pământeşti astăzi, să alunge afecţiunile și dorinţele rele mâine şi să obţină Iluminarea poimâine.

Aşa cum plantele primesc îngrijirile răbdătoare ale ţăranului de-a lungul anotimpurilor, de la însămânțare până ce ele produc roade, la fel şi cel ce caută Iluminarea trebuie să cultive cu răbdare şi perseverenţă solul Iluminării, dedicându-se celor trei practici.

2. Este greu ca cineva să înainteze pe drumul Iluminării atât timp cât rămâne ataşat bunăstării şi luxului, atât timp cât lasă dorinţele simţurilor să-i tulbure propriul cuget. Este o mare deosebire între bucuria de a trăi şi bucuria de a urma Nobilul Drum.

Cum a mai fost spus, cugetul este sursa tuturor lucrurilor. Dacă cugetul se simte bine cu obiectele pământeşti, iluziile şi suferinţa vor urma inevitabil. Dimpotrivă, dacă cugetul se simte bine urmând Nobilul Drum, fericirea, satisfacţia şi Iluminarea vor urma cu siguranţă.

Aşadar, cei ce caută Iluminarea trebuie să-şi păstreze pur cugetul şi să se dedice cu răbdare celor trei practici. Dacă urmează preceptele, ei vor înţelege în mod natural concentrarea cugetului; şi, dacă înţeleg concentrarea cugetului, ei vor fi iluminaţi de înţelepciune şi înţelepciunea îi va conduce la Iluminare.

Într-adevăr, aceste trei practici (păstrarea regulilor, concentrarea cugetului şi înţelepciunea constantă) constituie adevăratul drum al Iluminării.

Nededicându-se acestor trei practicii, oamenii au acumulat timp îndelungat iluzii mintale. Deci, nu trebuie să se certe cu oamenii din lume, dar trebuie să mediteze cu răbdare în lumea lor interioară a cugetului purificat cu scopul de a obţine Iluminarea.

3. Dacă se analizează cele trei practici, ele vor revela cele opt direcţii ale Nobilul Drum, cele patru puncte de vedere ale atenţiei, cele patru proceduri corecte, cele cinci facultăţi ale puterii ce trebuie întrebuinţate şi, în sfârşit, cele şase virtuţi superioare.

Drumul Nobil în opt direcţii constă din: înţelegere

corectă, cugetare corectă, vorbire corectă, fapte corecte, mod de viaţă corect, efort corect, atenţie corectă şi concentrare corectă.

Înţelegerea corectă include trei lucruri: a) a înţelege corect cele Patru Adevăruri Nobile; b) a admite Legea Cauzalităţii faptelor şi c) a nu te lăsa înşelat de aparenţele şi propriile tale dorinţe.

Cugetarea corectă constă din dorinţa de a nu-ţi îndrăgi propriile dorinţe, de a nu fi hrăpăreţ, de a nu fi duşmănos şi de a nu comite fapte prejudicioase.

Vorbirea corectă constă în a evita minciuna, discursurile frivole, injuriile şi calomnia.

Comportarea corectă constă în a nu ucide, a nu fura şi a nu comite adulter.

Modul de viaţă corect constă în a evita felul de viaţă ce ar face pe om să se ruşineze.

Efortul corect constă în faptul că oricine trebuie să acţioneze cu tot ce are mai bun şi cu sârguinţă în direcţia corectă.

Atenţia corectă constă în a menţine pur și atent cugetul.

Concentrarea corectă constă în a păstra drept şi calm cugetul în vederea concentrării şi în vederea obţinerii esenţei pure a cugetului.

4. Cele patru puncte de vedere ale Atenţiei sunt

următoarele: a) a considera corpul impur, în vederea detașării de el; b) a considera simțurile ca o sursă de suferinţă, oricare ar fi senzțiile de durere sau de plăcere pe care le aduc; c) a considera cugetul ca fiind într-o stare de flux continuu şi d) a considera că tot ceea ce se află în lume este rezultatul cauzelor şi condiţiilor şi că nimic nu poate dura veşnic fără a se modifica.

5. Cele patru proceduri corecte sunt: a) a se împiedica naşterea răului; b) a se respinge răul când este născut; c) a se face să se nască binele şi d) a se încuraja dezvoltarea şi continuarea faptelor bune ce sunt deja născute.

6. Cele cinci facultăţi ale puterii sunt: a) credinţa; b) dorinţa de a face efort; c) capacitatea de a fi chibzuit; d) capacitatea de concentrare a propriului cuget şi e) capacitatea de a menţine pură înţelepciunea. Acestea sunt cele cinci facultăţi ale puterii necesare pentru obţinerea Iluminării.

7. Cele şase virtuţi superioare care conduc pe celălalt ţărm, cel al Iluminării, sunt: a) drumul ofertei; b) drumul respectării preceptelor; c) drumul răbdării; d) drumul aspirației; e) drumul concentrării spiritului; f) drumul înţelepciunii. Urmând aceste şase căi, oricine poate fi sigur că trece de pe ţărmul plin de iluzii pe celălalt ţărm, al Iluminării.

Practica ofertei duce la debarasarea de egoism; practica preceptelor face pe oricine să facă atenţie la drepturile şi bunăstarea celorlalți; practica răbdării permite a-şi stăpâni teama şi mânia; practica aspirației ajută pe oricine să fie zelos şi credincios; practica concentrării permite oricui a-şi controla spiritul rătăcitor şi inconsistent; practica înţelepciunii transformă un cuget obscur şi confuz într-unul limpede şi pătrunzător.

Ofranda şi preceptele sunt baza faptelor bune, ca temeliile necesare construirii unui mare castel. Răbdarea şi energia sunt pereţii care apără castelul împotriva duşmanilor săi externi. Concentrarea şi înţelepciunea reprezintă armura personală ce protejează contra atacurilor vieţii şi ale morţii.

Când cineva face un dar numai când îi convine sau pentru că îi este mai uşor a da decât a nu da, fără îndoială acesta este un dar, dar nu este un dar veritabil. Darul adevărat constă în a oferi cu bunăvoinţa inimii chiar înainte de a fi solicitat. Şi darul veritabil constă în a da nu numai o dată, ci constant.

Nu este un adevărat dar cel ce este făcut cu un sentiment de regret sau cu dorinţa de a obţine elogii; Darul adevărat este cel făcut cu bucurie, uitând că l-ai dat, uitând persoana căreia i l-ai dat şi uitând ceea ce ai dat.

Darul veritabil izbucneşte spontan dintr-un cuget plin de o pură compasiune fără gând de recompensă, cu dorinţa de a intra împreună într-o viaţă a Luminii.

Există şapte feluri de oferte ce pot fi practicate de oricine dintre cei cei care nu sunt bogaţi. Prima este oferta fizică. Aceasta înseamnă ca omul să-şi ofere serviciul prin munca personală. Cel mai înalt tip al ofertei se face atunci când cineva îşi oferă propria viaţă, aşa cum este arătat în povestea următoare. A doua este oferta spirituală. Aceasta constă în a oferi o inimă compătimitoare altora. A treia este oferta privirii. Aceasta constă în a oferi o privire caldă altora, privire ce le va aduce liniştea sufletească. A patra este oferta expresiei feţei. Aceasta constă în a oferi altora o expresie blândă, zâmbitoare. A cincea este oferta verbală. Aceasta înseamnă a oferi cuvinte amabile şi calde altora. A şasea este oferirea locului. Aceasta înseamnă ca cineva să ofere locul altora când călătoresc sau în diverse împrejurări. A şaptea este oferta adăpostului. Aceasta înseamnă ca cineva să ofere călătorului adăpost peste noapte în casa sa. Aceste feluri de oferte pot fi practicate de oricine în viaţa de fiecare zi.

8. Era o dată un Prinţ numit Sattva. Într-o zi merse împreună cu cei doi fraţi mai mari ai săi într-o pădure pentru a se juca. Acolo, cei trei fraţi văzură o tigroaică înfometată care se pregătea a-şi devora cei şapte pui ca să-şi potolească foamea.

Fraţii mai mari se salvară plini de groază, dar Sattva se urcă pe o stâncă şi se aruncă jos, oferindu-se

drept hrană tigroaicei, cu scopul de a salva viaţa celor şapte tigri mici.

Prinţul Sattva a făcut acest fapt de devotament cu totul natural. Cu toate acestea, el gândea în sinea sa: "Acest corp e schimbător, nu durează mult; am îndrăgit acest corp pentru că nu vroiam a-l părăsi, dar acum îl ofer acestei tigroaice cu scopul de a putea câştiga Iluminarea." Această cugetare arată că adevărata intenţie a prinţului era aceea de a obţine Iluminarea.

9. Există patru stări ale cugetului fără limite, pe care cei ce caută Iluminarea trebuie să le îndrăgească. Acestea sunt: iubirea dezinteresată, compasiunea, bucuria şi echilibrul sufletesc. Se poate înlătura lăcomia prin iubirea dezinteresată; se poate înlătura mânia prin compasiune; prin bucurie se poate alunga suferinţa; se poate înlătura total ideea discriminatorie de prieteni şi duşmani, îndrăgind echilibrul sufletesc.

Marea iubire dezinteresată constă în a face oamenii fericiţi şi satisfăcuţi; marea compasiune constă în a alunga tot ceea ce face ca oamenii să fie nefericiţi şi nesatisfăcuţi; marea bucurie constă în a te bucura când vezi pe cineva fericit şi satisfăcut; marele echilibru sufletesc constă în a avea sentimente identice faţă de toate fiinţele, dorind ca fiecare să fie fericit şi satisfăcut.

Cel ce îndrăgeşte aceste patru stări de spirit fără limită trebuie să aibă grijă şi să se debaraseze de cupiditate, de mânie, de suferință şi de discriminarea

dintre prieteni şi duşmani. Totuşi, nu este un lucru uşor de realizat. Aşa cum cuiva îi este greu a se debarasa de-un câine de pază, la fel de dificil îi este unei persoane să se debaraseze de-o stare de spirit rea; este uşor a se pierde o stare de cuget corectă, aşa cum un cerb se pierde în pădure. Este tot atât de greu a se înlătura o stare rea de cuget ca şi a se şterge literele gravate în piatră; este tot atât de uşor a se pierde o stare corectă de cuget cum se pierd cuvintele scrise pe apă. Într-adevăr, cel mai dificil în viaţă este ca cineva să se antreneze singur în vederea Iluminării.

10. Era o dată un tânăr numit Srona. El fusese născut într-o familie bogată, însă avea sănătatea şubredă. Cu toate acestea, el avea o dorinţă serioasă, aceea de a obţine Iluminarea şi a deveni un discipol al lui Buddha. El se antrenă atât de dur încât, în final, picioarele îi sângerară.

Binefăcătorului i se făcu milă de el şi-i zise: "Srona, fiul meu! Când erai acasă, învăţai să cânţi la harpă? Tu ştii că o harpă nu scoate muzică, atunci când corzile îi sunt prea întinse sau prea slabe. Ea nu scoate sunete decât dacă corzile îi sunt corect întinse, aşa cum trebuie să fie.

"Antrenarea în vederea Iluminării se aseamănă cu întinderea corectă a corzilor unei harpe. Tu nu poţi obţine Iluminarea, dacă corzile cugetului îţi sunt prea întinse sau prea slabe. Trebuie să fii atent şi să

procedezi cu înţelepciune!" Srona găsi aceste cuvinte foarte profitabile şi în final, obţinu ceea ce căuta.

11. Era o dată un prinţ foarte abil în mânuirea armelor. Într -o zi, întorcându-se acasă de la antrenamentul său, întâlni un monstru a cărei piele era invulnerabilă.

Monstrul se opri în faţa lui, dar nu putu cu nimic să-l înfricoşeze. Prinţul îi lansă o săgeată, care căzu fără a-l răni. Prinţul îşi aruncă apoi lancea, dar ea nu putu străpunge grosimea pielii. Îi aruncă încă o bară şi o suliţă, dar ele nu-i făcură nici-un rău. Atunci, prinţul îşi învârti sabia, dar ea se rupse. El începu să atace monstrul cu pumnii şi cu picioarele, dar fără efect căci monstrul îl înşfăcă în braţele-i imense şi-l reţinu cu fermitate. Prinţul mai încercă să-şi folosească drept armă capul pentru a-l combate, dar în zadar.

Monstrul zise: "E inutil a-mi opune rezistenţă: eu sunt gata a te devora." Dar prinţul îi răspunse: "Te gândeşti că am folosit în zadar toate armele mele şi că eu sunt fără apărare, dar, în realitate, mi-a mai rămas o armă puternică. Dacă mă devorezi, eu te voi distruge din interiorul stomacului tău."

Curajul prinţului tulbură pe monstru, care-l întrebă: "Cum vei putea face acest lucru? " Prinţul răspunse: "Prin puterea Adevărului! " Atunci monstrul dădu drumul prinţului şi-l imploră să-l înveţe Adevărul; în felul acesta s-a lepădat de răutăţi.

12. Odioasa îngâmfare şi neruşinare sunt două dintre prejudiciile speciei umane, dar dezonoarea şi umilirea apără fiinţele umane. Dacă oamenii îşi respectă părinţii, pe cei în vârstă, fraţii şi surorile mai în vârstă, aceasta este penlru că ei sunt sensibili la dezonoare şi ruşine. Dacă ne gândim bine, este meritoriu a se ţine departe de lauda de sine, şi de a se simți rușinos observând alţi oameni.

Dacă un om posedă un cuget de căinţă, greşelile sale vor disparea, dar dacă cugetul său are aversiune faţă de remuşcare, greşelile sale se vor menţine şi-l vor condamna pe veci.

Numai acela care ascultă corect Învăţătura Adevărată, înţelegându-i sensul și relația cu sine însuși, poate primi binefacerea.

Dacă un om se mulţumeşte să asculte Adevărata Întăţătură fără a pune-o în practică, va eşua în ceea ce priveşte căutarea Iluminării.

Credinţa, umilinţa, căinţa, sinceritatea în efort şi înţelepciunea sunt marile surse ale curajului pentru cel ce caută Iluminarea. Dintre aceste calităţi, înţelepciunea este cea mai importantă iar celelalte nu sunt decât aspecte ale înţelepciunii. Dacă un om, în cursul antrenării sale, se complace cu faptele pământeşti, are plăcerea discursurilor elogioase şi cade în apatie, el va fi împins departe de drumul Iluminării.

13. Antrenându-se în vederea Iluminării, unii își ating scopul mai repede decât alţii. Când vezi că unii obţin Iluminarea înaintea ta, acest fapt nu trebuie să te descurajeze.

Când un om învaţă tragerea cu arcul, de la început nu se aşteaptă la un succes imediat, dar ştie că, antrenându-se cu perseverenţă, va deveni din ce în ce mai priceput. Un râu îşi are sursa într-un pârâu; el curge, curge, curge, lărgindu-se până când ajunge la mare.

Cel ce se antrenează cu perseverenţă şi nu renunţă, cu siguranţă va obţine Iluminarea.

Aşa cum am explicat înainte, dacă cineva are ochii bine deschişi, el va vedea pretutindeni învăţătura. Deasemenea, posibilităţile sale de a obţine Iluminarea sunt imense.

Era o dată un om ce ardea tămâie. El observă că mirosul nici nu venea, nici nu pleca, nici nu apărea, nici nu dispărea. Acest detaliu îl făcu să obţină Iluminarea.

Era o dată un om căruia i se înfipsese un ghimpe în picior. El simţi durerea ascuţită și se gândi că durerea nu este decât o reacție a minții. De la acest incident el gândi că, cugetul se pierde neîncetat, dacă nu este controlat şi, de asemnea, că el poate deveni pur, dacă ajunge să fie controlat. Graţie acestor gândnuri puţin mai târziu obţinu Iluminarea.

Era o dată un alt om din fire foarte zgârcit. Într-o zi, gândindu-se la spiritul său avar, când îi veni în mintel că

gândurile sale lacome nu erau decât deşeuri şi rămurele pe care înţelpciunea ar putea să le ardă şi să le consume. O astfel de gândire fu începutul Iluminării sale.

Există un vechi dicton care spune: "Păstrează-ţi cugetul echilibrat. Dacă cugetul îţi este echilibratl, lumea întreagă va fi echilibrată." Reflectă asupra acestor cuvinte! A înţelege că toate deosebirile lumii au drept cauză gândirile discriminative ale cugetului. Adevăratul drum al Iluminării se găseşte în aceste cuvânte. Întradevăr, drumurile către Iluminare sunt nelimitate.

III
DRUMUL CREDINŢEI

1. Sunt numiţi discipoli ai lui Buddha cei ce caută refugiul în cele Trei Comori care sunt : Buddha, Dharma (Doctrina) şi Saṅgha (Ordinul monastic). Discipolii lui Buddha observă cele patru reguli ale controlului cugetului: preceptele, credinţa, ofranda şi înţelepciunea.

Discipolii lui Buddha practică cele cinci precepte: a nu ucide, a nu fura, a nu comite adulter a nu minți şi a nu bea băuturi alcoolice.

Discipolii lui Buddha au încredere în perfecta înţelepciune a lui Buddha. Ei se străduiesc să evite lăcomia şi mânia şi să practice ofranda. Ei înţeleg legea cauzei şi a efectului, păstrează trează în mintea lor impermanenţa vieţii şi se conformă regulei înţelepciunii.

Un pom ce se apleacă spre est va cădea în mod natural spre est. Deasemenea, cei ce ascultă învăţătura lui Buddha şi cred cu fermitate în El vor merge să se renască cu siguranţă în Ţara Pură a lui Buddha.

2. Pe drept cuvânt s-a spus că, cei ce cred în cele Trei Comori: Buddha, Dharma și Saṅgha, sunt numiţi "Discipolii lui Buddha."

Buddha este o fiinţă care a atins perfecta Iluminare şi care foloseşte această realizare în emanciparea şi fericirea speciei umane. Dharma este Adevărul, spiritul

Iluminării şi învăţătura care-l explică. Saṅgha este Confreria perfectă ce există între cei ce cred în Buddha şi Dharma.

Vorbim despre Buddha, Dharma şi Sangha (Confrerie) ca şi cum ar fi vorba despre trei lucruri diferite dar, de fapt, ele nu formează decât unul singur. Buddha este manifestat în Dharma Sa şi El se realizează în Confrerie. De aceea, a crede în Dharma şi a îndrăgi Confreria este acelaşi lucru cu acela de a avea credinţă în Buddha. Pe de altă parte, a avea credinţă în Buddha înseamnă a crede în Dharma şi a îndrăgi Confreria.

Prin urmare, oamenii sunt emancipaţi şi Iluminaţi numai având credinţă în Buddha. Buddha este Atot-Iluminatul şi El iubeşte pe toţi ca pe proprii Săi fii. Dacă cineva priveşte pe Buddha ca pe propriul său tată, se identifică cu Buddha şi obţine Iluminarea.

Cei ce privesc astfel pe Buddha vor fi sprijiniţi de înţelepciunea Sa şi înmiresmaţi de bunăvoinţa Sa.

3. Nimic nu poate aduce în lume o mai mare binefacere decât credinţa în Buddha. Numai faptul de a auzi numele lui Buddha, de a crede în El şi de a-ţi plăcea de El, chiar numai un moment, este o recompensă fără pereche.

Aşadar, oricine trebuie să se consacre cercetării Învăţăturii lui Buddha, în ciuda conflagraţiei care

cuprinde omenirea.

Este greu să întâlneşti un mentor care să poată explica Dharma; este şi mai greu a întâlni un Buddha; dar cel mai greu va fi a crede în Învăţătura Lui.

Dar acum că tu ai întâlnit pe Buddha, care este greu de întâlnit şi i-ai auzit învăţătura, care este greu de auzit, tu trebuie să te bucuri, să crezi și să ai încredere în Buddha.

4. În timpul lungii călătorii a vieţii umane, credinţa este cel mai bun dintre companioni; este cea mai bună odihnă pe drum; este cea mai mare dintre faptele bune.

Credinţa este mâna care primeşte pe Dharma; este mâna curată care primeşte toate virtuţile. Credinţa este focul care consumă toate impurităţile dorinţelor din lume; deasemenea, ea este ghidul care conduce la ţel.

Credinţa alungă lăcomia, teama şi orgoliul; ea propovăduiește amabilitatea şi respectul; ea eliberează din constrângerea împrejurărilor; ea dă curaj în faţa greutăţilor; ea conferă puterea de a învinge tentaţiile; credinţa face capabil pe oricine să-şi păstreze faptele prospere şi pure; ea este aceea care îmbogăţeşte cugetul cu înţelepciune.

Credinţa dă curaj, când drumul pare lung şi plictisitor, şi este cea ce conduce la Iluminare.

Credinţa ne face să simţim că suntem în prezenţa lui Buddha şi ea ne duce acolo unde braţul lui Buddha

ne susţine. Credinţa îndulceşte cugetele noastre dure şi egoiste; ea ne dă o inimă amicală şi un spirit înţelegător.

5. Cei ce au credinţă, au înţelepciunea de a recunoaşte învăţătura lui Buddha în tot ceea ce aud. Cei ce au credinţă, obțin înţelepciunea de a vedea că orice lucru nu este decât o aparenţă ce rezultă din Legea Cauzei şi a Efectului și apoi credința de a accepta orice cu seninătate şi capacitatea de a se conforma condiţiilor cu calm.

Credinţa le dă celor ce cred, înţelepciunea de a recunoaşte caracterul trecător al vieţii şi de a nu fi surprinşi sau întristaţi de orice li s-ar întâmpla, chiar și de sfârşitul vieţii însăşi, ştiind că în ciuda faptului că aparenţele şi condiţiile se pot schimba, adevărul profund al vieţii rămâne întotdeauna neschimbat.

Credinţa are trei aspecte principale: pocăinţa; aprecierea și respectul sincer al calităţilor altora și a simţi o profundă recunoştinţă faţă de apariția lui Buddha.

Oamenii trebuie să cultive aceste trei aspecte ale credinţei: trebuie să fie sensibili față de propriile lor greşeli şi impurităţi; trebuie să le fie rușine de ele şi să le mărturisească; trebuie să recunoască cu promptitudine calităţile şi faptele bune ale altora şi să le laude; în sfârşit, ei trebuie din obişnuită să acţioneze şi să trăiască cu Buddha.

Inima plină de credinţă este în egală măsură o

inimă sinceră; este o inimă profundă, adică o inimă ce se bucură cu sinceritate să fie condusă în Ţara Pură a lui Buddha prin propria Sa putere.

Deci, Buddha dă putere credinţei ce conduce oamenii în Ţara Pură, putere ce-i purifică, putere ce-i apără împotriva auto-iluziei. Chiar dacă oamenii nu au credinţa decât pentru o singură clipă, auzind numele lui Buddha, care este lăudat de tot Universul, ei vor merge în Ţara Pură.

6. Credinţa nu este ceva care se adaugă spiritului monden: ea este manifestarea naturii budiste a spiritului. De aceea, cel ce înţelege pe Buddha este el însuşi un Buddha; cel ce are credinţă în Buddha este el însuşi un Buddha.

Totuşi, este dificil ca cineva să descopere și să regăsească propria sa natură de Buddha; este dificil a menţine cugetul său pur în mijlocul fluxului continuu al lăcomiei, al mâniei şi al pasiunii mondene; cu toate acestea, credinţa împuternicește pe oricine să realizeze acestea.

Se spune că într-o pădure cu copaci veninoşi Eranda, numai copacii Eranda pot să crească, dar nu arborii înmiresmaţi Chandana. Este un miracol dacă un copac Chandana creşte într-o pădure Eranda. Deasemenea, în mod practic, adesea este un miracol faptul că credinţa în Buddha să se poată naşte în inima oamenilor.

Aşadar, credinţa în Buddha este numită "Credinţa fără rădăcini." Aceasta înseamnă că nu are rădăcină în mintea umană dar rădăcina credinţei își are originea în inima compătimitoare a lui Buddha.

7. Astfel, credinţa este fertilă şi sacră. Dar este dificil ca credinţa să se trezească într-o inimă indolentă. În particular, există cinci îndoieli ce se ascund în mima omului şi care caută să împiedice credinţa.

În primul rând, există îndoiala faţă de înţelepciunea lui Buddha; apoi, există îndoiala faţă de Învăţătura lui Buddha; în al treilea rând, există îndoiala faţă de cel care transmite Învăţătura lui Buddha; în al patrulea rând, există îndoiala faţă de diversele practici şi metode prin care se urmează Nobilul Drum; și în al cincelea rând, datorită unei minți arogante și nerăbdătoare, există îndoiala față de sinceritatea celor care cunosc și urmează Învăţăturile lui Buddha.

Într-adevăr, nu exista nimic mai îngrozitor decât obișnuința de a se îndoi. Îndoiala este cea care separă oamenii. Este o otravă care separă prietenii şi rupe orice legătură agreabilă cu alţii. Este un spin care irită şi răneşte; este o sabie care ucide.

Germenii credinţei au fost plantaţi cu foarte mult timp în urmă prin compasiunea lui Buddha. Când cineva are credinţă, ar trebui să înţeleagă toate acestea şi să fie plin de recunoştinţă faţă de Buddha datorită bunătăţii Sale.

N-ar trebui uitat niciodată că nu datorită proprii compasiuni s-a trezit credinţa, ci datorită compasiunii lui Buddha. El este acela care, cu mult timp în urmă, a semănat Lumina Pură a credinţei şi care a alungat bezna ignoranţei lor. Cel ce în prezent are o credinţă voioasă, a intrat în posesia unei moşteniri îndepărtate.

Chiar trăind o viaţă obişnuită, omul se poate naşte în Ţara Pură datorită credinţei trezită ca urmare a acţiunii îndelungate a compasiunii lui Buddha.

Într-adevăr, este dificil să fii născut în această lume. Este dificil a auzi Dharma; este şi mai greu a avea credinţă; de aceea, fiecare ar trebui să se străduiască să audă Învăţăturile lui Buddha.

IV
CUVINTELE LUI BUDDHA

1. "El m-a insultat, el a râs de mine, el m-a bătut." Atât timp cât cineva păstrează astfel de gânduri, propria sa mânie nu încetează.

Atât timp cât ranchiuna rămâne în inimă, rămâne şi mânia. Dar, dacă ranchiuna dispare, va dispărea şi mânia.

Dacă acoperişul este prost făcut şi plin de găuri, ploaia va curge în casă; la fel, un cuget prost exersat şi incapabil de a se controla, lasă să intre gândurile cupide.

Trândăvia este o scurtătură spre moarte; a fi sârguincios este o cale a vieţii; oamenii fără minte sunt leneși, înteleptii sunt harnici.

Fabricantul de săgeţi se străduieşte să facă săgeţi drepte; deasemenea, un om înţelept se străduieşte să-şi păstreze cugetările drepte.

Un cuget tulburat este întotdeauna în mişcare, mergând ici şi colo, şi este greu de controlat; dimpotrivă, cugetul liniştit stă în pace; aşadar, înţeleptul este cel care-şi păstrează cugetul sub control.

Care este adevăratul duşman al unui om dacă nu propriul său cuget? El este de fapt cel ce-l atrage pe drumuri rele.

Cel ce-şi apără cugetul împotriva lăcomiei, mâniei

şi greşelii se bucură de-o pace reală şi solidă.

2. A ţine discursuri frumoase fără a le pune în practică se aseamănă cu o floare fără parfum.

Parfumul unei flori nu se răspândeşte contra vântului; dar, reputaţia unui om bun se răspândeşte în lume chiar contra vântului!

Celui ce nu poate dormi i se pare lungă noaptea şi călătoria lungă celui ce este obosit; la fel, timpul iluziei şi al suferinţei i se pare lung celui care nu cunoaşte învăţătura veritabilă.

Într-o călătorie, un om ar trebui să călătorească cu un companion cu înţelepciune egală sau superioară; totuşi, ar fi mai bine să călătorească singur decât cu unul stupid.

Este mai dăunător a suporta un prieten rău şi perfid decât un animal sălbatic; animalul sălbatic poate să vă rănească corpul, dar prietenul rău vă răneşte cugetul.

Atât timp cât cineva nu-şi poate controla cugetul, nu poate să aibă vreo satisfacţie din cugetări ca acestea: "Iată fiul meu!" sau "Iată comoara mea!" Un stupid suferă din cauza unor astfel de cugetări.

Este mai bine să fii prost şi să cunoşti acest fapt, decât să fii prost şi să te crezi înţelept.

O lingură nu poate gusta mâncarea pe care o ţine. La fel, un stupid nu poate înţelege înţelepciunea unui

înţelept chiar dacă-i este asociat.

Adesea, laptele proaspăt se încheagă încet. Deasemenea, faptele rele nu aduc imediat rezultatele lor. Faptele rele sunt mai de grabă asemănătoare cărbunilor dogoritori acoperiţi de cenuşă şi care sfârșesc prin a produce un foc mare.

Este stupid cel ce aspiră către privilegii, avansări, profituri şi elogii! A-ţi dori aceste lucruri, nu-ţi aduce niciodată fericire, ci mai de grabă un surplus de suferiţă.

Un prieten bun ce vă arată erorile şi defectele voastre şi care vă reproşează faptele rele este tot atât de demn de respect ca atunci când v-ar dezvălui secretul unei comori ascunse.

3. Cel ce are plăcerea de a primi o învăţătură bună, poate dormi liniştit, deoarece cugetul îi este în felul acesta purificat.

Un dulgher încearcă să facă grinzi drepte; un fabricant de săgeţi caută să facă săgeţi bine calibrate; cel ce sapă un şanţ de irigaţie încearcă să facă a curge domol apa prin el; la fel, înţeleptul caută să-şi controleze cugetul aşa încât acesta să funcţioneze în plăcere şi adevăr.

O stâncă mare nu este tulburată de vânt; la fel, cugetul înţeleptului nu este tulburat nici de elogii, nici de insulte.

A te controla însuţi, este o victorie mai mare decât

faptul de a învinge mii de oameni într-o luptă.

A trăi o singură zi şi a auzi o învăţătură bună înseamnă mai mult decât faptul de a trăi o sută de ani fără a o cunoaşte.

Cei ce se respectă pe ei înşişi trebuie să vegheze constant pentru a nu ceda dorinţelor pământeşti. Cel puţin o dată în viaţă, fie când sunt tineri, între două vârste sau când sunt bătrâni, oamenii ar trebui să se trezească.

Lumea este un foc continuu arzând, alimentat de flăcările cupidităţii, mâniei şi ale ignoranţei; omul trebuie să fugă cât poate de repede pentru a se îndepărta de-un astfel de pericol.

Lumea este ca o bulă de aer, ca un fir al pânzei de păianjen, ea este ca un strat de jeg al unei căni murdare; omul trebuie să-şi menţină constant puritatea cugetului.

4. A evita orice rău, a căuta binele, a vă păstra cugetul pur; aceasta este esenţa Învăţăturii lui Buddha.

Răbdarea este una dintre cele mai dificile discipline; dar, pentru cel ce are răbdare victoria finală este asigurată.

Când un om este victima ranchiunii, trebuie să alunge ranchiuna; când este victima tristeţii, trebuie să alunge tristeţea şi când tinde spre cupiditate, trebuie să alunge cupiditatea. Pentru a trăi o viaţă eliberată de

egoism, omul nu trebuie să privească nimic ca aparţinându-i în mijlocul abundenţei.

A fi sănătos este un mare avantaj; a fi mulţumit cu ceea ce ai înseamnă mai mult decât a poseda mari bogăţii; a fi considerat demn de încredere este adevăratul semn al prieteniei; a obţine Iluminarea înseamnă fericirea supremă.

Când omul detestă răul, se simte liniştit şi, când încearcă cu plăcere a asculta buna învăţătură, este eliberat de teamă.

Nu fi ataşat de ceea ce-ţi place şi nu alunga ceea ce-ţi displace. Tristeţea, teama şi aservirea provin din atracţie şi din repulsie.

5. Rugina creşte pe fier şi-l distruge; la fel, răul creşte în cugetul omului şi-l distruge.

Cartea sacră care nu este citită cu sinceritate se acoperă repede cu praf; casa care nu se repară la timp se ruinează; la fel, omul care trăieşte în lâncezeală devine treptat impur.

Faptele murdare dezonorează oamenii; zgârcenia profanează un dar; aşa şi faptele rele profanează această viaţă şi pe cele următoare.

Dar impuritatea cea mai de temut este aceea a ignoranţei. Un om nu poate spera să-şi purifice nici corpul nici cugetul atât timp cât nu înlătură ignoranţa.

Este uşor a aluneca în imprudenţă, a avea un

cuget fără ruşine, a deveni obraznic ca o cioară şi a răni pe alţii, fără a avea regrete.

Este greu într-adevăr a fi umil, a respecta și a onora pe alţii, a respinge orice afecţiune, a păstra pură gândirea şi faptele şi a deveni înţelept.

Este uşor a dezvălui greşelile altora, dar este greu a recunoaşte propriile sale greşeli. Omul proclamă în gura mare păcatele altora fără a gândi, dar își ascunde propriile păcate aşa cum un trişor la jocurile de noroc ascunde zarurile false.

Cerul nu păstrează nici o urmă a vreunei păsări, a fumului sau a unei furtuni; o învăţătură rea nu aduce Iluminarea; nimic în lumea aceasta nu este statornic şi totuşi cugetul iluminat nu este niciodată tulburat.

6. Aşa cum un cavaler veghează la poarta unui castel, la fel şi omul trebuie să-şi păzească propriul cuget împotriva duşmanilor din afară şi dinăuntru şi a nu-l neglija nici un moment.

Omul este el însuşi propriul său stăpân, propria sa salvare; el trebuie să se controleze în orice împrejurare.

Primul pas spre eliberarea interioară din lanţurile şi legăturile lumii constă în a-ţi controla propriul cuget, în a înceta discuțiile zadarnice şi a fi cugetat.

Soarele face ziua strălucitoare, luna înfrumuseţează noaptea, o armură sporeşte demnitatea soldatului; la fel, ceea ce îl distinge pe cel ce caută

Iluminarea, este cugetarea liniştită.

Cel care este incapabil de a-şi păzi cele cinci simţuri: al ochilor, al urechilor, al nasului, al limbii şi al corpului şi care devine tentat de împrejurări, nu este capabil a se instrui în vederea Iluminării. Cel care își apără cu fermitate cele cinci simțuri șiâsi controlează cugetul este cel care poate să se instruiască pentru obținerea Iluminarii.

7. Dacă cineva este influenţat de atracţiile şi repulsiile sale, acesta nu poate înţelege corect semnificaţia împrejurărilor şi riscă să fie dominat de ele; cel ce este liber de atașamente înţelege corect circumstanţele şi toate lucrurile i se par noi şi pline de sens.

Fericirea urmează tristeţea şi tristeţea fericirea, dar când cineva nu mai face deosebire între fericire şi tristeţe, între bine şi rău, acesta este capabil a fi cu adevărat liber.

A se chinui din cauza viitorului şi a regreta trecutul se aseamănă cu trestiile tăiate ce se usucă.

Secretul sănătăţii corpului şi a cugetului este a nu te plânge de trecut, a nu te frământa din cauza viitorului, a nu te nelinişti dinainte, ci a trăi momentul prezent cu înţelepciune şi simplitate.

Nu te opri în trecut, nu visa viitorul, ci concentrează- ţi cugetul asupra momentului prezent.

Este un lucru bun a îndeplini bine și fără greșeală obligația prezentă: nu căuta nici a o evita, nici a o lăsa pentru mâine. Acționând în prezent, vei petrece o zi bună.

Nu există un alt ghid mai bun decât înţelepciunea şi un companion mai bun decât credinţa. Omul trebuie să se străduie a alunga bezna ignoranţei şi a suferinţei şi să caute lumina Iluminării.

Când un om îşi controlează corpul şi cugetul său, el va da dovadă de acest lucru prin fapte virtuoase. Aceasta este o datorie sacră. Credinţa va fi atunci averea lui, sinceritatea va da o dulce savoare vieţii şi faptul de a acumula merite va fi sarcina sa sacră.

În călătoria vieţii, credinţa este hrana, virtutea este un adăpost, înţelepciunea este lumina în timpul zilei şi atenţia corectă este protecţia în timpul nopţii. Dacă omul duce o viaţă pură, nimic nu-l poate distruge; dacă a învins cupiditatea, nimic nu-i poate limita libertatea.

Omul trebuie să se uite pe sine-însuşi din dragoste faţă de familia sa; trebuie să-şi uite familia din dragoste faţă de satul său; trebuie să-şi uite satul din dragoste faţă de ţara sa; din dragoste faţă de Iluminare, omul trebuie să uite totul.

Orice lucru este schimbător, orice lucru apare şi dispare: nu există pace fericită atât timp cât omul nu depăşeşte vicisitudinile vieţii şi ale morţii.

COMUNITATEA CREDINCIOȘILOR

CAPITOLUL UNU

DATORIILE CONFRERIEI

I

VIAŢA CREDINCIOȘILOR

1. Cel ce doreşte să devină discipolul meu ca un călugăr rătăcitor, trebuie să facă legământul de a abandona orice legătură directă cu familia sa, cu viaţa socială a lumii şi cu orice dependenţă faţă de avere.

Cel care a abandonat toate relaţiile sale în favoarea lui Dharma şi care nu are nici un loc de retragere nici pentru corp, nici pentru cugetul său, acela a devenit discipolul meu ca un călugăr rătăcitor.

Chiar dacă cineva calcă cu propriile-i picioare pe urmele paşilor mei şi îmbrăcând propria-mi robă, dacă cugetul îi este tulburat de dorinţă, este departe de mine. Dacă cineva este îmbrăcat ca un călugăr, dar nu acceptă învăţătura mea, acela nu mă vede.

Dar, dacă el a alungat orice dorinţă şi dacă cugetul îi rămâne pur şi liniştit, este foarte aproape de mine chiar dacă se găseşte la mii de mile depărtare. Dacă primeşte Dharma, el mă vede prin ea.

2. Cei ce sunt discipolii mei, călugări rătăcitori, trebuie să observe cele patru reguli şi să-şi bazeze toată viaţa pe acestea.

(1) Să poarte îmbrăcăminte veche abandonată.

(2) Să-şi primească hrana cerşind pomeni. (3) Căminul lor să fie locul unde-i surprinde noaptea, sub un pom sau pe o stâncă. (4) Ei folosesc numai un medicament special făcut din urina bovinelor, prevăzut de Confrerie.

Viaţa unui cerşetor constă în a rătăci din casă în casă purtând un castronaş; el nu este obligat de împrejurări sau de ispite să facă acest lucru; face astfel din proprie voinţă, ştiind că o viaţă de credinţă îl va îndepărta de iluziile vieţii, îl va ajuta să evite suferinţa şi-i va aduce Iluminarea.

Viaţa unui călugăr rătăcitor nu este o viaţă uşoară; el nu trebuie s-o întreprindă, dacă nu-şi poate păstra cugetul liber de dorinţe şi de mânie sau dacă nu-şi poate controla cugetul şi cele cinci simţuri.

3. Cel care se considera el însuşi un călugăr rătăcitor, trebuie să fie în măsură să afirme:

"Fac legământul de a îndeplini tot ceea ce este necesar unui călugăr rătăcitor. Mă voi strădui cu sinceritate să devin unul dintre ei. Voi fi recunoscător tuturor celor care mă vor ajuta cu darurile lor şi mă voi strădui să-i fac fericiţi graţie zelului meu şi vieţii mele bune."

Pentru a fi un călugăr rătăcitor, un om trebuie să se antreneze în diferite moduri: trebuie să fie sensibil la ruşine şi dezonoare, de fiecare dată când greşeşte; trebuie să-şi păstreze pure corpul, cuvintele şi cugetul,

pentru a duce o viaţă pură; trebuie să vegheze cele cinci porţi ale simţurilor; nu trebuie să piardă controlul cugetul din cauza unor plăceri trecătoare; nu trebuie să se laude pe sine şi să dispreţuiască pe alţii; nu trebuie să trândăvească sau să doarmă mult timp.

Seara trebuie să aibă un moment pentru a se aşeza în meditație, să facă apoi o scurtă plimbare înainte de a se retrage. Pentru a dormi în pace, trebuie să doarmă pe partea dreaptă cu picioarele alăturate şi ultimul gând va trebui să-i fie despre ora la care să se trezească dimineaţa următoare. Dimineaţa devreme, trebuie să aibă un alt moment pentru a se aşeza liniştit în meditație, urmat de o scurtă plimbare.

În timpul întregii zile trebuie să rămână ager, să-şi păstreze controlul corpului precum şi cel al cugetului, rezistând tuturor tentaţiilor de invidie, de mânie, de ignoranţă, de trândăvie, de neatenţie, de regret, de suspiciune şi să reziste oricărei dorinţe pământeşti.

Concentrându-şi astfel cugetul, va trebui să cultive excelenta înţelepciune şi să aspire numai la Perfecta Iluminare.

4. Dacă un călugăr rătăcitor uită şi alunecă în invidie, dă curs liber mâniei şi întreţine resentimentul, gelozia, vanitatea, orgoliul şi ipocrizia, este asemenea unei săbii cu două tăişuri acoperită cu un voal subţire.

El nu este un călugăr rătăcitor numai fiindcă poartă

zdrenţe de călugăr şi castronaşul de milostenie; nu este un călugăr rătăcitor pentru că recită cu uşurinţă textele; în acest caz, el nu va fi decât o paiaţă şi nimic altceva.

Chiar dacă aspectul lui exterior este acela al unui călugăr, dacă nu poate alunga dorinţele sale pământeşti, nu este un călugăr rătăcitor. El nu este altceva decât un copil îmbrăcat într-o robă de călugăr.

Singurii care pot fi numiţi călugări rătăcitori sunt cei capabili a se concentra şi a-şi controla cugetul, care posedă înţelepciune, cei care au înlăturat toate dorinţele pământeşti şi al căror singur scop este acela de a dobândi Iluminarea.

Un adevărat călugăr rătăcitor este hotărât a realiza Iluminarea cu riscul pierderii ultimei sale picături de sânge sau chiar dacă oasele i se transformă în praf. Astfel, cel ce se va strădui cu tot ce are el mai bun, va fi capabil să-şi atingă scopul, și va dovedi capacitatea sa de a îndeplini faptele demne rătăcitorilor.

5. Misiunea tuturor confraţilor religioşi este aceea de a răspândi lumina Învăţăturii lui Buddha. Cel religios va trebui să înveţe pe fiecare. El trebuie să-i trezească pe cei adormiţi. El trebuie să corijeze ideile greşite. Trebuie să ajute oamenii să dobândească opinii juste. El trebuie să meargă pretutindeni pentru a răspândi larg învăţătura cu riscul propriei sale vieţi.

Misiunea unui călugăr rătăcitor nu este uşoară, cel

ce aspiră la ea trebuie să îmbrace hainele lui Buddha, să se aşeze pe scaunul lui Buddha şi să intre în lăcaşul Său.

A îmbrăca hainele lui Buddha înseamnă să fii umil şi să practici cu asiduitate răbdarea; a te aşeza pe scaunul lui Buddha înseamnă a vedea toate lucrurile fără substanţă şi a nu avea ataşamente; a intra în lăcaşul lui Buddha înseamnă a împărţi marea sa compasiune atotcuprinzătoare și a avea simpatie faţă de toată lumea.

6. Cei ce doresc să răspândească în mod eficace Învăţătura lui Buddha trebuie să fie concentraţi asupra a patru lucruri: a) să fie atenţi asupra comportării personale; b) să fie atenţi la cuvintele lor, atunci când se apropie de oameni şi-i învaţă; c) să fie atenţi la motivele lor de a-i învăţa şi la scopul pe care vor să-l atingă; d) să fie preocupaţi de marea compasiune.

În primul rând, pentru a fi un bun mentor Dharma, religiosul trebuie să aibă ambele picioare bine stabilite pe pământul asiduităţii; să fie modest; să nu fie extrem sau avid de publicitate; să gândească întotdeauna la "vidul" tuturor lucrurilor şi să nu li se ataşeze. O astfel de atenţie duce la comportarea corectă.

În al doilea rând, el trebuie să-şi exerseze prudenţa faţă de oameni şi de situații; trebuie să evite oamenii care duc o viață rea sau pe cei care deţin autoritate; trebuie să evite femeile; trebuie să se apropie

de oameni cu prietenie; trebuie întotdeauna să-şi amintească faptul că orice lucru provine din combinarea cauzelor şi a condiţiilor. El nu trebuie să blameze oamenii, nici să-i insulte, nici să-i critice sau să-i elogieze.

În al treilea rând, el trebuie să-şi păstreze cugetul în pace, considerând pe Buddha ca pe un părinte spiritual, considerând pe ceilalţi călugări rătăcitori, care înaintează pe drumul Iluminării, ca pe proprii săi mentori şi privind lumea întreagă cu o mare compasiune. Deci, el trebuie să-i înveţe pe toţi în mod egal.

În al patrulea rând, religiosul trebuie să-şi desfăşoare cugetul de compasiune până la cel mai înalt grad, aşa cum face Buddha; et trebuie să-şi dirijeze cugetul de compasiune în mod cu totul special spre cei ce nu ştiu suficient să aspire către Iluminare; trebuie să le hrănească dorinţa de a aspira către Iluminare și să le suscite interesul prin eforturi generoase.

II
DRUMUL ADEPȚILOR LAICI

1. Aşa cum a fost explicat mai înainte, pentru a deveni un discipol al lui Buddha, omul trebuie să creadă în cele Trei Comori: Buddha, Dharma şi Saṅgha.

Pentru ca cineva să devină adept laic trebuie să aibă o încredere de nezduncinat în Buddha, trebuie să creadă în Învățătura Sa, în Dharma, să studieze şi să pună în practică preceptele şi, în sfârşit, să prețuiască Confreria, Saṅgha.

Adepții laici trebuie să urmeze cele cinci precepte: să nu ucidă, să nu fure, să nu comită adulter, să nu mintă, să nu înşele şi să nu facă uz de substanțe intoxicante.

Discipolii lui Buddha nu trebuie numai să creadă în cele Trei Comori și să păstreze cele cinci precepte numai pentru ei, dar în măsura posibilităţii lor, ei trebuie să-i ajute pe alţii să le urmeze, în special pe rude şi prieteni, străduindu-se să trezească în ei credinţa neclintită în Buddha, Dharma şi Saṅgha cu scopul ca, la rândul lor, ei să participe la marea compasiune a lui Buddha.

Adepții laici trebuie să-şi amintească întotdeauna faptul că scopul pentru care ei cred în cele Trei Comori şi pentru care urmează cele cinci precepte este acela de a obţine în final Iluminarea. Deşi trăiesc într-o lume

de dorinţe, ei trebuie să evite a li se ataşa.

Adepții laici trebuie să ţină în minte faptul că, mai devreme sau mai târziu vor fi obligaţi să se despartă de părinţii şi familiile lor; deci, ei nu trebuie să se ataşeze lucrurilor acestei vieţi, dar trebuie să-şi poarte cugetul spre lumea Iluminării, unde nimic nu dispare.

2. Dacă adepții laici au o credinţă profundă și neclintită în Învăţătura lui Buddha, ei vor realiza în cugetul lor fericirea paşnică şi netulburată ce va radia asupra tuturor acelora ce-i înconjoară reflectându-se înapoi pe ei înșiși.

Acest cuget de credinţă este pur şi calm, întotdeauna răbdător şi curajos; el nu caută ceartă şi nu cauzează suferinţe altora; dimpotrivă, conservă în cugetul discipolilor amintirea celor Trei Comori: Buddha, Dharma şi Saṅgha. Astfel, fericirea se trezeşte spontan în cugetul lor şi strălucirea Iluminării poate să se răspândească pretutindeni.

Graţie acestei credinţe, ei rămân la pieptul lui Buddha; ei se îndepărtează de egoism şi de atașamentul față de posesiunile lor. Prin urmare, nu le este teamă de viaţa cotidiană, nici de critici.

Încredinţaţi fiind că se vor naște în Ţara lui Buddha, nu se tem de moartea lor viitoare. Încredinţându-se în autenticitatea şi sfinţenia învăţăturii, ei pot să-şi exprime credinţa în mod liber şi fără teamă.

După ce cugetul li s-au umplut cu compasiune, ei nu vor face deosebire între oameni, dar îi vor trata pe toţi cu egalitate. Apoi, cugetul lor fiind independent de dorinţe şi de repulsie, vor îndeplini orice faptă bună cu neprihănire, echitate şi bucurie.

Dacă viaţa le este adversă sau favorabilă, nu influențează cu nimic creşterea credinţei. Dacă ţin la umilinţă, dacă respectă Învăţătura lui Buddha, dacă sunt consistenți în vorbă și acțiuni, dacă sunt ghidaţi de înţelepciune, dacă cugetele lor sunt neclintite ca un munte, ei vor progresa ferm pe drumul Iluminării.

Chair dacă sunt forţaţi să trăiască în situații dificile şi printre oameni cu cugetul corupt, dacă îndrăgesc credinţa lui Buddha, ei îi vor putea conduce întotdeauna spre fapte mai bune.

3. Prin urmare, primul lucru pe care o persoană trebuie să-l dorească este acela de a asculta Învăţătura lui Buddha.

Dacă, pentru a obţine Iluminarea, cineva este sfătuit să treacă prin foc, atunci el va trebui să fie dispus să treacă printr-un astfel de foc.

Fiindcă, pentru persoana ce trece prin mijlocul lumii pline de foc, auzirea numelui lui Buddha este salvarea ei.

Cei ce trebuie să urmeze Învăţătura lui Buddha nu trebuie să fie egoişti şi capricioşi, dar trebuie să întreţină

sentimente de bunăvoinţă faţă de toată lumea fără deosebire. Ei trebuie să respecte pe cei demni de respect, să-i servească pe cei demni a fi serviţi şi să-i trateze pe toţi cu aceeaşi amabilitate.

Astfel, adepții laici trebuie să înceapă a-şi exersa cugetul fără a fi tulburaţi de acţiunile altora. În modul acesta ei vor primi Învăţătura lui Buddha şi o vor pune în practică fără a invidia pe alţii, fără a fi influenţaţi de alţii și fără a lua în seamă alte căi.

Cei ce nu se încred în Învăţătura lui Buddha au o viziune îngustă şi, prin urmare, un cuget tulbure. Însă cei ce se încred în Învăţătura lui Buddha se lasă în grija marii sale înţelepciuni şi a marii sale compasiuni atotcuprinzătoare şi, în această credinţă, ei nu sunt tulburaţi de fleacuri.

4. Cei ce ascultă şi primesc Învăţătura lui Buddha ştiu că viaţa lor este temporară şi că, corpul nu este decât un agregat de suferinţe şi cauza oricărui rău; ştiind acestea, ei nu i se ataşează.

În acelaşi timp, ei nu neglijează a purta grija cuvenită propriului lor corp. Nu datorită plăcerilor, ci fiindcă propriul corp le este necesar în realizarea înţelepciunii şi a misiunii de a explica altora drumul de urmat.

Dacă nu-şi poartă grijă corpului, ei nu vor putea trăi mult timp. Dacă nu trăiesc mult timp, ei nu vor putea

practica în mod personal Învâţătura, nici a o transmite altora.

Dacă un om doreşte să traverseze un fluviu, trebuie să poarte grijă plutei sale. Dacă are de făcut o lungă călătorie, trebuie să poarte grijă calului. La fel, cel ce aspiră să obţină Iluminarea trebuie să-și poarte grijă corpului.

Discipolii lui Buddha trebuie să îmbrace îmbrăcăminte, pentru a le proteja corpul de variaţiile frigului şi ale căldurii, pentru a le acoperi părţile private, dar nu pentru a-l decora.

Trebuie să mănânce pentru a-şi hrăni corpul astfel încât să poată asculta, primi şi explica Învăţătura, dar nu vor mânca numai din plăcere.

Ei trebuie să locuiască în lăcaşul Iluminării pentru a fi apăraţi de asalturile pasiunilor pământeşti şi de furtunile învăţăturilor rele. Folosesc casele pentru destinaţia lor adevărată, și nu pentru orgoliul sau scopul de a disimula practicile lor egoiste.

Astfel, ei trebuie să evalueze toate lucrurile şi să nu le folosească decât în funcție de relația cu Iluminărea şi Învăţătura. Ei nu li se ataşează din egoism, ci le folosesc numai pentru a transmite altora învăţătura.

Aşadar, cugetul lor va trebui să rămână întotdeauna la învățătură chiar când trăiesc în mijlocul familiei. Ei trebuie să aibă grijă de aceasta cu înţelepciune şi afecţiune, căutând diferitele mijloace de

a le trezi în cugete credinţa.

5. Adepții laici ai Confreriei lui Buddha (Saṅgha) trebuie să gândească în fiecare zi următoarele: cum să-şi servească părinţii, cum să trăiască cu soţia şi copiii, cum să se autocontroleze şi cum să-l servească pe Buddha.

Pentru a-şi servi cât mai bine părinţii, ei trebuie să înveţe afecţiunea faţă de toate fiinţele în viaţă. Pentru a trăi cu soţia şi copiii, trebuie să abandoneze orice dorinţă şi orice gândire de confort egoist.

Ascultând muzica vieţii de familie, ei nu trebuie să uite muzica mult mai dulce a Învăţăturii; trăind în adăpostul căminului lor, trebuie să gândească frecvent la adăpostul practicii lor religioase, unde înţelepţii găsesc refugiu împotriva oricărei impurităţi şi a oricărei nelinişti.

Când dau daruri, adepții laicii trebuie să alunge once lăcomie din cugetul lor; când sunt în mijlocul mulţimii, cugetul trebuie să le rămână în compania înţelepţilor; când întâmpină nenorocirea, ei trebuie să-şi păstreze cugetul calm şi detaşat de obstacole.

Refugiindu-se în Buddha, el trebuie să aspire la înţelepciunea Sa.

Refugiindu-se în Dharma, ei trebuie să aspire a realiza adevărul lui, care este ca un ocean de înţelepciune.

Refugiindu-se în Saṅgha, trebuie să aspire a împărţi pacea confreriei, fără a fi împiedecați de interesele lor personale.

Când se îmbracă, ei nu trebuie să uite a-şi pune de asemenea îmbrăcămintea binelui şi a umilinţei.

Când doresc a se destinde, trebuie să aspire a-şi descărca cugetul de orice invidie, de orice dorinţă şi de orice iluzie.

Când se străduiesc a urca un drum anevoios, ei trebuie să-l considere ca drum al Iluminării, care-i conduce deasupra lumii iluziilor. Când urmează un drum cu uşurinţă, trebuie să profite de facilitatea sa pentru a face mai mari progrese spre starea Buddha.

Când văd un pod, ei trebuie să dorească construirea unui pod al învăţăturii pentru ca toată lumea să-l poată trece.

Când întâlnesc un om nefericit, ei trebuie să deplângă durerea acestei lumi în continuă schimbare.

Când văd un om plin de dorinţe, ei trebuie să aspire profund a se elibera de iluziile acestei vieţi şi a obţine bogăţiile autentice ale Iluminării.

Ei trebuie să fie cu ochii în patru, când văd mâncăruri gustoase. Când văd mâncăruri dezgustătoare, ei trebuie să dorească faptul ca aviditatea să nu se reîntoarcă niciodată.

Vara, când căldura este mare, ei trebuie să aspire a abandona arşița dorinţelor pământeşti şi a câştiga

prospeţimea Iluminării. Iarna, când frigul este insuportabil, ei trebuie să se gândească la căldura marii compasiuni a lui Buddha.

Atunci când recită texte sacre, trebuie să se decidă a nu le uita şi să pună învăţăturile lor în practică.

Când se gândesc la Buddha, ei trebuie să dorească profund a avea aceeaşi privire ca a Lui.

Noaptea, când adorm, ei trebuie să dorească faptul ca propriul corp, gura şi inima lor să fie purificate şi reîmprospătate. Dimineaţa, când se trezesc, prima lor dorinţă trebuie să fie ca propriul cuget să le fie limpede în tot cursul zilei pentru a înţelege clar toate lucrurile.

6. Cei ce urmează Învăţătura lui Buddha, pentru că înţeleg că orice lucru este caracterizat prin vacuitate, nu mai dispreţuiesc lucrurile ce intră în componenţa vieţii omului, dar ei le primesc pentru ceea ce sunt şi se străduiesc a le transforma în unelte pentru obținerea Iluminării.

Ei nu trebuie să gândească faptul că lumea vieţii umane nu are sens şi că este plină de confuzie, pe când lumea Iluminării este plină de sens şi pace! Mai de grabă, ei trebuie să înţeleagă calea spre Iluminare cu ajutorul oricărui lucru din această lume.

Cel ce priveşte lumea cu ochi mici şi tulburi de ignoranţă o va vedea plină de erori; dar dac-o priveşte cu limpezimea înţelepciunii, el o va vedea ca pe o lume

a Iluminării însăşi.

Adevărul este că nu există decât o singură lume, nu două: una absurdă şi alta plină de sens, una bună şi alta rea. De fapt, deosebirea există numai în cugetul oamenilor, datorită gândirii lor discriminatoare.

Dacă ei se pot debarasa de judecata lor discriminatoare şi-şi pot păstra cugetul pur cu lumina înţelepciunii, atunci ei nu vor vedea decât o singură lume în care fiecare lucru are un sens.

7. Cei ce cred în Buddha gustă în toate lucrurile această puritate universală a unităţii, resimt în cugetul lor compasiune pentru toţi şi au o atitudine umilă pentru a servi pe oricine.

Aşadar, ei trebuie să-şi curețe cugetul de orice orgoliu şi să îndrăgească sensul umilinţei, al curtuoaziei şi al serviciului. Cugetul lor trebuie să fie ca un sol fertil care hrăneşte pe oricine fără parţialitate, care serveşte fără a se plânge, care îndură cu răbdare, care este întotdeauna zelos şi găseşte bucuria supremă în serviciul făcut tuturor nefericiţilor, plantându-le în cuget seminţele învăţăturii lui Buddha.

Astfel, cugetul care are compasiune faţă de nenorociţi, devine o mamă pentru toţi oamenii, onorează pe toți, îi consideră pe toți ca pe niște prieteni personali și îi respectă pe toţi ca pe nişte părinţi.

Chiar dacă mii de oameni urăsc şi disprețuiesc pe

adepții lui Buddha, ei nu pot face nici un rău pentru că răul făcut va fi asemenea unei picături de otravă dizolvată în apa unui imens ocean.

8. Adeptul laic se va bucura de fericirea sa, obişnuindu-se cu amintirea, cu cugetarea şi recunoştinţa. El va înţelege faptul că credinţa sa este compasiunea însăşi a lui Buddha şi aceasta i-a fost oferită de către Buddha.

Noroiul pasiunilor pământeşti nu produce seminţe de credinţă; dar, graţie compasiunii lui Buddha, ele pot fi plantate și ele vor purifica cugetele până ce oamenii vor ajunge să creadă în Buddha.

Pomul înmiresmat Candana nu poate creşte într-o pădure de copaci Eranda. În acelaşi fel semințele credinţei lui Buddha nu se pot fi găsite la sânul iluziei.

Cu toate acestea, floarea bucuriei înfloreşte acolo; prin urmare, noi trebuie să concludem că, dacă această floare se găseşte la sânul iluziei, rădăcinile ei sunt altundeva, și anume, în inima lui Buddha.

Dacă un adept laic este purtat de Ego-ul său, el va deveni gelos, invidios, duşmănos şi răutăcios, deoarece cugetul îi va fi plin de invidie, mânie şi îngâmfare stupidă. Dar dacă se întoarce spre Buddha, el îl va servi pe Buddha într-o măsură mai mare decât menţionat mai sus. Într-adevăr, aceasta depăşeşte orice expresie.

III
GHID PRACTIC PENTRU UN MOD DE VIAȚĂ CORECT

1. E greșit a gândi că nenorocirile vin dinspre est sau vest; ele se nasc în cugetul nostru. Aşadar, este o prostie ca omul să se apere contra nenorocirilor lumii externe, fără a-şi controla propriul cuget.

Există un obicei transmis din generaţie în generaţie din timpuri străvechi, pe care oamenii simpli îl practică încă. Când se trezesc dimineaţa, îşi spală mai întâi faţa îşi clătesc gura, apoi se înclină în cele şase direcții: spre est, vest, sud, nord, sus şi jos, dorind să nu le vină nici-o nenorocire din nici o direcţie, aşa încât să poată avea o zi liniştită.

Însă acest lucru este diferit în Învăţătura lui Buddha. Buddha ne învaţă că trebuie să respectăm cele şase direcţii ale Adevărului şi, ca urmare, noi trebuie să ne conducem înţelept și virtuos şi în felul acesta să îndepărtăm orice rău.

Pentru a veghea porţile celor şase direcții, oamenii trebuie să îndepărteze corupţia "celor patru fapte", să controleze cele "patru intenţii rele" şi să astupe "cele şase găuri" care cauzează pierderea posesiunilor.

Prin cele "patru fapte" se înţelege: uciderea, furtul, comiterea adulterului şi faptul de a înşela. Cele "patru intenţii rele" sunt: lăcomia, mânia, prostia şi teama. Cele

"şase găuri", care cauzează pierderea posesiunilor sunt: băuturile alcoolice şi faptul de a deveni neserios, faptul de a ieşi noaptea târziu şi a-ţi pierde mintea în frivolităţi, faptul de a-ţi dedica timpul muzicii și teatrului, vagabondajul, faptul de a te asocia cu companioni răi şi, în sfârşit, faptul de a-ţi neglija datoriile.

După îndepărtarea acestor patru pervertiri, după alungarea acestor patru tendinţe rele ale cugetului şi după astuparea acestor şase găuri ale risipei, discipolii lui Buddha se înclină spre cele şase direcţii ale Adevărului.

Și care sunt cele șase direcții? Ele sunt: est, este pentru calea părinţilor şi a copilului; sud, pentru calea mentorului și a elevului : vest, pentru calea soțului și a soției ; nord, pentru calea calea prietenilor: jos, pentru calea calea stăpânului și a servitorului și sus, pentru calea celor care sunt în servicul predicatorilor.

În primul rând calea părinţilor şi a copilului în direcția estului; copilul trebuie să îndeplinească cinci sarcini. El trebuie să aibă grijă de părinți, să muncească în interesul lor, să respecte genealogia familială, să ia în primire moștenirea și să cintească memoria strămoșilor.

În schimb părinții trebuie să se achite de cinci datorii față de copil. Ei trebuie să-l feresască de rău, să fie un exemplu bun pentru el, să-i asigure o bună educație și o bună căsătorie și să-i ofere moștenirea familiei la momentul potrivit. Dacă părinții și copii

urmează aceste cinci reguli, calea în direcția estului se va face în liniște și pace.

Apoi, calea mentorului și a elevului în direcția sudului; elevul trebuie să se ridice în picioare la sosirea mentorului, să fie atent la exigențele lui, să-l asculte și să-i urmeze sfaturile, să nu neglijeze să-i ofere cadouri și să-i asculte cu respect învățăturile.

La rândul său, mentorul trebuie să-și ghideze elevul prin exemplul personal având o comportare corectă, să-i transmită toate învățăturile acumulate, să-l ajute a nu uita tot ceee ce a învățat și de a-i prepara calea pentru ca elevul să primească toate elogiile, beneficiile și respectul care i se cuvin oriunde s-ar duce. În felul acesta calea mentorului și a elevului in direcția sudului se va face în liniște și pace.

Pentru calea soțului și a soției în direcția vestului, soțul trebuie să-și trateze soția cu respect, curtoazie și fidelitate, să-i încredințeze luarea deciziilor și să-i ofere cadouri. Soția va trebui să se achite de sarcinile care i se cuvin, să fie atentă la nevoile membrilor familiei, să fie fidelă soțului, să asigure protecția și prosperitatea avutului familiei. În felul acesta calea soțului și a soției in direcția vestului se va face în liniște și pace.

Apoi, calea în direcția nordului, calea prietenilor, cărora trebuie să le procure cea ce le lipsește, să le vorbească cu îngăduință, să lucreze în folosul lor, întotdeauna plin de bunăvoință și sinceritate. Trebuie să facă tot posibilul pentru a evita îndepărtarea lor de pe

drumul cel bun, a proteja bunurile lor în cazul contrar, a-i asculta când au probleme și a-i ajuta în caz de dificultate și la nevoie să-și ofere ajutorul, familiilor lor. În felul acesta calea prietenilor in direcția nordului se va face în liniște și pace.

Apoi, pentru calea stăpânului și a servitorului, în direcția de jos, stăpânul trebuie să respecte cinci lucruri în relațiile lui cu servitorii: să distribuie sarcinile în funcție de capacitățile fiecăruia, să le acorde un salariu satisfăcător și asistență medicală când sunt bolnavi, să împartă cu ei lucrurile plăcute și să le acorde timp de odihnă.

În schimb sevitorul trebuie să urmeze următoarele reguli: dimineața, trebuie să se scoale înaintea stăpânului iar seara să se culce după ce acesta s-a dus la culcare, să fie întotdeauna cinstit, să ducă la bun sfârșit sarcinile încredințate și să nu dezonoreze buna reputație a stăpânului. În felul acesta calea stăpânului și a servitorului, calea în direcția de jos se va face în liniște și pace.

În ceea ce privește calea din direcția de sus, calea celor care sunt în servicul predicatorilor, ei trebuie să-i trateze pe aceștia cu cel mai mare respect, atât din punct de vedere al corpului și al cuvântului precum și pe plan spiritual. Predicatorii trebuie primiți cu curtozie și ofrande iar învățăturile lor trebuie ascultate cu respect.

În schimb, cel care predică învățăturile trebuie să respingă răul, să cultive binele, să se arate plin de

compasiune, să predice normele morale și să se asigure de asimilarea învățăturilor și obținerea păcii interioare de către credincioși. În felul acesta calea de a servi pe cei care predică învățăturile, calea în direcția de sus, se va face în liniște și pace.

Cel care se înclină în cele şase direcţii nu procedează astfel pentru a alunga nenorocirile exterioare. El procedează astfel pentru a fi vigilent, pentru a preveni relele ce s-ar putea naşte în propriul său cuget.

2. Un om trebuie să recunoască printre cunoştinţele sale pe cei cu care trebuie să se asocieze şi cei cu care nu trebuie.

Cei cu care nu trebuie să se asocieze sunt cei lacomi, guralivi, măgulitori şi risipitori.

Cei cu care trebuie să se asocieze sunt cei care ajută pe alţii, cei ce doresc a împărţi atât bucuriile cât şi suferinţele, cei ce dau sfaturi bune şi care au o inimă prietenoasă.

Un bun prieten, cel cu care se poate asocia cu toată siguranţa, va rămâne întotdeauna pe drumul drept; el se va preocupa discret de fericirea prietenului său; el îl va consola în cazul unei suferinţe şi-i va oferi o mână de ajutor la nevoie; el îi va păstra secretele şi-i va da sfaturi bune.

Este foarte dificil să găseşti un asemenea prieten

pentru că, în primul rând, trebuie să te străduieşti tu însuţi să fii un astfel de prieten. Aşa cum soarele încălzeşte pământul fertil, la fel un bun prieten străluceşte în societate datorită faptelor sale bune.

3. Va fi imposibil unui fiu să-şi răsplătească părinţii pentru bunătatea lor plină de afecţiune, chiar dacă ar putea să-şi ducă tatăl pe umărul drept şi mama pe umărul stâng pentru o perioadă lungă de o sută de ani.

Şi chiar dacă ar putea să-i îmbăieze în balsamuri înmiresmate timp de-o sută de ani, dacă ar putea să-i servească asemenea unui fiu ideal, dacă ar putea să le câştige un regat, dacă ar putea să le dea toate bagăţiile din lume, el nu va fi capabil să-i răsplătească suficient pentru marea obligație de recunoştinţă, pe care le-o datorează.

Dar, dacă îşi conduce părinţii spre Buddha şi dacă le explică învăţăturile Sale, dacă-i convinge să părăsească un drum rău şi să urmeze unul adevărat, dacă-i convinge să abandoneze orice aviditate şi să se bucure de practica ofrandei, atunci el va face mai mult decât a-și plăti datoria.

4. Familia este locul unde cugetele sunt în cel mai strâns contact unele cu altele. Dacă aceste cugete se iubesc, căminul va fi la fel de fericit ca o grădină cu flori. Dar dacă aceste cugete se îndepărtează de armonia normală, acest fapt se aseamănă cu o vijelie care face

ravagii în grădină.

Dacă în interiorul familiei se naşte discordia, unul nu trebuie să-i condamne pe ceilalţi, dar trebuie să-şi examineze propriul cuget şi să urmeze drumul drept.

5. Era o dată un om cu o credinţă profundă. Tatăl său muri, când el era tânăr. Trăi fericit cu mama sa, apoi se căsători.

La început, toată familia trăi fericită, apoi din cauza unei mici neînţelegeri, soţia şi soacra ajunseră să se deteste. Această antipatie crescu până când, în final, mama părăsi tînărul cuplu pentru a trăi singură.

După plecarea soacrei, se născu un fiu al tânărului cuplu. Un zvon ajunse la soacră, cum că tânăra soţie ar .fi zis: "Soacra mea m-a supărat întotdeauna şi, atât timp cât a trăit cu noi, nu ni s-a întâmplat nimic agreabil; dar îndată ce a plecat, am avut acest fericit eveniment."

Acest zvon o supără pe soacră, care strigă: "Dacă mama soţului este alungată din casă şi se întâmplă un eveniment fericit, înseamnă o bucurie? Judecata dreaptă trebuie să fi dispărut din lume!"

Apoi mai strigă: "Acum, noi trebuie să celebrăm funeraliile acestei « judecăţi drepte »!" Ca o femeie smintită, merse la cimitir pentru a celebra înmormântarea.

Zeul Indra, auzind acest incident, apăru în faţa femeii şi încercă să discute cu ea, dar în zadar. Atunci

Indra îi zise: "Dacă aşa stau lucrurile, eu trebuie să ard copilul și pe mama sa, s-o omor. Acest lucru te satisface?"

Auzind aceasta, soacra îşi dădu seama de greşeală, se scuză pentru mânia sa şi-l rugă pe Indra să cruţe viaţa copilului şi a mamei. În acelaşi timp, tânăra soţie şi soţul ei îşi dădură seama de nedreptatea lor faţă de bătrână şi merseră la cimitir s-o caute. Zeul Indra îi împăcă şi apoi aceştia trăiră ca o familie fericită.

Judecata dreaptă nu este niciodată pierdută de cineva pentru totdeauna, numai dacă respectivul vrea să se debaraseze de ea. Câteodată ea pare a fi dispărut, dar de fapt nu dispare niciodată. Când pare a fi dispărut, acest fapt se întâmplă pentru că cineva pierde justeţea propriului său cuget.

Cugetele discordante duc deseori la dezastru. O neînţelegere banală poate avea drept urmare o mare nenorocire. În mod special trebuie avut grijă să nu se întâmple acest fapt în viaţa de familie.

6. În viaţa de familie, problema cheltuielilor zilnice trebuie să fie examinată cu cea mai mare grijă. Fiecare membru trebuie să muncească din greu asemenea furnicilor harnice şi albinelor active. Nimeni nu trebuie să trăiască din munca altora sau să aştepte generozitatea lor.

Pe de altă parte, omul nu trebuie să considere că

ceea ce a câştigat este în totalitate bunul său. El trebuie să împartă cu ceilalţi; trebuie să pună deoparte pentru anumite eventualităţi, trebuie să pună deoparte pentru necesităţile Confreriei; de asemenea, o parte trebuie să fie dedicată mentorilor religioşi.

Omul trebuie să-şi amintească faptul că nimic în lume nu poate fi numit în exclusivitate "al meu". Bunurile ce parvin unui om, îi revin datorită unei combinaţii de cauze şi de condiţii; ceea ce-i revine poate fi păstrat numai temporar, întrucât omul nu trebuie să-l folosească în mod egoist sau pentru scopuri nedemne.

7. Când Shyamavati, prima regină a regelui Udayana, oferi lui Ananda cinci sute de veşminte, Ananda le primi cu o mare satisfacţie.

Fiind informat de acest fapt, regele suspectă pe Ananda de necinste, merse la el şi-l întrebă ce avea de gând să facă cu cele cinci sute de veşminte.

Ananda a răspuns: "Oh, Rege! Mulţi dintre fraţi sunt în zdrenţe; voi distribui veşmintele printre fraţi."

"Ce veţi face cu veşmintele vechi? "
"Noi le vom face cuverturi pentru paturi."
"Ce veţi face cu cuverturile vechi? "
"Le vom face fețe de pernă."
"Ce veţi face cu vechile fețe de pernă? "
"Noi le vom transforma în preşuri."
"Ce veţi face cu preşurile vechi? "

"Le vom face ştergătoare."

"Ce veţi face voi cu ştergătoarele vechi? "

"Le vom folosi drept măturі."

"Ce veţi face cu măturile vechi?"

"Maiestate, noi le desfacem în bucăţi, le amestecăm cu noroi și folosim acest noroi pentru a tencui pereţii caselor."

Fiecare obiect ce ne este încredinţat trebuie să fie folosit cu grjă pentru un anume lucru folositor, pentru că nu este "al nostru" și ne este încredinţat numai temporar.

8. Legătura dintre soţ şi soţie n-a fost instituită numai pentru comoditatea lor. Ea are o semnificaţie mai profundă decât simpla asociere de două corpuri fizice într-o casă. Soţul şi soţia trebuie să profite de intimitatea asocierii lor pentru a se ajuta reciproc să-şi cultive spiritul în Sfânta Învăţătură.

Un cuplu de bătrâni, numit "cuplu ideal", veni într-o zi în faţa lui Buddha şi zise: "Stăpâne, noi ne-am căsătorit după ce ne-am cunoscut în copilărie şi n-a fost niciodată vreun nor care să ne întunece fericirea. Spune-ne, te rugăm, cum ne-am putea recăsători în următoarea noastră viaţă?"

Buddha le dădu acest înţelept răspuns: "Dacă voi amândoi aveţi aceeaşi credinţă, dacă amândoi aţi primit Învăţătura în aceeaşi manieră şi dacă aveţi aceeaşi înţelepciune, atunci veţi avea acelaşi cuget în

următoarea naştere."

9. Pe drumul Iluminării nu există deosebire de sex. Dacă o femeie posedă un spirit ce caută Iluminarea, ea va deveni o eroină a Adevăratului Drum.

Mallika, fiica regelui Prasenajit şi soţia regelui Ayodhya a fost o astfel de eroină. Ea avea o mare încredere în învăţătura Binefăcătorului şi a făcut în prezenţa Sa următoarele zece legăminte:

"Stăpâne, până când obţin Iluminarea, eu nu voi încălca preceptele sacre; nu voi fi arogantă cu oamenii mai în vârstă decât mine; nu mă voi supăra cu nimeni."

"Nu voi fi geloasă pe alţii şi nu le voi invidia posesiunile; nu voi fi egoistă nici în cuget, nici în posesiunile mele; voi încerca să-i fac pe săraci fericiţi cu lucrurile pe care le primesc şi pe care nu doresc să le acumulez pentru mine însumi."

"Îi voi primi pe toţi oamenii cu curtoazie şi le voi da tuturor ceea ce au nevoie: le voi vorbi cu amabilitate. Voi ţine seama de situaţia lor şi nu de ceea ce-mi place; voi încerca să le fac bine fără părtinire."

"Dacă voi vedea pe alţii în singurătate, în închisoare sau suferind de boală ori de alte necazuri, voi încerca să-i salvez şi să-i fac fericiţi, explicându-le cauzele şi legile."

"Dacă voi vedea pe unii prinzând animale vii, fiind cruzi sau încălcând anumite reguli, îi voi pedepsi, dacă

merită o pedeapsă, sau îi voi învăţa, dacă merită a fi învăţaţi, apoi mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în putere să le corijez greşelile."

"Nu voi uita să ascult învăţătura corectă, ştiind că, dacă cineva neglijează învăţătura corectă, se îndepărtează de adevărul ce se găseşte pretutindeni şi astfel, eşuează în căutarea ţărmului Iluminării."

După aceea, ea a făcut următoarele promisiuni de a salva pe cei săraci: "În primul rând, voi face totul ca omenii să fie în pace. Cred că această dorinţă, în orice viaţă pe care-o voi primi de azi înainte, va fi rădăcina binelui ce va deveni înţelepciunea unei bune învăţături.

În al doilea rând, după ce voi fi primit înţelepciunea bunei învaţături, voi învăţa pe toţi oamenii fără a mă obosi. În al treilea rând, voi apăra învătătura adevărată chiar cu sacrificiul propriului meu corp, cu sacrificiul vieţii mele sau al posesiunilor mele."

Adevăratul sens al unei vieţi de familie este ocazia de a se încuraja şi ajuta reciproc pe drumul Iluminării. Chiar și o femeie poate deveni un discipol al lui Buddha tot atât de mare ca Mallika, dacă ea are aceeaşi dorinţă de a căuta Iluminarea şi dacă face aceleaşi legăminte şi promisiuni.

CAPITOLUL DOI

CONSTRUIREA ȚĂRII LUI BUDDHA

I

ARMONIA CONFRERIEI

1. Să ne imaginăm un deşert cufundat total în întuneric și ale cărui numeroase viețuitoare rătăcesc orbeşte.

Fireşte, ele vor fi speriate şi se vor îmbulzi fără a se recunoaşte. Fiecare este singur, fiecare rătăceşte neîncetat în solitudine. Într-adevăr, aceasta este o situaţie compătimitoare.

Apoi, să ne imaginăm că deodată apare un om superior, ţinând o torţă în mână. Totul se luminează şi se clarifică.

Fiinţele, care până acum bâjbâiau în întuneric, se ridică şi privesc în jurul lor cu mare ușurare recunoscându-se unul pe celălat împărtășind cu bucurie compania lor.

Prin deşert se înțelege o lume a vieții omenești care zace in întunericul ignoranţei. Cei ce n-au în cugetul lor lumina înţelepciunii, rătăcesc în solitudine şi aprehensiune. Ei se nasc şi mor în solitudine. Ei nu ştiu să se recunoască şi să trăiască în armonie şi firesc, sunt în aprehensiune şi disperare.

Omul superior care ține torţa este forma umană a lui Buddha, care prin înţelepciunea şi compasiunea Sa

lumineazǎ lumea.

Iluminaţi de această lumină, oamenii se găsesc atât pe ei înşişi cât şi pe ceilalţi. Ei pot stabili cu bucurie o comunitate umană şi relaţii armonioase.

Mii şi mii de persoane pot trăi împreună, dar ele nu constituie o comunitate, atât timp cât nu se cunosc reciproc și nu au simpatie unii față de ceilalți.

Într-o comunitate adevărată sclipeşte încrederea şi înţelepciunea. Membrii se cunosc, au încredere unii în alţii şi trăiesc în armonie.

De fapt, armonia este viaţa însăşi și ţelul real al oricărei comunităţi sau organizații adevărate.

2. Dar, există trei feluri de asociaţii. În primul rând, sunt cele ce se întemeiază pe baza puterii, bogăţiei sau autorității marilor lor conducători.

În al doilea rând sunt cele în care oamenii sunt reuniţi prin convenienţa membrilor. Astfel de asociații există atât timp cât membrii lor sunt de acord între ei şi nu se ceartă.

În al treilea rând, sunt comunităţile de valoare, formate în jurul unei învăţături valoroase şi care plasează armonia ca principiu de bază al existenţei lor.

Bineînţeles, dintre aceste trei feluri de grupări, numai a treia este adevărată. Toţi membrii ei trăiesc aici în acelaşi cuget din care înfloresc unitatea şi diversele virtuţi, dând astfel naştere păcii, bucuriei, satisfacţiei şi

fericirii.

Perfecta Iluminare este ca ploaia care, căzând peste un munte, formează pârâuri, râuri, apoi un mare fluviu pentru ca în final să se verse în ocean.

Ploaia învăţăturii se răspândeşte asupra tuturor oamenilor de orice condiţie socială şi în toate împrejurările. Cei ce se încred în ea se reunesc în mici grupuri, în asociaţii, în comunităţi şi se regăsesc în final în marele ocean al perfectei Iluminări.

Pentru a se organiza într-o comunitate armonioasă, cugetele acestor oameni se unesc la fel ca laptele cu apa.

Astfel, învăţătura veritabilă este baza fundamentală a unei perfecte comunităţi; ea este lumina ce permite tuturor a se recunoaşte unii pe alţii, a se adapta unii cu alţii şi a face să dispară greutăţile din gândirea lor.

Aşadar, organizaţia ce se întemeiază pe învăţăturile perfecte ale lui Buddha poate fi numită Confrerie (Saṅgha).

Membrii săi trebuie să se încurajeze reciproc, să respecte aceste învăţături şi se le exerseze într-un mod corespunzător. Astfel, Confreria lui Buddha, care este aptă să includă toţi oamenii, se compune în realitate din toți cei ce posedă aceeaşi credinţă.

3. În Confreria lui Buddha există două feluri de membrii: cei care predau învățăturile celorlalți membrii ai confreriei şi cei care se îngrijesc de nevoile celor care predau. Toţi se străduiesc, împreună, să propage şi să perpetueze învăţătura.

Astfel, pentru ca această Confrerie să fie completă, armonia trebuie să domnească printre membrii săi. Pentru ca armonia să poată domni între ei, mentorii propovăduiesc şi ceilalţi membrii îi respectă.

Membrii Confreriei lui Buddha trebuie să se asocieze cu prietenie, să fie fericiţi a trăi împreună, să aspire la unitatea spiritului.

4. Există şase lucruri ce vor conduce la armonia Confreriei. Ele sunt: a) sinceritatea vorbirii; b) sinceritatea şi amabilitatea faptelor; c) sinceritatea şi simpatia cugetului; d) împărţirea echitabilă a bunurilor comune; e) urmarea aceloraşi învăţături pure ; f) împărtășirea acelorași concepţii corecte.

Dintre aceste şase lucruri, cel de-al şaselea, adică "împărtășirea acelorași concepţii corecte", formează nucleul pe care celelalte cinci îl învăluie.

Există două serii a câte şapte reguli de urmat, pentru ca respectiva Confrerie să aibă succes. Regulile primei serii sunt următoarele:

(1) A se reuni frecvent pentru a asculta învăţăturile şi a le discuta.

(2) A se întâlni în mod liber și a se respecta unii pe alţii.

(3) Toţi membrii trebuie să respecte învăţătura, să respecte regulile şi să nu le altereze.

(4) Membrii vârstnici și cei tineri trebuie să se trateze cu curtoazie.

(5) A lăsa sinceritatea și respectul să marcheze ţinuta lor.

(6) Membrii trebuie să-şi purifice cugetul într-un loc liniştit, pe care însă îl vor oferi celorlalţi înainte de a şi-l însuşi.

(7) Ei trebuie să iubească pe toţi oamenii, să trateze vizitatorii cu cordialitate și să consoleze bolnavii cu amabilitate. O Saṅgha (confrerie) ce urmează aceste şapte reguli nu va declina niciodată.

Regulile celei de-a doua serii sunt individuale. Fiecare trebuie:

(1) Să menţină un cuget pur şi să nu reclame prea multe lucruri.

(2) Să menţină integritatea şi să alunge orice lăcomie.

(3) Să fie liniştit şi să nu se certe.

(4) Să păstreze liniştea şi să nu vorbească inutil.

(5) Să urmeze regulile şi să nu fie arogant.

(6) Să menţină acelaşi cuget şi să nu urmeze alte învăţături.

(7) Să fie econom şi cumpătat în viaţa de zi cu zi. Dacă fiecare membru urmează aceste şapte reguli,

Confreria se va menţine şi nu va declina niciodată.

5. Aşa cum am menţionat mai înainte, Confreria trebuie să menţină ca regulă de bază armonia. Prin urmare, cel ce nu trăieşte în armonie nu poate fi numit membru al Confreriei. Fiecare dintre membrii săi trebuie să se păzească a nu semăna discordia. Dacă discordia va apare, trebuie să fie alungată cât mai repede posibil, pentru că discordia va ruina toată organizaţia.

Petele de sânge nu dispar folosind sângele. Ura nu dispare prin ură. Ura nu dispare decât prin uitare.

6. A fost o dată un rege numit Calamitate a cărui ţară a fost cucerită de un rege vecin războinic numit Brahmadatta. Regele Calamitate, după ce se ascunsese cu soţia şi fiul său, a fost capturat, dar din fericire Prinţul, fiul său, a putut să evadeze.

În zadar a căutat prinţul să-şi salveze tatăl. În ziua execuţiei, prinţul deghizat n-a putut face altceva decât să asiste neputincios şi disperat la moartea nefericitului său tată.

Tatăl, zărindu-şi fiul în mulţime, şopti ca pentru sine însuşi: "Nu încerca mult timp! Nu acţiona precipitat! Ura nu poate fi calmată decât prin uitare."

Trecură zilele şi prinţul căută mult timp mijlocul de a se răzbuna. În sfârşit, el fu angajat ca intendent în palatul regelui Brahmadatta, căruia ajunse a-i câştiga

încrederea.

Într-o zi, când îl însoţea pe rege la vânătoare, prinţul găsi ocazia răzbunării sale. Îşi conduse stăpânul într-un loc izolat, unde regele, epuizat, adormi cu capul pe genunchii prinţului; atât de mare încredere avea în el.

Prinţul îşi scoase sabia din teacă, o lipi de grumazul regelui, însă ezită. Cuvintele transmise de tatăl său înainte de a muri îi reveniră în minte; în ciuda tentaţiilor sale repetate, nu putu să-l ucidă pe rege. Acesta, trezindu-se brusc, povesti prinţului că avusese un coşmar, în care fiul regelui Calamitate încercase să-l ucidă.

Învârtindu-şi pumnalul, Prinţul îl prinse strâns pe rege şi-i dezvălui faptul că el era fiul regelui Calamitate şi că sosise în sfârşit timpul să-şi răzbune tatăl. Nu putu însă să se decidă: îşi aruncă brusc pumnalul şi căzu în genunchi la picioarele regelui.

Auzind istorisirea prinţului şi ultimele cuvinte ale tatălui său, regele fu profund impresionat şi exprimă prinţului regretele sale. Apoi îi dădu înapoi regatul tatălui său şi cele două ţări trăiră mult timp în prietenie deplină.

Cuvintele regelui Calamitate pe pragul morţii: "Nu căuta mult timp" înseamnă că nu trebuie să se poarte duşmănie." Nu acţiona precipitat" însemnă că prietenia nu trebuie să fie ruptă în grabă.

Ura nu poate fi potolită prin ură. Ea nu poate fi

îndepărtată decât prin uitare.

Toţi membrii unei Confrerii bazată pe armonia învăţăturii adevărate trebuie să aprecieze întotdeauna lecţia acestei poveşti.

Nu numai membrii Confreriei, ci în general toţi oamenii trebuie să aprecieze această lecţie şi s-o pună în practică în viaţa cotidiană.

II
ŢARA LUI BUDDHA

1. Aşa cum am explicat mai înainte, dacă o Confrerie nu-şi uită datoria de a răspândi Învăţătura lui Buddha şi de a trăi în armonie, ea se va mări constant și învăţătura sa se va răspândi continuu.

Aceasta înseamnă că din ce în ce mai mulți oameni vor căuta Iluminarea şi că armele rele ale invidiei, furiei şi prostiei, care sunt dirijate de ignoranţă şi de dorinţă, vor bate în retragere, în timp ce înţelepciunea, lumina, credinţa şi bucuria vor domina.

Dominioanele demonilor sunt pline de invidie, de obscuritate, de lupte, de lupte, de arme şi vărsări de sânge. Ele sunt pline de gelozie, prejudicii, de duşmănie, de înşelătorii, linguşiri şi de insulte.

Dar, dacă lumina înţelepciunii începe a străluci deasupra acestor dominioane şi dacă ploaia compasiunii se răspândeşte acolo, dacă credinţa prinde rădăcini şi dacă florile bucuriei strălucesc, atunci aceste dominioane ale demonilor se vor transforma într-o Ţară Pură a lui Buddha.

Aşa cum o briză dulce şi câteva flori pe-o creangă anunţă primăvara, la fel, când un om obţine Iluminarea, iarba, pomii, munţii, râurile şi toate lucrurile încep să palpiteze cu o viaţă nouă.

Dacă cugetul unui om devine pur, tot ce-l

înconjoară devine în egală măsură pur.

2. Acolo unde domneşte învăţătura veritabilă, toţi au un cuget pur şi calm. Întradevăr, toți oamenii pot beneficia de compasiunea lui Buddha şi spiritul Său strălucitor îndepărtează orice impuritate din cugetele lor.

Un cuget pur va deveni un cuget profund, un cuget care corespunde Drumului Nobil, un cuget căruia-i place a dărui, un cuget căruia-i place a urma învăţătura, un cuget răbdător, un cuget asiduu, un cuget calm, un cuget înţelept, un cuget de compasiune, un cuget care conduce oamenii la Iluminare prin toate felurile de mijloace corespunzătoare. În felul acesta va fi construită Ţara lui Buddha.

Astfel, o casă cu soţia şi copiii devine casă, unde Buddha este prezent. Deasemenea, o ţară care suferă din cauza diferenţierilor sociale, devine, în același fel, o comunitate de spirite înrudite.

Chiar un palat din aur, dacă e pătat de sânge, nu poate fi locuinţa lui Buddha. Dimpotrivă, o simplă colibă, în care lumina lunii pătrunde prin acoperiş, devine locuinţa lui Buddha, dacă cugetul stăpânului ei este pur.

Dacă o Ţară a lui Buddha este fondată pe cugetul pur al unui singur om, acest cuget pur va atrage alte cugete ce se vor uni în armonia Confreriei. Credinţa în Buddha se răspândeşte de la o singură persoană la familia sa, de la o familie la sat, de la sat oraşelor, ţărilor

şi, în final, în lumea întreagă.

Într-adevăr, prin zelul şi credinţa propagării Învăţăturii lui Dharma se construieşte Ţara lui Buddha.

3. Într-adevăr, dintr-un anumit punct de vedere, lumea aceasta cu toată lăcomia sa, cu nedreptatea sa şi băile sale de sînge, pare a fi o lume de demoni. Dar, când oamenii se încredinţează Iluminării lui Buddha, sângele se transformă în lapte, lăcomia în compasiune şi ţara demonilor devine Ţara Pură a lui Buddha.

Pare imposibil a se goli oceanul cu ajutorul unei linguriţe; dar dacă cineva este determinat s-o facă, chiar dacă acest fapt durează multe, multe, multe vieţi, aceasta este starea de spirit cu care omul trebuie să primească Iluminarea lui Buddha.

Buddha se află pe celălalt țărm, care este Ţara Sa de Iluminare şi în care nu se află nici lăcomie, nici mânie, nici ignoranţă, nici durere, nici agonie şi în care nu se găseşte decât lumina înţelepciunii şi ploaia Compasiunii.

Este o ţară de pace, un refugiu pentru cei ce sunt în suferinţă, în necaz şi agonie, un loc de odihnă pentru cei ce sunt epuizaţi datorită muncii de răspândire a învăţăturii lui Dharma.

În această Ţară Pură, lumina sclipeşte nelimitat şi viaţa durează veşnic. Cei ce sosesc în acest mic paradis nu se vor reîntoarce niciodată în lumea iluziei.

Într-adevăr, această Ţară Pură, unde florile sunt înmiresmate de înţelepciune şi unde păsările cântă sfânta învăţătură a lui Dharma, constituie ultima destinaţie a întregii omeniri.

4. Deşi această Ţară Pură este un loc de odihnă, aceasta nu este un loc de trândăvie. Crângurile sale de flori înmiresmate nu sunt destinate indolenţei, ci reîmprospătării şi odihnei pentru a recâştiga zel şi energie, cu scopul de a continua misiunea lui Buddha de Iluminăre.

Misiunea lui Buddha este veşnică. Atât timp cât vor exista vieţuitoare şi cât cugete egoiste şi corupte vor crea propria lor lume şi propria lor existenţă, misiunea Sa nu se va sfârşi.

Copiii lui Buddha, care au atins ţărmul Ţării Pure graţie marii puteri a lui Amida, vor deveni destul de sârguincioşi pentru a se reîntoarce în lumea din care sunt veniţi şi pentru a participa acolo la misiunea lui Buddha.

Aşa cum lumina unei singure lumânări poate să se propage succesiv de la o lumânare la alta, la fel şi lumina Compasiunii lui Buddha va trece veşnic de la un cuget la altul.

Realizând cugetul Său de compasiune, copiii lui Buddha vor urma misiunea Sa spre Iluminare şi Purificare şi o vor transmite veşnic de la o generaţie la

alta pentru a glorifica veşnic Ţara lui Buddha.

III
CEI CARE AU FOST GLORIFICAȚI ÎN ŢARA LUI BUDDHA

1. Shyamavati, prima soţie a regelui Udayana, era profund devotată lui Buddha.

Ea trăia retrasă în cea mai izolată parte a palatului și nu ieșea niciodată; însă servitoarea sa, Uttara, o cocoşată devotată cu o excelentă memorie, ieşea adeseori pentru a asista la predicile lui Buddha.

La întoarcere, servitoarea repeta reginei Învăţătura Binecuvântatului şi aceasta îşi aprofunda astfel înţelepciunea şi credinţa.

A doua soţie a regelui, fiind geloasă, căuta s-o omoare. Ea o calomnia în faţa regelui, până când acesta se convinse şi hotărî s-o omoare pe Shyamavati, prima sa soţie.

Regina Shyamavati stătu atât de calmă în faţa regelui încât acesta nu avu inima s-o omoare. Revenindu-şi în fire, îşi exprimă scuzele pentru suspiciunea sa.

Gelozia celei de-a doua soţii creştea din ce în ce mai mult. Ea trimise spadasini să pună foc în colţurile cele mai izolate ale palatului, când regele lipsea. Shyamavati, păstrându-şi seninătatea, linişti şi încurajă servitoarele înspăimântate. Apoi, muri fără frică în liniştea pe care-o învăţase de la cel Binecuvântat.

Uttara, pieri cu ea în flăcări.

Dintre numeroasele femei, discipoli ai lui Buddha, acestea două fură cele mai elogiate: regina Shyamavati pentru cugetul său de compasiune şi Uttara, servitoarea, pentru înţelepciunea sa.

2. Prinţul Mahanama, membru al clanului Shakya şi vărul lui Buddha, avea o profundă credinţă în Învăţătura lui Buddha şi a fost unul dintre discipolii cei mai fideli.

Într-o zi, violentul rege din Kosala, numit Virudaka, cuceri clanul Shakya. Prinţul Mahanama merse la acest rege pentru a salva viaţa supuşilor săi; însă, regele nu vru să-l asculte. Mahanama propuse atunci regelui să elibereze toţi prizonierii care vor putea să evadeze din castel atâta timp cât el însuşi va putea sta cufundat în apa unui heleşteu din apropiere.

Convins că prinţul nu va putea rămâne decât foarte puţin timp sub apă, regele acceptă.

Când Mahanama se scufundă sub apă, porţile castelului fură deschise şi prizonierii se năpustiră spre libertate. Însă Mahanama nu mai reapăru la suprafaţa apei; legându-şi părul de rădăcinile unei sălcii sub apă, şi-a sacrificat viaţa pentru a salva viaţa supuşilor săi.

3. Utpalavama era o renumită călugăriţă a cărei înţelepciune a fost comparată cu aceea a lui Maudgalyayana, unul dintre marii discipoli ai lui Buddha.

Ea a fost, într-adevăr, maica maicilor; a fost întotdeauna conducătoarea lor fără a se obosi de a le predica Învățătura.

Devadatta era un om foarte rău şi crud. Acesta corupse cugetul regelui Ajyatasatru şi-l convinse să se opună Învăţăturii lui Buddha. În cele din urmă, regele Ajyatasatru regretă; rupse prietenia cu Devadatta pentru a deveni un umil discipol al lui Buddha.

Într-o zi, Devadatta, dorind să-l revadă pe rege, a fost respins la intrarea castelului, când o văzu pe călugăriţa Utpalavama ieșind din castel. Duşmănia sa izbucni, bătu călugăriţa şi o răni foarte grav.

Aceasta se întoarse cu o mare durere la mănăstire şi, când celelalte călugăriţe încercară s-o consoleze, le spuse: "Surorile mele, viaţa omului este imprevizibilă. Totul este aici impermanent şi fără substanţă. Numai lumea Iluminării este paşnică şi senină. Continuaţi-vă viaţa religioasă." Cu aceste cuvinte ea a murit liniştit.

4. Odinioară, Angulimalya fusese un bandit de temut şi omorâse numeroase persoane, însă el a fost eliberat de Binecuvântatul Lumii şi a intrat în Confrerie.

Într-o zi plecă în oraş să cerşească, dar suferi multe dificultăţi și violenţe din cauza faptelor sale rele din trecut.

Orăşenii se năpustiră asupra lui şi-l loviră violent. El se întoarse plin de sânge la Binecuvântatul Lumii şi-i

căzu la picioare, mulţumindu-i pentru ocazia ce-o avusese de a suferi pentru cruzimile sale trecute.

El zise: "Preaslăvit al Lumii! Înainte numele meu era "Paşnicul", dar datorită ignoranţei mele, nimiceam numeroase vieţi preţioase, luând de fiecare dată un deget al victimei mele; de acceea am primit numele Angulimalya, "colecţionarul de degete."

"Apoi, graţie compasiunii Tale, am descoperit înţelepciunea şi m-am consacrat celor trei comori: Buddha, Dharma şi Confreria (Saṅgha). Cel ce vrea să conducă un cal sau o vacă are nevoie de un bici sau de pinteni; dar tu, oh Preaslăvit al Lumii, mi-ai purificat cugetul fără bici şi fără pinteni.

"Astăzi, oh Preaslăvit al Lumii, eu n-am primit decât ceea ce meritam. Nu doresc să trăiesc, nici să mor. Aştept numai să-mi vină ceasul.

5. Maudgalyayana şi venerabilul Sariputra sunt doi dintre cei mai mari discipoli ai lui Buddha. Când preoţii altor religii văzură că apa pură a Învăţăturii lui Buddha se răspândea printre oameni şi că aceştia o beau cu lăcomie, deveniră geloşi şi puseră multe obstacole Învăţăturii lui Buddha.

Însă nici unul dintre aceste obstacole n-a putut să oprească această învăţătură, nici s-o împiedice a se răspândi larg în toată lumea. Deasemenea, discipolii acestor alte religii au încercat să-l asasineze pe

Maudgalyayana.

De două ori a scăpat de oribila lor tentativă, dar a treia oară a fost înconjurat de mai mulţi asasini şi s-a prăbuşit sub loviturile lor.

Susţinut de Iluminare, el a primit loviturile cu calm şi, deşi a fost jupuit şi oasele i-au fost strivite, el a murit în pace.

AṄGUTTARA NIKĀYA
(Colecția de Învățăminte Graduale)

Oh, discipoli! Există o persoană a cărei naștere în lumea aceasta este pentru binele multora, pentru fericirea tuturor; el se naşte din compasiune pentru lume şi pentru fericirea acesteia, pentru binele şi fericirea fiinţelor celeste şi ale umanităţii. Cine este această persoană? Această persoană, oh discipoli, este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Manifestarea acestei persoane este greu de găsit în lumea aceasta. Cine este această persoană? Această persoană, oh discipoli, este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! În lumea aceasta este o persoană extraordinară greu de găsit. Cine este această persoană? Persoana aceasta este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană a cărei moarte este regretată de toţi. A cărei persoane? A unui Tathagata, care este un Arahat; o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană care, născută în această lume, este incomparabilă şi de inegalat. Cine este această persoană? Este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană a cărei manifestare este ca un ochi puternic, o lumină strălucitoare, o măreață aureolă. A cărei persoane? A unui Tathagata, care este un Arahat; o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare. (*Anguttara Nikaya I-13*)

SURSELE CITATELOR CUPRINSE
ÎN
"ÎNVĂȚĂTURA LUI BUDDHA"

Prescurtări : DN-Dīgha Nikāya
MN-Majjhima Nikāya
SN-Saṃyutta Nikāya
AN-Aṅguttara Nikāya

BUDDHA

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
Capitolul 1			
1	2	1	Diverse Scripturi
	4	18	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	4	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	13	Diverse Scripturi
	6	13	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	6	18	Diverse Scripturi
	7	1	Sutta-nipāta 3-2 și Padhāna-sutta
	7	7	Diverse Scripturi
	7	20	Vinaya, Mahāvagga 1
	8	20	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
2	10	1	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
	11	1	Mahāparinirvāna sūtra
	12	23	Mahāparinirvāna sūtra
	13	4	DN 16 și Mahāparinirvāna sūtra
Capitolul 2			
1	14	1	Amitāyur dhyāna sūtra și Vimalakīrtinirdeśa sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	14	6	Śūraṃgama sūtra
	14	12	Vimalakīrtinirdeśa sūtra și Mahāparinirvāṇa sūtra
	15	3	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 16
	15	20	Mahāyāna jataka cittabhūmi parīkṣa sūtra
	16	1	Mahāparinirvāna sūtra
2	18	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 3
	18	20	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 4
	20	8	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 5
3	22	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 16
Capitolul 3			
1	25	1	Avataṃsaka sūtra 5
	26	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
	26	10	Avataṃsaka sūtra
	26	18	Suvarṅaprabhāsottamarāja sūtra 3
2	29	1	Avataṃsaka sūtra
	29	8	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍavyūha sūtra
	29	12	Sukhāvatīvyūha sūtra (scurtă)
	29	17	Avataṃsaka sūtra
	29	23	SN 35-5
	30	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	32	1	MN 8-77 și Mahāsakulūdayi-sutta
	32	20	Mahāparinirvāṇa sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	33	9	Laṅkāvatāra sūtra
	33	19	Avataṃsaka sūtra 32
	35	9	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 25
	34	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
	34	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 2
	35	7	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 3

DHARMA

Capitolul 1

1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6, SN56-11-12, și Dhammacakka-pavattana-sutta
	39	15	Itivuttaka 103
	40	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	40	9	Sūtra în patruzeci și două de capitole (*Sishi'er zhangjing*) 18
	40	22	Śrīmālādevīsiṃhanāda sūtra
3	43	1	Avataṃsaka sūtra 22 și Daśa-bhūmika sūtra

Capitolul 2

1	46	1	MN 4-35 și Cūḷasaccaka-sutta
	48	1	AN 5-49 și Muṇḍarāja-vagga
	48	12	AN 4-185 și Samaṅa-sutta
	48	20	AN 3-134 și Uppāda-sutta
2	49	1	Laṅkāvatāra sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	49	4	Avataṃsaka sūtra 2
	49	13	Avataṃsaka sūtra 16
	50	5	Avataṃsaka sūtra 22 și Daśa-bhūmika sūtra
	50	11	Laṅkāvatāra sūtra
	50	16	AN 4-186 și Ummagga-sutta
	50	20	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	51	8	SN 2-1-6 și Kāmada-sutta
3	52	1	Avataṃsaka sūtra 16
	52	9	Laṅkāvatāra sūtra
	53	3	MN 3-22 și Alagaddūpama-sutta
	53	23	Laṅkāvatāra sūtra
	54	1	Laṅkāvatāra sūtra
4	57	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	57	15	Laṅkāvatāra sūtra
	58	22	SN 35-200 și Dārukkhandha-sutta
	58	10	Laṅkāvatāra sūtra și alte sutre
	58	26	MN 2-18 și Madhupiṇḍika-sutta
	59	14	Laṅkāvatāra sūtra
	60	4	Laṅkāvatāra sūtra
	61	2	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	63	2	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍa-vyūha sūtra
	63	11	Laṅkāvatāra-sūtra și alte sutre
Capitolul 3			
1	65	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	65	15	Vinaya, Cūḷavagga 5-21
	66	1	Śūraṃgama sūtra
2	71	1	Śūraṃgama sūtra
	72	19	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	73	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 7 și Śūraṃgama sūtra
	73	15	Avataṃsaka sūtra 32
	73	20	Mahāparinirvāṇa sūtra
	73	24	Brahmajāla sūtra
	74	7	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	75	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
Capitolul 4			
1	79	1	Śrīmālādevīsiṃhanāda sūtra
	80	5	AN 2-11
	80	12	Itivuttaka 93
	80	20	Vinaya, Mahāvagga
	81	4	AN 3-68 și Aññātiṭṭhika-sutta
	81	19	AN 3-34 și Āḷavaka-sutta
	82	9	Vaipulya sūtra
	82	16	Vinaya, Mahāvagga 1-6 și Dhamma-cakkapravattana-sutta
	82	21	MN 2-14 și Cūḷadukkhakkhandha-sutta
	83	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
	84	14	Itivuttaka 24
2	86	1	MN 6-51 și Kandaraka-sutta
	86	17	AN 3-130

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	87	4	AN 3-113
3	88	1	Itivuttaka 100
	88	16	Saṃyuktaratnapiṭaka sūtra
	89	11	Mahāparinirvāṇa sūtra
	90	21	AN 3-62
	91	10	AN 3-35 și Devadūta-sutta
	92	7	Therīgāthā Aṭṭhakathā
4	94	1	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
Capitolul 5			
1	100	1	Sukhāvatīvyūha sūtra 1
	103	8	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
	104	17	Amitāyur dhyāna sūtra
2	108	1	Sukhāvatīvyūha sutra (scurtă)

PRACTICA BUDISMULUI

Capitolul 1			
1	112	1	MN 2 și Sabbāsava-sutta
	113	26	MN 3-26 și Ariyapariyesana-sutta
	114	15	SN 35-206 și Chapāna-sutta
	115	13	Sūtra în patruzeci și două de capitole (*Sishi'er zhangjing*) 41-2
	117	19	MN 2-19 și Dvedhāvitakka-sutta
	118	13	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	120	1	AN 3-117

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	120	15	MN 3-21 și Kakacūpama-sutta
	123	18	MN 3-23 și Vammīka-sutta
	125	4	Jātaka IV-497 și Mātaṅga-Jātaka
	128	11	Sūtra în patruzeci și două de capitole (*Sishi'er zhangjing*) 9
	128	23	Sūtra în patruzeci și două de capitole (*Sishi'er zhangjing*) 11
	129	14	Sūtra în patruzeci și două de capitole (*Sishi'er zhangjing*) 13
	130	11	AN 2-4 și Samacitta-sutta
3	131	1	Saṃyuktaratnapiṭaka sūtra
	136	7	Upamā śataka sūtra
	139	8	Mahāprajñāpāramitā upadeśa śāstra
	140	19	Mahāparinirvāṇa sūtra
	141	12	Saṃyuktaratnapiṭaka sūtra
Capitolul 2			
1	145	1	MN 7-63 și Cūḷamālunkya-sutta
	147	2	MN 3-29 și Mahāsāropama-sutta
	148	16	Mahāmāyā sūtra
	149	2	Theragāthā Aṭṭhakathā
	150	20	MN 3-28, Mahāhatthipadopa-ma-sutta
	151	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	151	24	Avadānaśataka sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	153	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
	154	17	Pañcaviṃśatisāhasrikā prajñāpāramitā sūtra
	156	10	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍa-vyūha
2	158	1	AN 3-88
	158	23	AN 3-81
	159	8	AN 3-82
	159	23	Mahāparinirvāṇa sūtra 2
	160	21	MN 14-14 și Saccavibhanga-sutta
	161	25	Mahāparinirvāṇa sūtra 2
	162	13	AN 5-16 și Bala-sutta
	162	19	Avataṃsaka sūtra 6
	163	15	Mahāparinirvāṇa sūtra
	164	1	Saṃyuktaratnapiṭaka sūtra
	164	21	Suvarṅaprabhāsa sūtra 26
	165	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	165	12	Theragāthā Aṭṭhakathā
	167	3	Jātaka 55, Pañcāvudha Jātaka
	168	1	Itivuttaka 39, 40
	168	9	Mahāparinirvāṇa sūtra
	168	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
	168	19	AN 5-12
	169	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
	169	12	Śūraṃgama sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
3	171	1	SN 55-21, 22 și Mahānāma-sutta
	171	18	AN 5-32 și Cundī-sutta
	172	4	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	172	18	Śūraṃgama sūtra
	172	25	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
	173	9	SN 1-4-6
	173	12	Avataṃsaka sūtra 33
	174	3	Avataṃsaka sūtra 24
	174	16	Suvarṅaprabhāsa sūtra 4
	174	26	Amitāyur dhyāna sūtra
	175	4	Sukhāvatīvyūha sūtra
	175	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	176	5	MN 2-16 și Cetokhila-sutta
	176	23	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
4	178	1	Dhammapada
	185	5	SN 1-4-6
	185	19	AN
	185	24	Mahāparinirvāṇa sūtra

COMUNITATEA CREDINCIOȘILOR

Capitolul 1

1	188	1	Itivuttaka 100, MN 1-3, și Dhammadāyāda-sutta
	188	9	Itivuttaka 92

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	188	18	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	189	15	MN 4-39 și Mahā-assapura-sutta
	190	22	MN 4-40 și Cūḷa-assapura-sutta
	191	19	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 10
	191	26	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 10
	192	11	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 14
2	194	1	SN 55-37 și Mahānāma-sutta
	194	13	AN 3-75
	194	21	SN 55-37 și Mahānāma-sutta
	195	2	SN 55-54 și Gilāyanaṃ-sutta
	195	7	Avataṃsaka sūtra 22
	196	16	Mahāparinirvāṇa sūtra
	199	2	Avataṃsaka sūtra 7
	201	13	Mahāmāyā sūtra
	202	10	Avataṃsaka sūtra 21
	203	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	204	1	DN 31 și Siṅgālovāda-sutta
	209	5	AN 2-4 și Samacitta-sutta
	209	22	AN 3-31
	201	5	Jātaka 417, Kaccāni-Jātaka
	211	20	DN 31 și Siṅgālovāda-sutta
	212	6	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	213	11	(Comentarii Birmane)
	214	2	Śrīmālādevāsiṃhanāda sūtra
Capitolul 2			
1	216	1	Mahāparinirvāṇa sūtra

Partea	*Pagina*	*Rândul*	*Sursa*
	217	13	AN 3-118 și Soceyyan-sutta
	219	1	SN
	219	13	Vinaya, Mahāvagga 10-1, 2
	219	22	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
	221	2	Vinaya, Mahāvagga 10-1, 2
2	224	1	SN
	224	20	Antarābhava sūtra
	225	2	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	226	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
	226	24	Sukhāvatīvyūha sutra (scurtă)
	227	5	Sukhāvatīvyūha sūtra
	227	20	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
3	229	1	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	229	10	AN 34-2
	230	6	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	230	23	AN 5-1
	231	4	Mūla sarvāstivāda vinaya Saṅghabheda-vastu 10
	231	19	MN 9-86 și Aṅgulimāla-sutta
	232	17	AN 26

ANEXĂ

I. SCURTĂ ISTORIE A BUDISMULUI

– RĂSPÂNDIREA DIN INDIA ÎN JAPONIA –

1. INDIA

Unul dintre evenimentele cele mai remarcabile ale istoriei spirituale a omului s-a produs când "Lumina Asiei" a în ceput să strălucească în partea centrală a Indiei şi când Izvorul Marii Înţelepciuni şi al Marii Compasiuni a început să ţâşnească pentru a îmbogăţi, în curs de numeroase secole şi până în zilele noastre, patrimoniul spiritual al umanităţii.

Buddha Gautama, cunoscut de budişti sub numele de Shakyamuni, "Înţeleptul membrilor clanului Shakya" şi-a abandonat casa, a devenit un cerşetor şi şi-a îndreptat paşii spre sudul Magadhei. Se crede că, la mijlocul secolului al V-lea î.e.n., el a obţinut în cele din urmă Iluminarea sub pomul Bodhi. Din acel timp până la "Marea Sa Stingere", adică intrarea sa în Maha-pari-Nirvana, a întreprins eforturi perseverente timp de 45 de ani pentru a răspândi doctrina sa de înţelepciune şi de compasiune. De atunci, mari temple budiste au apărut necontenit în regatele şi diversele triburi din India Centrală.

În timpul regelui Asoka, care a domnit din anul 268 până în anul 232 î.e.n. şi a fost al treilea suveran al dinastiei Maurya, Învăţătura lui Buddha Gautama a câştigat întreaga Indie şi a avut posibilitatea de a se răspândi mai departe, peste hotarele sale.

Statul Maurya a fost primul dintre marile regate indiene. În timpul primului său suveran, Chandragupta (domn. 317-293 î.e.n.), ocupa deja un vast teritoriu, întinzându-se între lanţurile munților Himalaya la nord, Golful Bengal la est, Hindu Kush la vest şi Munţii Vindhya la sud. Regele Asoka îşi lărgi dominaţia şi asupra Podişului Deccan prin cucerirea regiunii Kalinga şi a altor regiuni.

Se povesteşte că acest rege avea un caracter foarte coleric, fiind supranumit de poporul său Chandâsoka (Asoka Furiosul). Dar, caracterul său s-a schimbat complet când a

constat rezultatele dezastruoase ale războiului său de cucerire a regiunii Kalinga şi a devenit unul dintre adepţii cei mai devotaţi ai doctrinei Înţelepciunii şi Compasiunii. Din momentul acela, el a făcut numeroase lucruri ca un credincios budist, printre care, trebuie menţionate în mod special două acţiuni.

Prima a fost "Edictul gravat în piatră al lui Asoka", sau principiile de guvernare întemeiate pe învăţătura budistă, principii pe care regele le-a gravat pe stâlpi de piatră sau pe pereţii stâncoşi, răspândind astfel doctrina lui Buddha. A doua acţiune a fost trimiterea de misiuni în afara Regatului, în toate direcţiile, cu scopul de a răspândi doctrina Înţelepciunii şi Compasiunii. Trebuie semnalat în special faptul că unele dintre aceste misiuni au fost trimise în ţări ca: Siria, Egipt, Libia, Macedonia şi Grecia, difuzând budismul în lung şi-n lat în lumea occidentală. În aceeaşi măsură trebuie amintit faptul că Mahendra (în limba Pâli, Mahinda) emisarul trimis în Śrī Lanka, a obţinut un mare succes, în stabilirea minunatei învăţături despre Lankādvīpa (Pali, Lankādīpa)" şi creând astfel un punct de plecare pentru propagarea învăţământului budist în ansamblul insulei.

2. ORIGINEA BUDISMULUI MAHAYANA

Adeseori s-a vorbit de "Mişcarea budismului spre est" de către budiştii din posterioritate. Dar, timp de mai multe secole înaintea erei noastre, "faţa" budismului a fost evident îndreptată mai de grabă spre vest. Puţin înainte de începutul Erei Creştine sau chiar după aceea, "faţa" budismului a început să se întoarcă spre Est. Totuşi, înainte de a aborda acest subiect, trebuie vorbit despre o mare schimbare ce s-a petrecut în budism. Această schimbare nu este altceva decât "Noul Val" cunoscut sub numele de budismul Mahayana sau budismul Marelui Vehicol, care prindea atunci adânci rădăcini şi apărea ca unul dintre elementele cele mai remarcabile ale învăţământului budist în acea epocă.

Când, cum şi prin cine a luat naştere acest "Nou Val? "

Nimeni nu este în măsură să dea un răspuns precis la această întrebare. În această privinţă putem semnala numai următoarele fapte: în primul rând, tendinţa trebuie să fi luat naştere în curentul de gândire al şcolii Mahāsaṁghika prin elementele cele mai progresiste ale călugărilor acestei epoci; în al doilea rând, anumite elemente importante ale Scripturii Mahayana existau deja din perioada cuprinzând intervalul secolelor 1 sau 2 î.e.n. până în secolul întâi al erei creştine. Şi când superba gândire a lui Nāgārjuna, întemeiată pe Scripturile Mahayana, s-a dezvoltat, budismul Mahayana apărea el-însuşi cu strălucire pe primul plan al istoriei religiei din acel timp.

Rolul jucat de budismul Mahayana în cursul lungii istorii a budismului a fost foarte important. În cursul istoriei, în ţări ca China sau Japonia, budismul s-a dezvoltat aproape exclusiv sub influenţa învăţăturii Mahayana. Acest fapt nu pare de loc ciudat pentru că Mahayana elaborase un ideal nou de salvare a maselor, prezentând o nouă imagine de umanitate sub forma de Bodhisattvas, dedicată acestui ideal. Pe de altă parte, concepţiile elaborate de gânditorii doctrinei Mahayana, pentru a sprijini acest ideal în domeniul metafizicii sau al psihologiei, erau într-adevăr magnifice. În felul acesta, deşi, pe de o parte, Mahayana se cunoaşte a fi strâns legată de învăţătura lui Buddha Gautama, pe de altă parte i s-au adăugat multe transformări noi privind Înţelepciunea şi Compasiunea. Datorită acestor noi adăugări, budismul a devenit plin de elan și energie şi a venit să îmbogăţească Extremul Orient asemenea curentului impetuos al unui mare fluviu.

3. ASIA CENTRALĂ

China a cunoscut budismul, prima dată prin ţările Asiei Centrale. Aşadar, pentru a arăta cum a trecut din India în China învăţătura, este necesar a vorbi despre Drumul Mătăsii. Acest drum trecea prin teritoriile nelimitate ale Asiei mijlocii şi conecta estul şi vestul. Drumul acesta comercial a fost deschis în timpul domniei împăratului Wu (148-87 î.e.n.) al dinastiei Han, în a doua jumătate a secolului al doilea î.e.n. În acea epocă,

stăpânirea dinastiei Han se-ntindea departe spre vest şi, învecinându-se astfel cu ţări ca Ferghana, Sagdiana, Tukhara şi chiar Parţia, spiritul de mercantilism, inspirat iniţial de Alexandru cel Mare, devenise extrem de activ. De-a lungul acestui vechi drum, ce trecea prin aceste țări, mătasea a jucat un rol important, de-aici şi numele de Drumul Mătăsii. Dintr-o epocă situată puţin înainte sau după începutul erei creştine, India şi China au început primele lor contacte culturale, servindu-se de această rută comercială. Astfel, se poate spune că această rută a fost în acelaşi timp şi ruta difuzării budismului.

4. CHINA

Istoria budismului chinez are drept punct de plecare acceptarea Scripturilor budiste şi, prin urmare, traducerea lor. Se spunea de mult că lucrarea cea mai veche a traducerilor străvechi ar fi fost o traducere din "Sutra în 42 de capitole" (Ssu-shin-er-châng-ching), făcută de Kashyapamatanga şi alţii în timpul perioadei Ying-p'ing (58-76 î.e.n.) a împăratului Ming al Dinastiei Estice a Perioadei Târzii Han. Dar, în prezent se consideră că această atribuţie ar fi o poveste legendară îndoielnică. O părere deplin confirmată în prezent admite că An-shin-kao este acela care a făcut primele traduceri la Lo-yang din anul 148 până în 171 î.e.n. Din această epocă până in timpul Dinastiei Song de Nord (960-1129 î.e.n.), munca de traducere a continuat aproape o mie de ani.

În timpul primilor ani, cei care-au jucat rolul cel mai remarcabil în introducerea Scripturilor şi traducerea lor au fost în majoritatea lor călugării veniţi din ţările Asiei Centrale. An-shin-kao, de pildă, venea din Parţia; K'ang-seng-k'ai (Sanghavarman) a venit la La-yang în cursul secolului al treilea şi a tradus "Cartea Vieţii Infinite" (Sukhavati-Vyuha) ori, acesta era din Samarkand. De altfel, Chu-fa-hu sau Dharmaraksha, care este cunoscut ca traducător al lucrării "Lotusul Bunei Legi" (Saddharmapundarîka), era originar din Tukhara şi se stabilise la La-yang sau la Ch'ang-an de la sfârşitul secolului al treilea până la începutul secolului al

patrulea. Când Kumarajîva, care a venit din Kucha, a apărut la începutul secolului al cincilea, munca de traducere a atins în China punctul său culminant.

Aproximativ în acest timp a început activitatea călugărilor, care au plecat din China în India cu scopul de a învăţa acolo limba sanscrită şi pentru a studia învăţătura budistă. Pionierul acestor călugări a fost Fa-hsien (339-420? î.e.n.). El a părăsit La-yang în 339; a mers în India şi s-a întors după 15 ani. Cel mai renumit dintre călugării care au vizitat India a fost Hsuan-chuang (602-664 î.e.n.), care a plecat în India în anul 627 şi s-a întors în ţară în anul 645, după îndelungatul timp de nouăsprezece ani. La rândul său I-ching (635-713 î.e.n.) a mers în India pe mare în anul 671 şi s-a întors acasă pe aceeaşi rută, după 25 de ani.

Aceşti călugări au vizitat India din propria lor iniţiativă cu scopul de a învăţa limba sanscrită şi au adus în ţară Scripturile pe care le-au ales, jucând rolul principal în munca de traducere a acestora. În special capacitatea lingvistică de care a dat dovadă Hsuang-chuang a fost extraordinară; graţie activităţii sale energice, munca de traducere a Scripturilor a atins în China un alt punct culminant. Savanţii budişti, care au apărut după aceea, au denumit "Vechi Traduceri", celle făcute la început de către persoane ca Kumarajîva şi, "Noi Traduceri", cele făcute de Hsuan-chuang şi de traducătorii budişti de mai târziu.

Întemeiate pe aceste volume enorme ale Scripturilor budiste traduse din limba sanscrită, orientarea gândirii şi activitatea religioasă a acestor eruditi s-a impregnat lent, dar sigur, în mentalitatea chineză. Aici au apărut din plin caracterul rasei lor, nevoile şi încrederea lor într-o astfel de tendinţă. Faptul că în domeniul metafizicii ei se cunosc încă de la început îndreptaţi în principal spre "imaterialitate" (vacuitate), care s-a propovăduit în partea "Prajñā" Sutrelor, este o manifestate a acestei tendinţe. Mai târziu, ei au respins ceea ce se numeşte cu termenul curent Hinayana sau "Vehicolul Inferior" şi şi-au îndreptat atenţia exclusiv spre Mahayana sau "Marele Vehicol". Mai departe, această tendinţă a devenit din ce în ce mai remarcabilă în secta Tendai şi se poate spune că ea a atins

punctul său culminant când a apărut secta Zen.

Era în a doua jumătate a secolului al VI-lea, când secta Tendai a atins plenitudinea sa în China şi aceasta a fost perfecționată de Tendai Daishi sau Chih-i (538-597 î.e.n.), al treilea patriarh al său. Acesta a fost unul dintre cei mai eminenţi reprezentanţi ai gândirii budiste şi clasificarea critică a Învăţăturilor lui Buddha în Cinci Perioade şi Opt Doctrine, elaborată de acest om sfânt, a exercitat mult timp o vastă influenţă asupra budismului atât în China cât şi în Japonia.

O examinare generală va arăta că diversele Sutre au fost introduse în China fără a se ţine seama de ordinea cronologică a conţinutului lor şi, deasemenea, că ele au fost traduse în ordinea aducerii lor aici. În faţa numărului enorm al acestor Sutre, s-a pus problema de a se cunoaşte care era originea şi valoarea lor. A fost necesar să se aprecieze budismul în ansamblul său şi să se arate cum s-ar situa o persoană, conform felului propriu de înţelegere al acestuia. În ceea ce priveşte clasificarea Sutrelor, tendinţa gândirii chineze a jucat un rol de prim plan. Clasificarea lui Chih-i a fost cea mai sistematică şi ca urmare, el a fost admirabil de convingător. Dar, o dată cu apariţia cercetării budiste moderne, chiar această influenţă preponderentă dispare.

În istoria budismului chinez, "cea care-a venit ultima" a fost secta Zen. Se spune că fondatorul acestei secte ar fi fost Śramana, venit dintr-o ţară străină, sau Bodhidharma (?-528 î.e.n.). Cu toate acestea sămânța însămânțată de el n-a dat glorioasa sa floare decât după perioada lui Hui-ning (638-713 î.e.n.), al şaselea patriarh al acestui curent. După secolul al VIII-lea, secta a dat naştere în China unei serii de călugări talentaţi, care au adus prosperitatea sectei Zen pentru o perioadă de mai multe secole.

Se poate vedea că apăruse un nou mod de gândire în budism care era profund înrădăcinat în natura poporului chinez. Nu era nimic altceva decât un budism colorat de maniera chinezească de a gândi. Și totuşi, curentul Învăţăturii lui Buddha Gautama, cu aportul acestui proaspăt curent, s-a amplificat şi

mai mult, venind să îmbogăţească ţările Extremului Orient.

5. JAPONIA

Istoria budismului în Japonia începe în cursul secolului al VI-lea al erei creştine. În anul 538, regele de Pochi (Paikcke; în japoneză - Kudara, azi Coreea) a trimis un sol al său să prezinte Curţii Imperiale a împăratului Kimmei o imagine a lui Buddha şi un volum cu Sutre. Aceasta a marcat prima introducere a budismului în Japonia. Istoria budismului în Japonia are deci mai mult de 1400 de ani.

În această lungă istorie, putem studia budismul japonez legat de trei focare. Primul dintre aceste focare se referă la budismul secolelor VII şi VIII. Pentru a-l ilustra în mod concret, putem menţiona templul Hōryuji (607) şi templul Tōdaiji (752), cele două sanctuare fiind construite în timpul acestei perioade. Când se meditează asupra acelor vremuri, nu trebuie uitat că nivelul cultural era extraordinar de înalt în toată Asia. În acea epocă, în timp ce civilizaţia occidentală se cufunda într-o beznă profundă, cea a Orientului dezvolta curent uimitoar de activ şi grandioas. În China, în Asia Centrală, în India şi în ţările din sud-est se desfășura o activitate intensă în domeniile intelectual, religios şi artistic. Îmbinându-se cu aceast curent, budismul a scăldat lumea orientală în apele sale de imens de umanism. Noua mişcare a culturii japoneze, aşa cum au dovedit-o construcţiile strălucitorului Hōryuji şi măreţului Tōdaiji, precum şi activităţile religioase şi artistice legate de aceste evenimente, este bine cunoscută pentru a arăta că inspiraţia născută din acest curent cultural, ce acoperea atunci vastele întinderi ale Asiei, ajungea până la graniţele Extremului Orient.

Poporul japonez, care fusese până antunci, puțin civilizat, se îmbăia acum în curentul unei mari culturi şi floarea acestei civilizaţii se deschidea pe neaşteptate. Aşa a fost turul bunului destin care a favorizat poporul japonez în această epocă. Principalul responsabil al trezirii acestei culturi n-a fost nimeni altul decât budismul. De fapt, templele budiste din vremea aceea

au devenit focarele strălucitei culturi internaţionale şi călugării au jucat rolul conducător în noua educaţie. Ei au dezvoltat o largă şi vastă cultură mult mai mult decât o simplă religie. Aceasta era situaţia budismului când a fost introdus prima dată în Japonia.

În secolul al IX-iea, doi mari preoţi, Saichō (Dengyō Daishi, 767-822) şi Kūkai (Kobō Daishi, 774-835) au apărut pe scena istoriei şi au creat prima dată secta budistă pur japoneză numită budismul Heian. Până atunci, în Japonia, budismul era practicat de nobilime, care avea tendinţa de a-l folosi pentru a-şi petrece timpul; dar, cei doi au luat poziţie şi înţelegând budismul din punctele sale de vedere practice originale, au fondat mănăstiri centrale pe muntele Hiei şi, respectiv, pe muntele Kōya. Timp de trei sute de ani, de la înfiinţarea lor până la Perioada Kamakura, sectele Tendai şi Shingon au prosperat mai ales printre păturile aristocratice şi în Curţile Imperiale.

Al doilea focar poate fi situat în budismul secolelor al XII-lea şi al XIII-lea. Atunci au apărut în Japonia marii preoţi ca: Hōnen (1133-1212), Shinran (1173-1262), Dōgen (1200-1253), Nichiren (1222-1282) şi alţii. Chiar azi, când se vorbeşte despre budismul japonez, nu se poate vorbi fără a se menţiona numele acestor mari preoţi. Însă, de ce numai acele secole au dat naştere unor astfel de preoţi eminenţi? Fără îndoială pentru că o problemă comună se ivea în faţa acelor oameni din timpul respectiv. Şi care putea fi acea problemă comună? Se poate spune că problema aceea a fost însuşirea budismului în spirit tipic japonez.

Acest fapt poate conduce la întrebarea: De ce anume atunci? Nu este adevărat că budismul fusese introdus în Japonia cu mult înainte de acest timp? Din punct de vedere istoric este adevărat. Dar, tot atât de adevărat este şi faptul că au fost necesare mai multe secole pentru ca japonezii să poată digera suficient religia importată şi s-o remodeleze în aşa fel încât ea să devină cu adevărat a lor. Pe scurt, în cursul secolelor al VII-iea şi al VIII-lea au început eforturile Japoniei pentru a accepta budismul, dar aceste strădanii nu-au adus roade în mod real decât în secolele al XII-iea şi al XIII-lea cu aportul acestor mari

preoţi.

După aceea, budismul japonez, edificat pe temeliile puse de acești preoţi, şi-a prelungit perioada sa de activitate până în zilele noastre. După apariţia acestor preoţi eminenţi, în istoria budismului japonez n-a mai apărut aproape nimic comparabil cu strălucirea secolelor menţionate. Totuşi, există altceva ce trebuie să atragă atenţia noastră, și anume: fructul cercetărilor privind budismul original, cercetări întreprinse în epoca modernă.

De la prima sa acceptare, budismul japonez practic, aproape în totalitatea sa, a fost budismul Mahayana şi acesta sub influenţa budismului chinez. În special, după apariţia marilor mentori ai secolelor al XII-iea şi al XIII-iea, învăţătura Mahayana a constituit principalul curent până în zilele noastre, având în frunte fondatorii sectelor. În Japonia, studiul budismului original a început aproximativ după mijlocul Erei Meiji. Figura lui Buddha Gautama s-a impus viu acelora ce aveau tendinţa de a uita că El fusese fondatorul budismului şi nu fondatorii sectelor. Astfel a devenit clar tuturor, celor care nu dădeau atenţie altui lucru decât învăţăturii Mahayana, că deasemenea exista crezul fundamental al budismului. Aceste noi faze rămân încă complet în interiorul sferei învăţăturii scolastice şi, ca urmare, nu este încă în stare să trezească un entuziasm religios. Dar, se pare că, cunoştinţele referitoare la budism, pe care le aveau japonezii, apar a lua o nouă direcție. Autorul acestui articol a ţinut să pună în evidenţă această a treia nouă sau ultima fază cu scopul de a încheia pledoaria celor trei focare menţionate mai sus.

II. TRANSMITEREA ÎNVĂŢĂTURII LUI BUDDHA

Budismul este o religie întemeiată pe învăţătura pe care Shakyamuni a propovăduit-o în timpul ultimilor 45 de ani ai vieţii sale. De aceea, cuvintele pe care le-a folosit în predica Sa se bucură de o autoritate absolută în această religie şi în ciuda faptului că există "Dharma" sau doctrina "84.000 de porţi Dharma" şi numeroase şcoli, nu este nici una dintre acestea care să nu aibă legătură cu învăţătura lui Shakyamuni. Cărţile în care se găseşte expusă învăţătura lui Buddha formează ceea ce se numeşte "Issaikyō" sau "Daizokyō", o colecţie completă a Sfintelor Scripturi.

Shakyamuni a pledat energic egalitatea fiinţelor omeneşti şi a propovăduit doctrina Sa în cuvinte clare şi simple folosite zi de zi, cu scopul ca toţi s-o înţeleagă pe deplin. El şi-a continuat predica pentru profitul unor numeroşi oameni chiar până-n clipa morţii sale, la vîrsta de 80 de ani, fără a se odihni nici o singură zi în timpul acestei lungi perioade de timp.

După dispariţia lui Shakyamuni, discipolii săi au propovăduit Dharma, conform celor auzite cu propriile lor urechi. Totuşi, în timp ce învăţătura se transmitea şi se repeta, era inevitabil să nu se strecoare erori, bineînţeles involuntare, din partea discipolilor, care nu se gândeau decât să predea ceea ce auziseră şi înţeleseseră.

Cu toate acestea, cuvintele lui Shakyamuni trebuie să fie întotdeauna transmise corect şi exact, deasemenea trebuie oferită tuturor, fără discriminare, oprtunitatea de a auzi învăţătura. De aceea mulţi preoţi respectabili s-au reunit cu intenţia de a aranja şi a pune în concordanţă termenii şi învăţătura cu ajutorul unei declamări reciproce a ceea ce fiecare credea că auzise, consacrând mai multe luni acestui lucru. Opera ce-a rezultat este cunoscută sub numele "Ketsujyū" sau "Punerea în ordine". Aceasta arată cât de pios şi de deliberat s-au străduit ei să transmită adevăratele cuvinte pronunţate de marele lor mentor. Astfel armonizată, întăţătura a fost apoi scrisă. Învăţăturii transmisă astfel sub o formă scrisă i s-au adăugat

comentariile şi interpretările date de călugării instruiţi ai primelor epoci, adică ceea ce se cunoaşte cu numele de "Ron" sau "Comentarii". Învăţătura lui Buddha însuşi, comentariile astfel elaborate în epocile vechi şi preceptele budiste au fost numite în bloc "Sanzōkyō" sau în sanscrită "Tripitaka", adică cele "Trei Părţi ale Scripturilor."

"Sanzōkyō" sau "Tripitaka" cuprinde "Kyōzō", "Ritsuzō" şi "Ronzō." Cuvântul "Zō" înseamnă vas, loc de păstrare. "Kyō" se referă la Scripturile budiste; "Ritsu" se referă la preceptele privind viaţa Confreriei budiste și "Ron" la comentariile făcute de marii preoţi. Mai toate școlile au menținut propriul lor Canon (Sanskrit: Tripitaka, Pali: Tipitaka), dar singurul set complet a supraviețuit numai în versiunea Pali, aparținând budiștilor Theravadins. Canonul Pali a jucat un rol important fiind sursa scrisă, comună țărilor budiste din sudul și sud-estul Asiei.

După tradiţie, budismul fusese introdus în China în anul al zecelea al erei Yung-p'ing (anul 67 î.e.n.), în timpul domniei împăratului Ming al Dinastiei orientale Târzii Han (25-220 e,n.). Actualmente, se pare că Scripturile budiste au început să se introducă în China şi să fie traduse cu 84 de ani mai tîrziu, adică în primul an al erei Yuan-chia (151 î.e.n.), în timpul împăratului Huan al aceleiaşi dinastii de Est a epocii Târzii Han. În această epocă, budismul Mahayana, fiind deja stabilit în India, a fost transmis în China, fără nici o schimbare, împreună cu vechile scripturi budiste. Din acel timp, eforturile depuse pentru traducerea scripturilor în limba chineză au continuat timp de mai mult de 1700 de ani. Numărul cărţilor şi volumelor astfel traduse se ridică la 1440 de lucrări cuprinse în 5586 de volume. Eforturile pentru asigurarea conservării acestor scripturi traduse au început din timpul dinastiei Wei (386 - 535 î.e.n.), dar de-abia în timpul dinastiei Song de Nord (1127) încep a se tipări. În această perioadă, operele marilor preoţi ai Chinei s-au adăugat Scripturilor budiste şi din cauza aceasta aceste scrieri mai pot fi numite Tripitaka. De aceea, din epoca dinastiei Sui (581-618), numele de "Issaikyo" sau Colecţia completă a Sfintelor Scripturi, a fost dat ansamblului acestor cărţi. Din era Tang (618 - 906

î.e.n.) vor fi denumite "Daizōkyō" sau Colecţia tuturor scripturilor, legilor şi tratatelor budiste.

În plus, budismul a fost introdus în Tibet în jurul secolului al VII-iea al Erei Creştine şi timp de 150 de ani, între secolul IX şi al XI-iea, eforturile de a se traduce Scripturile budiste n-au încetat până când aproape toate au fost traduse în limba tibetană de atunci.

În afară de aceasta, Scripturile au fost traduse nu numai în limbile coreeană, japoneză, singaleză, cambodgiană, turcă şi în marea majoritate a limbilor orientale, dar şi în limba latină, franceză, limba engleză, limba germană şi limba italiană; aşadar, se poate spune că binecuvântarea Învăţăturii lui Buddha s-a extins în toate colţurile lumii.

Dar, luând în considerare volumul imens al traducerilor, istoria dezvoltării religiei şi vicisitudinile sale în timp de mai mult de 2000 de ani şi, de asemenea, faptul că mai mult de 10000 de cărţi sfinte au fost scrise, unei persoane i se pare dificil a sesiza adevăratul sens al cuvintelor lui Shakyamuni, folosindu-se chiar de colecţia "Daizōkyō", care cuprinde toate Scripturile, legile şi tratatele lui Buddha. De aceea este indispensabil a extrage din "Daizōkyō" punctele esenţiale pentru a scoate criteriul şi fundamentul pe care se poate edifica propria sa credinţă religioasă.

În budism, autoritatea supremă se sprijină pe cuvintele pronunţate de Shakyamuni. Totuşi, Învăţătura lui Buddha trebuie să fie strâns şi intim legată de realităţile vieţii cotidiene. Altfel, n-ar putea incita profund cugetul uman să creadă în Ea. De fapt, dacă fiecare trebuie să poată să-şi facă proprie această învăţătură, trebuie ca învăţătura să fie clară şi simplă, imparţială în conţinut, suficientă pentru a reprezenta ansamblul şi, în acelaşi timp, precisă, familiară şi apropiată de cuvintele folosite în viaţa noastră zilnică.

Dacă această carte a devenit o realitate, acest fapt se datorează condiţiilor enunţate mai sus şi este moştenirea Marelui curent al lui Daizōkyō cu istoria sa de 2000 şi câteva

sute de ani. Evident, această publicaţie nu poate fi privită ca fiind perfectă în tot conţinutul său. Cuvintele lui Buddha sunt infinit de profunde în semnificaţie şi virtuţile lor sunt tot atât de nelimitate încât nu este uşor a le aprecia.

Totuşi, sperăm ca această carte să se perfecţioneze şi să devină din ce în ce mai veridică şi valoroasă, pe măsură ce ediţiile revizuite vor apare în viitor, aşa cum intenţionăm noi.

III, ISTORIA "ÎNVĂŢĂTURII LUI BUDDHA"

Acest ansamblu de citate de cărţi budiste este bazat pe o ediţie originală japoneză revizuită şi compilată a "Textelor budiste recent traduse", culegere publicată în luna iulie 1925 (anul 14, era Taisho) de către Asociaţia de difuzare a "Textelor budiste recent traduse", reprezentată de rev. Muan Kizu. Această primă ediţie japoneză a fost compilată de către Prof. Shugaku Yamabe şi Prof. Chizen Akanuma în colaborare cu numeroşi profesori japonezi budişti în cadrul unei munci ce-a durat mai mult de cinci ani.

În Era Showa (1926-1989), "Ediţia populară a textelor budiste" a fost publicată în limba japoneză de către Asociaţie şi răspândită larg în toată Japonia.

În iulie 1934, când Congresul Tineretului Budist din tot Pacificul s-a reunit în Japonia, "Învăţătura lui Buddha", traducerea engleză a "Textelor budiste" mai sus menţionate, a fost publicată de "Federaţia tineretului budist din toată Japonia" cu sprijinul d-lui D. Goddard, ca una din operele sale. În anul 1962, comemorând a 70-a aniversare a introducerii budismului în America, domnul Yehan Numata, preşedintele Companiei Mitutoyo, a publicat ediţia în limba engleză a "Învăţăturii lui Buddha."

În anul 1965, când domnul Numata a creat în Tokyo "Fundaţia pentru Promovarea Budismului", drept una dintre activităţile fundaţiei a fost programată a fi larga difuzare a textului englez în lumea întreagă.

Cu scopul de a realiza acest proiect, în anul 1966 a fost creat un comitet de revizuire şi compilare a "învăţăturii budiste." Membrii acestui comitet au fost profesorii: Kazuyoshi Kino, Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shinkō Sayeki, Kōdō Matsunami, Shōjun Bandō şi Takemi Takase. Prof. Fumio Masutani, domnul N.A. Waddell şi Toshisuke Shimizu au lucrat în egală măsură la revizuirea textului. În acest fel, ediţia engleză-japoneză a "Învăţăturii lui Buddha" a fost publicată pe principii moderne.

În anul 1972, pe baza ediției englezo-japoneze, profesorii Shūyū Kanaoka, Zennō Ishigami, Shōyū Hanayama, Kwansei Tamura şi Takemi Takase au întreprins compilarea unei versiuni engleze, care a fost publicată în acelaș an.

Apoi, un comitet constituit din profesorii Ryōtatsu Shioiri, Takemi Takase, Hiroshi Tachikawa, Kwansei Tamura, Shōjun Bandō şi Shōyū Hanayama (redactor-șef), s-a reunit pentru recompilarea versiunii japoneze al Învăţăturii lui Buddha, care a fost publicată in 1973.

Din nou, în anul 1974, un comitet consistând din profesorii: Shōjun Bandō, Kōdō Matsunami, Shinkō Sayeki, Kwansei Tamura, Dōyū Tokunaga şi Shōyū Hanayama (redactor-şef) a revizuit și recompilat textul englez al Învăţăturii lui Buddha, cu cooperarea dl. Richard R. Steiner. Acesta a fost combinat cu versiunea japoneză, publicată în 1973, rezultând în publicarea ediției englezo-japoneze a Învățăturii lui Buddha.

În anul 1978, profesorii Shigeo Kamata şi Yasuaki Nara s-au alăturat comitetului. Profesorii Kenneth Tanaka, Shōgo Watanabe, Yoshiyasu Yonezawa și Sengaku Mayeda (redactor-șef interimar), s-au alăturat comitetului editorial, în 2001.

Apoi, în 2013, Societatea pentru Promovarea Budismului (Society for the Promotion of Buddhism) și-a schimbat statutul de Fundație Încorporată în Fundație de Interes Public Încorporată. Cu ocazia acestei schimbări, comitetul editorial a fost reconstituit cu profesorii Sengaku Mayeda (redactor-șef), Zennō Ishigami, Kiyotaka Kimura, Kenneth Tanaka, Makio Takemura, Yasuaki Nara, Chizuko Yoshimizu, Yoshiyasu Yonezawa și Shōgo Watanabe. Începând din anul 2017, cu prof. Makio Takemura pe postul de nou redactor-șef, comitetul se întâlnește anual, străduindu-se ca Învățătura lui Buddha să răspundă nevoilor societății contemporane.

Traducerea în limba română a fost făcută direct din textul japonez de către Dr. în istorie Manabu Suzuki, absolvent al Facultăţii de Istorie-Filozofie din cadrul "Universităţii din Bucureşti", România.

De asemenea, textul în limba română a fost revizuit de către domnul prof. univ. Atsushi Naono. Cu ani în urmă domnul prof. univ. Atsushi Naono a făcut studii de limbă şi literatură română în cadrul Facultăţii de Filologie, "Universitatea din Bucureşti", România. Actualmente, dl. Atsushi Naono este profesor de limba şi literatura rusă, precum şi profesor de limba şi literatura română în cadrul Universităţii Tokyo.

Ediția de față, a fost revăzută în anul 2019, de către Dr. Dominic Steavu, profesor universitar la UCSB (Universitatea din California, Santa Barbara), departamentul de Studii Religioase.

IV. INDEX
"ÎNVĂŢĂTURA LUI BUDDHA"

Viaţa Umană	Pagina	Rândul
Semnificaţia vieţii	5	4
Starea actuală a acestei lumi	95	3
Drumurile existenţei ideale	225	2
Concepţii greşite despre viaţă	44	23
O noţiune corectă despre viaţă	41	1
O viaţă prejudicioasă	57	1
Cei ce sunt induşi în eroare (Pildă)	123	18
Viaţa umană (Pildă)	88	16
Cel ce duce viaţă de desfrâu şi pasiuni (Pildă)	88	1
Ce ne învaţă bătrânii, bolnavii şi morţii (Poveste)	91	10
Moartea este inevitabilă (Poveste)	92	12
Cele cinci lucruri pe care nimeni nu le poate realiza în lumea aceasta	48	1
Cele patru adevăruri ale acestei lumi	48	12
Atât amăgirea cât şi Iluminarea îşi au originea în cuget	49	1
Cele douăzeci de lucruri valoroase greu de realizat de oameni	129	14

Credinţa		
Credinţa este focul	173	9
Credinţa are cinci aspecte semnificative	174	16
Credinţa este o manifestare	175	21
Credinţa apare în cugetul sincer	174	26

Index

	Pagina	Rândul
A găsi Adevărul este tot atât de greu precum unui orb îi este greu a descrie forma reală a unui elefant prin atingere (Pildă)	74	7
Existența naturii de Buddha, este dovedită de adevărata învăţătură a budismului (Pildă)	76	21
Natura de Buddha este ascunsă de pasiune (Pildă)	73	1
Îndoielile împiedică credinţa	176	5
Buddha este Tatăl lumii întregi iar fiinţele omeneşti sunt copiii Lui	35	7
Înţelepciunea lui Buddha este imensă şi profundă asemenea unui ocean	33	25
Cugetul lui Buddha este plin de Mare Compasiune	14	1
Compasiunea lui Buddha este eternă	15	3
Buddha nu are corp fizic	13	8
Buddha a propovăduit prin viaţa Sa pretutindeni	22	23
Pentru a convinge oamenii, Buddha a folosit ficţiunea vieţii şi a morţii	22	23
Folosind oportunitatea pildelor, Buddha a salvat oamenii de suferinţele lor.....	18	6
”	18	20
Lumea Iluminării	226	15
A deveni devotaţi lui Buddha, Dharma şi Saṅgha	172	4
A învăţa căile păstrării preceptelor, practicând concentrarea cugetului şi procedând înţelept ...	158	1
Calea Nobilă cu Opt Ramuri.....	160	26
Cele şase căi de ajuns pe celălalt ţărm.....	162	19
Cele patru procedee corecte	162	8
Cele patru puncte de considerat.....	161	25

	Pagina	Rândul
Cele patru facultăţi ale puterii pentru obţinerea Iluminării	162	13
Cele patru stări infinite ale cugetului	165	10
Cei ce înţeleg cele Patru Adevăruri Nobile	39	15
Moartea omului şi caracterul trecător al vieţii	12	13
Cel ce recită numele lui Amida Buddha se va naşte în Ţara Sa Pură	110	6
Fă din tine însuţi o lumină, ai încredere în tine	10	4

Instruirea mintală

Fiecare trebuie să discerne ceea ce este de cea mai mare importanţă pentru el însuși (Proverb)	145	9
Atenție la primii tăi paşi	129	9
Nu uita ceea ce cauţi (Proverb)	147	2
Pentru a avea succes în orice, trebuie să înduri multe suferinţe (Poveste)	153	1
Adună-ţi toate forţele, chiar și în faţa eşecurilor repetate! (Poveste)	167	3
Chiar în împrejurări nesatisfăcătoare, nu lăsa să-ţi fie deranjat cugetul (Poveste)	120	15
Cei ce înţeleg şi urmează Drumul Nobil sunt asemene a celor ce duc lumina în întuneric	40	9
Oriunde merge, omul va găsi învăţături pentru viaţa umană (Poveste)	156	1
Fiinţele omeneşti tind a se îndrepta în direcţia în care cugetul lor le conduce	117	19
Caracteristica învăţăturii este ca omul să-şi controleze propriul cuget	11	6
Controlează-ţi cugetul în primul rând	204	1
Cel ce-şi controlează cugetul	117	25

	Pagina	Rândul
Stări diverse ale cugetului (Pildă)	114	15
Cugetul nu este Ego-personalitate	46	15
Nu permite cugetului să te domine	10	8
Învinge-ţi cugetul	149	2
Fii stăpânul cugetului tău	11	12
Toate relele vin de la corp, gură şi cuget	84	24
Legătura între cuget şi cuvinte	122	1
Acest corp nu este decât un lucru împrumutat (Poveste)	139	8
Acest corp este plin cu impurităţi de toate felurile	127	4
Nu râvni nimic	10	8
Păstrează-ţi pure corpul, gura şi cugetul	120	1
Fii nepărtinitor şi încearcă din greu (Poveste)	166	12

Suferinţa umană

Suferinţele umane se nasc din atașamentul cugetului	43	1
Cum se previn suferinţele	12	23
Deziluzia şi ignoranţa formează intrarea spre Iluminare	59	8
Cum să fii eliberat de suferinţe	112	1
Când focul fierbinte al pasiunii este stins, poate fi obţinută răcoritoarea Iluminare	138	1
Desfrâul este sursa reală a deziluziei	83	13
Socoteşte desfrâul ca o viperă aprintre flori …. ...	83	9
Nu avea afecţiune pentru casa în flăcări (Pildă)…	18	16
Pasiunea este izvorul relelor	114	6
Această lume este în flăcări	80	20
Dacă oamenii aleargă după faimă şi onoare, este ca şi cum se ard ei înşişi	115	13

	Pagina	Rândul
Cel ce aleargă după bogăţii şi desfrâu aleargă spre ruină	115	19
Oamenii înţelepţi şi cei nechibzuiţi se diferenţiază în caracterele lor fundamentale	130	11
Proştii nu-şi dau seama de greşelile lor (Pildă)	137	5
Proştii invidiază soarta bună a altora, privind numai rezultatele (Pildă)	137	10
Calea urmată de nechibzuiţi (Pildă)	142	22

Existenţa zilnică

Oferă daruri şi uită-le	163	21
Cele şapte feluri de oferte	164	1
Calea de-a obţine bogăţii (Poveste)	141	12
Cum iese fericirea la iveală	129	1
Nu uita niciodată bunăvoinţa oferită (Poveste)	135	3
Caractere diverse ale oamenilor	86	17
Ghinionul urmăreşte întotdeauna paşii celui ce se lasă pradă dorinţei de răzbunare	128	11
Cum se înfrânează sentimentele de mânie (Poveste)	221	11
Nu fi deranjat de critica altora (Poveste)	118	13
Nu trăieşti pentru îmbrăcăminte, mâncare sau adăpost	198	12
Mâncarea şi îmbrăcămintea nu există pentru confort sau plăcere	113	1
Ce trebuie să gândeşti despre mâncare	200	22
Ce trebuie să gândeşti despre îmbrăcăminte	200	4
Ce să gândeşti când mergi la culcare	201	8
Ce să gândeşti când este cald sau frig	200	26
Ce să gândeşti despre viaţa ta zilnică	199	11

	Pagina	Rândul
Economia		
Lucrurile trebuie să fie folosite cuviincios (Poveste)	212	12
Nici o proprietate nu-ți aparține pentru totdeauna	211	26
Nu aduna lucruri numai pentru plăcerea proprie...	214	12
Cum se câştigă bogăţiile (Poveste)	141	12
Viaţa de familie		
Familia este locul unde cugetele membrilor săi vin în contact unul cu altul	209	22
Lucrurile ce vor dăuna familiei	213	3
Căile de a răsplăti marile îndatoriri pe care oricine le are faţă de părinţii săi	209	16
Calea propriu-zisă a fiului în raport cu părinţii	205	19
Drumul drept ce există între soţ şi soţie	206	17
Soţul şi soţia vor avea aceeaşi credinţă (Poveste)	213	11
Drumul fraţilor religioşi fără adăpost		
Un om nu este un "frate fără adăpost" numai pentru că el este îmbrăcat asemenea unui călugăr şi pentru că recită Sutrele	190	26
"Fraţii religioşi fără adăpost" nu sunt moştenitorii templului şi ai proprietăţilor acestuia	188	1
Cei lacomi nu pot fi călugări adevăraţi	188	9
Viaţa reală pe care trebuie s-o aibă un frate religios fără adăpost	189	23

	Pagina	Rândul
Viaţa Comunităţii		
Sensul vieţii unei comunităţi	217	8
Starea actuală a comunităţilor în lumea aceasta	95	3
Trei feluri de organizaţii	217	13
O adevărată viaţă de comunitate	217	23
Marea Lumină ce iluminează întunericul	216	8
Armornie în relaţiile umane	218	10
Lucrurile ce vor ajuta să conducă o organizaţie socială la armonie	219	13
Idealul Confreriei	218	18
Idealul social al discipolilor budişti	226	4
Cei ce tulbură legea ordinei vor ajunge la ruină (Pildă)	136	7
Cei ce sunt geloşi şi certăreţi cu alţii vor ajunge la dezonoare (Pildă)	136	7
Respectă pe cei bătrâni (Poveste)	131	1
Cum trebuie să se comporte eleviicu mentorii.....	206	3
Regulile prieteniei	206	25
Cum se aleg prietenii buni	208	11
Cum trebuie să se poarte stăpânul cu servitorii ...	207	8
Atitudinea faţă de criminali	214	21
Lucrurile ce trebuie să intereseze pe cei ce doresc să predice Dharma	192	11

GLOSAR AL CUVINTELOR SANSCRITE

(Ordinea alfabetică)

ANATMAN (Absenţa Ego-ului)

Este unul dintre cele mai esenţiale puncte în budism. În lumea aceasta, tot ce există, orice fenomen nu are în final nici o realitate substanţială. După cum Budismul afirmă impermanenţa (Anityata) tuturor lucrurilor, el precizează că în mod natural această impermanență nu poate conţine nici-o substanţă perpetuă. "Anatman" ar putea fi tradus în egală măsură prin "neanimat sau neînsufleţit."

ANITYA (Împermanenţa)

Este un alt punct principal în budism. Orice existenţă în lumea aceasta şi orice fenomen se schimbă constant, nu rămâne într-un singur moment. Orice lucru trebuie să piară sau să se sfârşească într-o zi sau alta. Această perspectivă este adevărata cauză a suferinţei. Totuşi, nu trebuie să se interpreteze acest fapt unic dintr-un punct de vedere pesimist sau nihilist, pentru că toată evoluţia sau reproducerea manifestă echitabil această schimbare continuă.

BODHISATTVA (Cel ce înaintează spre Iluminare)

La origine, acest nume indică pe Gautama Siddhārta înainte ca acesta să realizeze starea de Iluminare. După dezvoltarea budismului Mahāyāha, toţi cei ce au progresat spre starea de Buddha au primit acest nume. În final, chiar cei care prin marea lor compasiune se străduiesc să-i conducă pe alţii spre starea de Buddha, tot progresând ei înşişi spre acelaşi ţel, au fost personificaţi simbolic ca Bodhisattvas: Avalokiteśvara (Kwannon), Kṣhitigarbha (Jizō), Mañjuśrī (Mon-ju) nu sunt decât câţiva dintre cei mai cunoscuţi.

BUDDHA (Cel Iluminat)

La origine, Gautama Siddhārta (sau Sākyamuni), fondatorul budismului a fost numit astfel după ce a realizat starea de Iluminare la vârsta de 35 de ani, acum 2500 de ani, în India. Oricare ar fi şcolile sau tendinţele lor, toţi budiştii au un singur ţel, acela de a deveni Buddha. În funcţie de diferitele mijloace de realizare a acestei stări, budismul se divide în diverse şcoli. În budismul Mahayana, alături de istoricul Buddha Sākyamuni, mai mulţi Buddha, ca de pildă: Amitābha (Amida), Mahāvairocana (Dainichi), Bhaiṣajyaguru (Yakushi) etc., sunt în general acceptaţi ca simboluri ale învăţăturii lui Buddha. În Japonia, conform şcolii budiste a Ţării Pure, în care cel ce se renaşte devine el însuşi un Buddha, toţi cei ce-au murit sunt numiţi "Buddha" (Hotoke).

DHARMA (Doctrina budistă a adevăratei învăţături)

Aceasta este învăţătura propovăduită de Cel Iluminat, de Buddha. Ea este constituită din trei canoane: Sutrele (învăţătura lui Buddha-însuşi), Vinaya (reguli de disciplină) şi Abhidharma (comentariile şi discuţiile purtate asupra Vinayei şi asupra Sutrelor de către preoţii epocilor posterioare). Aceste trei canoane sunt numite Tripiţaka. Dharma este una din cele Trei Comori ale Budismului.

KARMA (Fapte)

La origine, acest termen semnifică simplu "fapte", dar după teoria cauzalităţii, termenul este considerat ca un fel de putere potenţială ce rezultă din fiecare dintre faptele noastre trecute. Fiecare dintre faptele noastre dă un rezultat bun sau rău, plăcut sau dureros în funcţie de faptă. Acest rezultat ne influenţează viitorul şi este considerat ca un Karma personal. În general, se consideră că, dacă o faptă bună este repetată, binele va fi acumulat şi puterea sa potenţială va influenţa într-un mod benefic viitorul nostru. Conform acestei învăţături, există trei feluri de fapte: fapte fizice, orale şi mintale.

MAHĀYĀNA (Marele Vehicol)

De-a lungul istoriei budismului au apărut două curente principale de gândire, Mahayana şi Theravada. Tipul de budism Mahayana s-a răspândit în Tibet, în China, în Coreea, în Japonia etc., în timp ce Budismul Theravada s-a răspândit în Myanmar, Śrī Lanka, Tailanda etc. Termenul înseamnă "Marele Vehicol" şi acceptă pe toţi oamenii cufundaţi în suferinţa acestei lumi de naştere şi de moarte şi-i poate ghida pe toţi, fără deosebire, la starea Iluminării.

NIRVĀṆA (Liniştea Perfectă sau Iluminarea)

Literar, termenul înseamnă "a stinge". Aceasta este starea în care toate corupţiile şi pasiunile mondene au fost stinse complet printr-o practică corespunzătoare adevăratei înţelepciuni. Cei ce-au dobândit această stare sunt numiţi Buddha. Gautama Siddhārtha a dobândit această stare şi a devenit Buddha la vârsta de 35 de ani. Totuşi, numai după moartea sa a obţinut complet această pace perfectă, deoarece unele rămăşiţe ale imperfecţiunii umane vor continua să existe atât timp cât corpul său fizic a existat.

PĀLI (Limba)

Aceasta este limba folosită în budismul Theravada. Cel mai vechi tip al canoanelor budiste, care ne-a parvenit, se crede să fi fost scris în această limbă. Cum aceasta este un fel de Prakrit, un dialect al limbei sanscrite, nu este o diferenţă mare între Pāli şi Sanscrită. De exemplu, Dharma din limba sanscrită corespunde cu Dhamma în Pāli; Nirvāṇa din sanscrită coresponde cu Nibbāna în Pāli. (A se vedea Sanskrit).

PĀRĀMITA (Traversarea pe celălalt ţărm)

"Traversarea pe celălalt ţărm" înseamnă a ajunge în Ţara lui Buddha prin practica variatelor discipline budiste. De obicei, următoarele şase discipline practice sunt folosite pentru a traversa din lumea aceasta de naştere şi moarte pe Ţărmul Iluminării: ofertele, moralitatatea, răbdarea, acţionarea cu perseverenţă, concentrarea şi judecata dreaptă (sau înţelepciunea). Tradiţionalele săptămâni de sărbători de primăvară şi de toamnă "HIGAN" în Japonia au derivat din acest concept budist.

PRAJÑĀ (Înţelepciune)

Este una dintre cele şase Pāramitā. Este funcţia mintală ce permite a vedea viaţa fără eroare şi a deosebi adevărul de greşeală. Cel ce-a dobândit-o perfect este numit un Buddha. Aşadar, aceasta este cea mai înaltă şi iluminată înţelepciune, deosebită de inteligenţa umană obişnuită.

SAṄGHA (Confreria budistă)

Ea este compusă din călugări, călugăriţe şi din laici de ambele sexe. La început, ea era constituită din călugări rătăcitori sau călugăriţe. În Mahayana, toţi cei ce aspiră starea de Buddha sunt reuniţi în Confrerie, fie că sunt religioşi, fie laici. Saṅgha este una dintre cele Trei Comori ale Bbudismului.

SANSKRIT (Limba)

Este limba literară clasică a Indiei vechi, aparţinând limbilor indo-europene. Ea cuprinde limba vedică şi limba sanscrită clasică. Tradiţia scripturilor Mahāyānei a fost scrisă în această limbă al cărui stil este numit "sanscrit budist hibrid."

SAṀSĀRA (Reîncarnarea)

Repetarea continuă a naşterii şi morții din trecut trecând prin prezent spre viitor, prin cele şase regate ale iluziei (Infernul, Spiritele înfometate, Animalele, Aśura sau Spiritele combative, Oamenii şi Raiul) este numită Saṁsāra. Atât timp cât Iluminarea nu este dobândită, nu se poate scăpa de această roată de transmigraţie. Cei ce s-au eliberat de aceasta sunt numiţi Buddha.

ŚŪNYATĀ (Non-substanţialitate)

Aceasta este învăţătura conform căreia lucrurile nu au nici substanţă, nici permanenţă şi este unul dintre punctele fundamentale ale budismului. Cum orice depinde de cauzalitate, nimic nu poate avea un "ego" permanent ca substanţă. Nici nu trebuie a se gândi că ceva are substanţă, sau că nu are. Fiecare fiinţă umană sau ne-umană rămâne în această relativitate. Prin urmare, este absurd a se considera o anume idee, o anumită învăţătură sau o anume ideologie ca singura adevărată în absolut. Acesta este unul dintre principiile fundamentale ale Scripturilor budismului Mahayana despre Înţelepciune (Prajñā).

SŪTRA (Scripturile)

Sūtra este înregistrarea prin scris a predicilor lui Buddha. Termenul înseamnă la origine "sfoară". Este selecţia textelor prin vasta cantitate de studii religioase şi ştiinţifice. Este una din Tripiṭaka.

THERAVĀDA (Doctrina strămoșilor)

Reprezintă în general tradiţia budistă din sud. Thera înseamnă "bătrân". Această şcoală a strămoşilor era iniţial un grup de călugări conservatori mai în vârstă. Partizanii unei stricte adeziuni la regulile monastice, ai diferenţierii într-un alt grup de călugări mai liberi şi progresişti, şi-au dezvoltat concepţiile în Mahayana, tradiţia din nord. Această divergenţă în sânul Confreriei budiste a luat naştere rapid în secolele ce-au urmat decăderii lui Buddha, când călugărul progresist Mahādeva a insistat asupra interpretării mai libere a celor cinci categorii de precepte budiste. Acest fapt a avut drept urmare sciziunea în Theravada şi Mahāsāṅghika, care a fost izvorul şcolii de mai târziu Mahayana.

TRIPIȚAKA (Trei coşuri)

Sunt trei ramuri ale Scripturilor budiste care formează Dharma. Prima cuprinde Sutrele sau predicile lui Buddha; a doua conţine Vinaya, sau regulile de disciplină; a treia conţine Abhidharma sau comentariile. Mai târziu au fost incluse în egală măsură scrierile marilor înţelepţi ai Chinei şi ai Japoniei. (A se vedea Dharma)

FUNDAŢIA PENTRU PROMOVAREA BUDISMULUI ŞI DIFUZAREA

"ÎNVĂŢĂTURII LUI BUDDHA"

Vorbind despre Fundaţia pentru Promovarea Budismului, este necesar a vorbi despre un om de afaceri, dl. Yehan Numata, fondatorul Corporației Mitutoyo.

Acesta a înființat, în 1934, o companie pentru fabricarea instrumentelor de măsurare de precizie. El era convins că succesul unei întreprinderi, depinde de acordul armonios al Cerului, Pământului şi al Omului și că perfecţiunea spiritului uman nu poate fi atinsă decât printr-o coordonare echilibrată a înţelepciunii, a compasiunii şi curajului. Cu această convingere, el a făcut tot posibilul în vederea îmbunătăţirii tehnicii fabricării instrumentelor şi în vederea dezvoltării spiritului uman.

Credo-ul lui este că pacea mondială este posibilă numai prin perfecţiunarea cugetul uman şi că Învăţătura lui Buddha există în acest scop. Aşadar, în timp ce dirijează întreprinderea sa, el se străduieşte încă de la înființarea ei, să răspândească și să modernizeze muzica budistă şi să răspândească imaginile și învăţătura lui Buddha.

În luna decembrie a anului 1965, cu fonduri personale, el a creat o fundaţie pentru promovarea budismului și pentru a veni în egală măsură în sprijinul eforturilor pentru obținerea pacii mondiale. Astfel, Fundaţia pentru Promovarea Budismului a început ca o organizaţie publică.

Ce se face pentru a răspândi Învăţătura lui Buddha pretutindeni, pentru ca orice fiinţă umană să poată beneficia de ea şi să se bucure de Lumina Marii Sale Înţelepciuni şi a Marii Sale Compasiuni? În acord du dorința fondatorului ei, Fundaţia pentru Promovarea Budismului are misiunea de a găsi soluția acestei probleme.

Pe scurt, fiecare efort posibil vizând difuzarea Învăţăturii lui Buddha este adevărata şi unica activitate dusă de Fundaţia pentru promovarea Budismului.

Această carte, "Învăţătura lui Buddha", este rezultatul reflecţiei noastre asupra istoriei religiei în Japonia, asupra faptului că este greu de găsit ceva scris care cuprinde Învăţătura lui Buddha aşa cum este interpretată în adevăratul său sens, în tradiţia japoneză, în ciuda faptului că noi am privit întotdeauna cu mândrie cultura noastră budistă.

Această carte va servi drept hrană spirituală pentru fiecare şi oricine o va citi. Ea a fost redactată în aşa fel încât oricine s-o poată păstra pe biroul său sau s-o poarte în buzunar, aşa încât, în orice clipă să poată veni în contact cu Lumina Învățăturii lui Buddha.

Deși nu a atins perfecțiunea, cum am fi dorit, ediția de față a cărții "Învăţătura lui Buddha", a ajuns să satisfacă, prin munca și efortul multor persoane, nevoia contemporană a oamenilor pentru o introducere acurată, autoritativă și ușor de citit, în lumea budismului, care este în același timp un ghid practic și o sursă zilnică de inspirație și adevăr.

Dorinţa "Fundaţiei pentru promovarea Budismului" este de a vedea venită ziua în care această carte va pătrunde în cât mai multe case posibil şi cât mai multe să ajungă în mâinile oamenilor, pentru ca toată lumea să atingă Lumina Învăţăturii lui Buddha.

Comentariile cititorilor sunt întotdeauna bine venite. Vă rugăm să vă simțiți liberi pentru a scrie oricând Fundaţiei pentru Promovarea Budismului.

For further information, Please contact your nearest BDK office.

JAPAN: BDK JAPAN (BUKKYO DENDO KYOKAI)
3-14, Shiba 4-chome, Minato-ku, Tokyo 108-0014
Tel: +81(3) 3455-5851 Fax: +81(3) 3798-2758
E-mail: bdk@bdk.or.jp http://www.bdk.or.jp

NORTH AMERICA:

BDK AMERICA
1675 School Street, Moraga CA 94556, U.S.A.
Tel: +1(925) 388-0067 Fax: +1(925) 388-0331
http://www.bdkamerica.org

BDK HAWAII
1757 Algaroba Street, Honolulu, HI 96826 U.S.A.
Tel: +1(808) 942-1511 Fax: +1(808) 942-2622
E-mail: bdkshi@hotmail.com http://www.bdkhawaii.com

BDK CANADA
c/o Mitutoyo Canada Inc. 2121 Meadowvale Blvd.
Mississauga, Ontario L5N 5N1 CANADA
Tel: +1(905) 821-1261 Fax: +1(905) 821-4968
E-mail: honjo@bdkcanada.com http://www.bdkcanada.com

CENTRAL AMERICA: BDK MEXICO
(ASOCIACIÓN PROMOTORA DE BUDISMO)
Prolongación Eugenia No. 17, Colonia Nápoles,
Delegación Benito Juárez, CDMX, C.P. 03810, MÉXICO
Tel: +52(55)5669-1088 / +52(55)5669-1089
E-mail: bdkmexico@prodigy.net.mx

SOUTH AMERICA: BDK SOUTH AMERICA
a/c Mitutoyo Sul Americana Ltda.
Rodovia Índio Tibiriçá 1555, BAIRRO RAFFO,
CEP 08620-000 SUZANO-SP, BRASIL
Tel: +55(11) 5643-0006 Fax: +55(11) 5641-3745
E-mail: bdk@mitutoyo.com.br

EUROPE:

BDK EUROPE
(EKŌ-Haus der Japanischen Kultur e.V.)
Brüggener Weg 6, 40547 Düsseldorf, Germany
Tel: +49(211) 577918-0 Fax: +49(211) 577918-219
E-mail: bdk@eko-haus.de http://www.eko-haus.de

BDK POLAND
c/o Mitutoyo Polska Sp.z o.o.
Ul. Graniczna 8A, 54-610 Wroclaw, Poland
Tel: +48-71-354-83-50 Fax: +48-71-354-83-55
E-mail: j.ruszkowski@mitutoyo.pl

BDK U.K.
c/o Mitutoyo(UK) Ltd. Joule Road, West Point
Business Park, Andover, Hants SP10 3UX U.K.
Tel: +44 1264-353123 Fax: +44 1264-354883
E-mail: BDK.UK@mitutoyo.co.uk

ASIA:

BDK ASIA
c/o Mitutoyo Asia Pacific Pte. Ltd.
24 Kallang Avenue, Mitutoyo Building,
Singapore 339415 SINGAPORE
Tel: +65 6294-2211 Fax: +65 6299-6666
E-mail: bdk@mitutoyo.com.sg

BDK TAIWAN
4F., No.71, Zhouzi St., Neihu Dist., Taipei City 114, Taiwan (R.O.C)
Tel: +886(2) 5573-5913 Fax: +886(2) 8752-3267
E-mail: bdktaiwan@yahoo.com

* For countries not included on the above listing, please contact BDK Japan for further information and orders.

和英対照
和文・英文 **仏教聖典**／ Japanese-English / Japanese, English **The Teaching of Buddha**

和英対照仏教聖典	第1431版	Japanese-English, 1431st Printing
和文仏教聖典	第1267版	Japanese, 1267th Printing
英文仏教聖典	第490版	English, 490th Printing

各国語版仏教聖典 ／Various editions of **The Teaching of Buddha**

フランス語	French	オランダ語	Dutch
ポルトガル語	Portuguese	トルコ語	Turkish
スペイン語	Spanish	タイ語	Thai
インドネシア語	Indonesian	ロシア語	Russian
ネパール語	Nepali	チベット語	Tibetan
ドイツ語	German	カンボジア語	Cambodian
イタリア語	Italian	シンハラ語	Singhalese
韓国語	Korean	アラビア語	Arabic
エスペラント語	Esperanto	ギリシア語	Greek
ノルウェー語	Norwegian	ミャンマー語	Myanmar
中国語(簡体字)	Chinese(Simplified)	ウルドゥー語	Urdu
中国語(繁体字)	Chinese(Traditional)	モンゴル語	Mongolian
フィンランド語	Finnish	キルギス語	Kyrgyz
ルーマニア語	Rumanian	スワヒリ語	Swahili
ポーランド語	Polish	ゾンカ語	Dzongkha
ペルシア語	Persian	カザフ語	Kazakh
ベトナム語	Vietnamese	ウズベク語	Uzbek
スウェーデン語	Swedish	ベンガル語	Bengali
タガログ語	Tagalog	マラヤーラム語	Malayalam
デンマーク語	Danish	ハンガリー語	Magyar
セルビア・クロアチア語	Serbo-Croatian	ブルガリア語	Bulgarian
ヒンディー語	Hindi		

ルーマニア語仏教聖典

昭和59年6月1日 初版発行
令和2年1月31日 第2版発行

発行所 公益財団法人 仏教伝道協会
東京都港区芝4丁目3番14号
電話 03 (3455) 5851
FAX 03 (3798) 2758
郵便番号 108-0014 振替 00140-2-17450
E-mail : bdk@bdk.or.jp
http://www.bdk.or.jp

印刷・製本 株式会社 廣済堂

©1984 仏教伝道協会
落丁・乱丁はお取り替え致します。